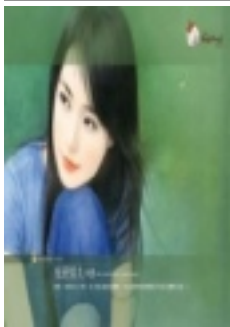

Chiến Xu Chi Tinh

Contents

Chiến Xu Chi Tinh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	19
4. Chương 4	25
5. Chương 5	32
6. Chương 6	39
7. Chương 7	45
8. Chương 8	51
9. Chương 9	60
10. Chương 10	66

Chiến Xu Chi Tinh

Giới thiệu

Nam nhân như vậy sao có thể là tác giả múa bút hành văn Rõ ràng là ác ma máu lạnh giết người kh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chien-xu-chi-tinh>

1. Chương 1

Đầu thu ở Đài Bắc, mặt trời kiêu hãnh vẫn nóng tới mức khốc liệt như cũ. Trước cổng một thư điểm sớm đã náo nhiệt tụ đầy người, ồn ào, gần ngàn người cả trai lẫn gái vừa kích động lại hưng phấn khiến cổng thư điểm chật như nêm cối, thậm chí ngay cả dưới lòng đường cũng bởi vậy bế tắc tê liệt, làm cho rất nhiều người đi ngang qua không thể không tò mò có ngôi sao nào đang ở trong này hay không.

Nhưng, người đàn ông trên tấm áp phích lớn ngoài cổng thư điểm cũng không phải ngôi sao mọi người quen thuộc, mặt của hắn thậm chí là xa lạ. Khuôn mặt kiên cường, ngũ quan lạnh lùng, một đôi mắt mang theo

khinh miệt hơi buông xuống, khóe miệng có chút giống như cười lạnh, như đùa cợt mỗi nhóm người ở các hướng đang ngẩn đầu quan sát hắn.

Áp phích phía trên đề hai kí tự tiếng Trung rất lớn “Diêm Quýnh”, phía dưới còn có chữ phiên âm tiếng Anh “yenquang”, hiển nhiên là tên của hắn.

Nhưng, Diêm Quýnh là ai? Kia phần tư thái tràn ngập mị lực không ai bì nổi, một chút cũng không thua các siêu sao trong ngoài nước, chẳng lẽ lại là đại minh tinh đến từ Hàn Quốc hay Nhật Bản?

Người điều khiển phương tiện trên đường ngày càng buồn bực, mọi người đứng xem khiến cho giao thông càng thêm tắc, đã có người không kiên nhẫn nhún nhún mạnh còi, giục xe đi nhanh một chút.

Đông Tâm Ngữ vội vàng đi trên đường dành cho người đi bộ, đối với cảnh tượng hỗn loạn này khó chịu như mày, nàng có điểm giật mình, không ngờ hôm nay ở “Cực phẩm thư điểm”, buổi kí tên lại khoa trương như vậy!

Bất quá chỉ là sự kiện kí tên của một tác giả tiểu thuyết, cũng có thể thu hút nhiều người như vậy, nàng có điểm hoài nghi những người này có thật là đến vì tiểu thuyết? Hay là “đổ” trước vị tác giả tương mạo xuất chúng trên áp phích kia?

Mới nghĩ đến đó, một loại cảm giác xấu hổ kì lạ nhất thời nảy ra trong lòng nàng, vội vàng dừng chân, nàng thở phà phò, bỗng nhiên hơi muốn quay đầu về nhà, không đi tham dự buổi kí tên.....

Thật là! Nàng bất quá chỉ là một người phiên dịch tiếng Trung nho nhỏ, thật sự không cần thiết phải xuất hiện trong trường hợp này, nhà xuất bản cố tình không buông tha nàng, nói là tiểu thuyết bán được nhiều nàng không phải không có công, muốn nàng trình diện, một chút cũng không để ý đến lập trường của nàng.

Bất đắc dĩ cúi hạ bả vai, nàng lơ đãng ngẩn đầu nhìn áp phích Diêm Quýnh, trong lòng chấn động, lại kinh ngạc ngây ngốc.

Diêm Quýnh là Hoa kiều ở Mỹ, trong gần hai năm trở thành người nổi tiếng nước Mỹ với đề tài tiểu thuyết kinh dị bạo lực. Tiểu thuyết đầu tay của hắn “Run rẩy” sau khi xuất bản ở Mỹ, trong hai tuần ngắn ngủi liền tẩu tán một trăm vạn bản, trở thành tác giả có tác phẩm bán chạy nhất nước Mỹ.

Đầu năm nay, bản tiếng Trung của “Run rẩy” dịch ở Đài Loan chính thức được đưa ra thị trường, cao trào nổi lên, cùng với ngoại hình xuất sắc của Diêm Quýnh, sách vừa ra lò lập tức bị tranh mua không còn, không thể không nhanh tái bản, lấy lòng độc giả.

“Run rẩy”, tiểu thuyết này thật sự hay sao?

Đông Tâm Ngữ cảm thấy mâu thuẫn.

Tháng mười năm ngoái, nàng theo nhà đi về Đài Loan định cư, bạn hồi trung học Lưu Hiểu Trân biết được nàng từ Mỹ về, liền giới thiệu nàng việc phiên dịch của nhà xuất bản, tháng Hai năm nay nàng chính thức được bổ nhiệm, việc đầu tiên chính là phiên dịch cuốn “Run rẩy” này.

Lúc đầu vừa mới đọc “Run rẩy”, nàng quả thực không thể tin được một quyển sách bạo lực đầy cảnh máu chảy như vậy lại có thể đắt khách ở Mỹ như thế, cả cuốn sách như một chiến trường giết chóc, mỗi một đoạn văn, mỗi chương tiết đều làm nàng kinh hồn táng đờm.

Nhưng mà, một khi đã hòa vào cốt truyện, nàng bất giác bị nhân vật nam chính “Toàn” hấp dẫn, Diêm Quýnh đã đáp nặn nhân vật này là một người biến dị, cánh tay phải có thể biến thành ma trảo, tuy rằng hận đời, giết người như ma lãnh huyết vô tình, nhưng không biết vì sao, nàng tựa hồ có thể thấy nội tâm “Toàn” có nỗi thống khổ không muốn người khác biết. Qua ngòi bút miêu tả sắc bén lại thâm sâu của Diêm Quýnh, nàng cũng như thâm nhập thế giới âm ngoan kia.....

Đông Tâm Ngữ không thần phục không được, Diêm Quýnh tại phương diện này xác thực rất thành công, ngay cả nàng luôn chú trọng ngữ pháp ngôn từ và mọi người đều thấy hắn hành văn dùng từ đều tinh tế chuẩn xác, có đôi khi, nàng thậm chí sẽ có loại cảm giác vi diệu, giống như Diêm Quýnh viết đều là hắn tự mình trải qua, mới có thể miêu tả sống động đến vậy.

Nàng tin tưởng, Diêm Quýnh mị lực như thế, có thể dễ dàng khơi mào cảm xúc độc giả, làm cho từng người đọc sách đích thân trải nghiệm hoàn cảnh, dung nhập vào đó, bị hút vào câu chuyện, sa vào không khí quỷ dị hân dưng nên.

Nhưng mà, đứng ở lập trường khác, lòng chính nghĩa lần nữa nhắc nhở nàng, tiểu thuyết như vậy thật sự nên bị hạn chế, không cho những người trẻ tuổi huyết khí phương cương học theo, tạo thành ảnh hưởng xấu.

Chỉ tiếc, chế độ phân cấp sách của nhà nước chưa phát triển hoàn toàn, mà nhà xuất bản cần bán sách ra thị trường, lại càng không tự tuyệt đường, lấy ba chữ “Cần hạn chế” ảnh hưởng lượng tiêu thụ của chính mình.

Bởi vậy, sau nhiều lần thương thảo cùng tổng biên tập, nàng quyết định làm việc không có trong phạm vi hợp đồng là sửa chữa, dịch đến chỗ tàn nhẫn sẽ lấy phương pháp sáng tác ôn hòa để che dấu, thậm chí ở vài chương trong truyện nhân vật chính chém người làm nhiều đoạn nàng cũng lược bớt đi, càng đơn giản càng tốt.

Chính là làm như vậy nếu bị tác giả biết, chắc sẽ rất tức giận? Bất quá Hiểu Trân nói cho nàng, Diêm Quýnh từ nhỏ sống ở Mỹ nên không hiểu tiếng Trung, điểm ấy nàng không cần phải lo lắng.

Thật sự có thể không cần lo lắng sao? Vì sao nàng cảm thấy ánh mắt sáng ngời trong áp phích kia tựa hồ xem thấu lòng của nàng, nàng trong lòng chấn động, vội vàng thu hồi ánh mắt.

Nửa năm trước nàng đã xem qua ảnh chụp tấm áp phích này, tổng biên tập vì muốn nàng hiểu biết thêm về Diêm Quýnh, đem ảnh chụp giao cho nàng, nhớ rõ lần đầu nhìn vào tấm ảnh, toàn thân nàng lông tơ liền vô duyên vô cớ toàn dựng đứng, ảnh chụp Diêm Quýnh mặc dù đang cười, nhưng vẫn làm người ta chạy thề nào cũng không thể thoát khỏi cảm giác bị áp bức mãnh liệt, ánh mắt hân lợi hại như kim châm, chỉ cần bị hân trừng mắt nhìn, người có to gan đến đâu cũng sợ hãi không dám làm gì.

Cho nên, hiện tại mới nghĩ đến việc còn phải đi đối mặt hân, nói gì thì nói nàng cũng không đủ dũng khí chen vào đám đông, bước vào thư điểm.

Vẫn là trở về tốt hơn, nàng thầm nghĩ, liền xin phép nhà xuất bản, sự kiện kí tên thiếu mỗi nàng hân là không có ảnh hưởng gì, nói sau, hôm nay là cuối tuần, không cần đi làm, nàng có lý do ở nhà nghỉ ngơi.

Đang định chạy đi, vừa mới xoay người, điện thoại trong túi vừa rung vừa kêu vang, nàng vội vàng lấy di động ra nghe, còn chưa kịp mở miệng đã nghe Lưu Hiểu Trân lớn giọng:

“Tâm Ngữ! Cậu đang làm gì? Sự kiện sắp bắt đầu, Diêm Quýnh sắp đến, thậm chí hân còn hỏi sao dịch giả chưa đến, cậu rốt cuộc đang làm cái gì hả? Sao còn chưa đến.....” Lưu Hiểu Trân hỗn hển nói ào ào.

Trời ơi! Diêm Quýnh hỏi tới nàng? Không thể nào! Diêm Quýnh lại không biết nàng.....

“Tớ..... Tớ đang ở cửa thư điểm.” Nàng vội vàng giải thích, cước bộ lại nhiều hồi hướng thư điểm phương hướng.

“Nga! Vậy cậu nhất định là không vào được, đúng không? Vào bằng cửa dỡ hàng đi! Tớ ra giúp cậu mở cửa, nhanh thôi!” Lưu Hiểu Trân vừa nói xong liền cúp máy.

“Đợi chút, Hiểu Trân.....” Đông Tâm Ngữ muốn nói rõ ý muốn về cửa mình, nhưng đã không còn kịp rồi.

Bảy năm rồi, Hiểu Trân cá tính chíp bông sao vẫn không thay đổi?

Nàng lắc đầu, đành phải kiên trì đến cửa sau thư điểm, còn chưa tới gần cửa dỡ hàng, đã thấy Lưu Hiểu Trân đứng trước cửa liêu mình hướng nàng ngoắc ngoắc.

“Tâm Ngữ! Ở đây! Nhanh chút!” Lưu Hiểu Trân hô to.

“Hiểu Trân, tớ thật sự nên tới sao? Đây rõ ràng là sự kiện kí tên của người khác.....” Nàng chột dạ.

“Làm ơn, nếu không có cậu phiên dịch, quyển sách này có thể bán chạy ở Đài Loan sao? Hơn nữa đây là tổng biên tự mình hạ lệnh cậu không thể không trình diện, cậu đừng có trốn.” Lưu Hiểu Trân giữ cổ tay nàng, không nghe giải thích đưa nàng vào thư điểm.

“Nhưng là, tác giả dù sao cũng không phải tớ!” Nàng vừa bước đi vừa nói.

“Nhưng cậu dịch rất khá, ngay cả Diêm Quýnh cũng khen không dứt miệng!” Lưu Hiểu Trân cười nói.

“Diêm Quýnh? Hẳn xem qua bản dịch tiếng Trung? Hẳn..... Hẳn biết tiếng Trung?” Nàng kinh hô.

“Không, hẳn làm sao có thể biết? Tổng biên nói ngay cả tiếng Trung hẳn cũng không thể nói, trừ b diện mạo Đông Phương, còn lại đều như người Mỹ chính gốc. Tở nghĩ là do hẳn thấy độc giả phản ứng nhiệt liệt như vậy, mới nói là công lao của dịch giả, cũng chỉ đích danh muốn gặp cậu.” Lưu Hiểu Trân giải thích.

“Ra thế!” Nàng thở phào nhẹ nhõm.

“Mau, hẳn nói hẳn muốn giới thiệu cậu cho độc giả ở buổi kí tên, cậu đi trước tìm hẳn đi!” Tiến đến lầu một của thư điểm, Lưu Hiểu Trân liền đem nàng lên đứng trước mặt một đám người.

“Chờ một chút, Hiểu Trân.....” Nàng không muốn trở thành tiêu điểm của mọi người, giãy dụa muốn lui ra phía sau, đúng lúc này, Diêm Quýnh phút chốc quay đầu, thẳng tắp nhìn vào nàng.

Một luồng điện vô hình chạy qua não bộ Đông Tâm Ngữ, trái tim của nàng co rút mạnh, làm nàng không thở nổi.

Hẳn chính là Diêm Quýnh!

Một đầu tóc đen như mực được vuốt dọc ra sau gáy, gương mặt cá tính lộ vẻ âm khốc, bộ âu phục hàng hiệu đen, cùng áo sơ mi màu bạc, khiến hình thể hẳn càng thêm cao gầy thon dài, len vào đám đông hết sức xông tới chỗ nàng đứng.

Khi Đông Tâm Ngữ nhìn vào mắt hẳn, một cỗ cảm giác mát lạnh không hề báo trước từ lòng bàn chân nàng chạy lên trên, cặp mắt sắc bén kia..... Giống như bị ma làm, cả người nàng bất động tại đương trường, không thể động đậy.

Thoạt nhìn hẳn nàng đã sợ chết khiếp, hẳn đang hoảng bước tới, cả người toát ra cảm giác áp bách cùng lệ khí nhanh nhẹn dũng mãnh!

Nam nhân như vậy..... Làm sao có thể là tác gia múa bút hành văn? Bộ dáng của hẳn quả thực tựa như sát thủ hắc đạo!

“Vị này chính là người dịch “Run rẩy” thành tiếng Trung, Đông tiểu thư?” Diêm Quýnh ánh mắt sáng quắc, hỏi bằng giọng tiếng Anh trầm thấp.

“Đúng vậy, cô ấy chính là dịch giả, Đông Tâm Ngữ tiểu thư.” Tổng biên tập vội vàng giới thiệu bằng tiếng Anh.

“Mau bước tới!” Lưu Hiểu Trân thúc mạnh nàng một cái.

Nàng còn chưa chuẩn bị tâm lý, lảo đảo một cái về phía Diêm Quýnh, thiếu chút nữa té trước mặt hẳn, kêu lên một tiếng sợ hãi, nhưng lại có một đôi tay mạnh mẽ đỡ lấy nàng đúng lúc. Nàng ngạc nhiên ngẩng đầu, vừa vặn đối diện gương mặt tuấn tú đang cúi xuống của Diêm Quýnh, thoáng chốc, trái tim yếu ớt của nàng tựa hồ hoàn toàn không để ý nàng có chịu được không, đập điên cuồng.

“Cô có sao không?” Trên mặt hẳn không có biểu tình gì.

“Tôi không sao..... Cám ơn.....” Đông Tâm Ngữ thở mạnh, vội vàng đứng thẳng, cúi đầu sửa lại áo, cười gượng lấy tiếng Anh đáp lại, tranh thủ nhìn trộm hàng trăm ánh mắt của mọi người đang tập trung vào nàng, trong lòng thầm nghĩ may mà mình không ngã trước mặt mọi người như chó liếm phân.

“Thật vui vì được biết cô, Đông tiểu thư, bản dịch Trung của cô rất khá.” Hẳn hướng nàng vươn tay.

“Làm sao.....” Nàng không dám ngẩng đầu nhìn hẳn, chính là nhẹ nhàng cầm bàn tay to trắng nõn thon dài của hẳn, đã muốn rút về.

Không ngờ, Diêm Quýnh lại đột nhiên nắm chặt tay nàng, tiếp theo dùng phương thức chào hỏi của người ngoại quốc ôm lấy nàng, hành động này đối với người đã sống ở nước ngoài bấy năm như nàng lí ra phải rất tự nhiên, nhưng nàng vẫn bị kinh hoảng, cả người đờ ra như tượng đá.

Nhưng mọi người ở đây đều vô cùng vui vẻ, mọi người nghĩ hân hoan tốt với nàng, nhất thời tiếng vỗ tay tiếng cười như sấm, đương trường hại nàng thất thố, hai má bỗng dưng muốn cháy.

Ngay lúc đang ồn ào, Diêm Quýnh đột nhiên ghé sát tai nàng, dùng ngữ khí nói móc trào phúng, nói với nàng những câu bằng âm lượng nhỏ đủ ỉnh nàng nghe thấy: “Nhưng, tôi không biết trình độ tiếng Trung và tiếng Anh của cô đều tốt như vậy, có thể tự động giúp tôi sửa chữa một số đoạn ngắn trong sách, thậm chí cuối mỗi chương tiết đều có thể sửa thành mấy câu đơn giản (chắc cuối mỗi chương anh đều viết mấy câu bày tỏ cảm nghĩ, nhưng vì rợn quá mà chị lược gần hết), thật sự là quá lợi hại.....”

Hả!

Đông Tâm Ngữ chấn động ngẩn đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn trần ngáp kinh hoàng, xấu hổ, yểu hèn nhất thời như bị bóp nghẹt, căn bản phát không ra tiếng âm.

Hắn..... Hắn đang nói là..... Rõ ràng hắn nói tiếng Trung!

Ông trời ơi! Hắn biết tiếng Trung?

“Vất vả cho cô rồi, Đông Tâm Ngữ tiểu thư, tôi đang suy nghĩ nên như thế nào “báo đáp” cô cho tốt? Cô tự tung tự tác dám sửa sách của tôi!” Hắn vỗ vỗ bả vai nàng rồi mới buông nàng ra, khoe miệng chỉ có nàng mới hiểu được là hắn đang cười lạnh.

Nàng nhin không được rùng mình một cái.

Diêm Quýnh tức giận, Hiểu Trân còn nói với nàng là hắn sẽ không phát hiện ra chuyện này, thật đáng chết nàng nên làm gì bây giờ? Nàng có trực giác, hắn cũng không phải người dễ thông cảm, không, căn bản là không thể, khi dịch sách nàng có cảm giác hắn là người một chút cũng không ôn hòa.....

“Xem ra, Diêm Quýnh thực thích cô đó! Tâm Ngữ.” Tổng biên tập cười đi tới nói với nàng: “Lần này anh ta ở Đài Bắc một tuần, cô hãy tiếp đón chu đáo nhé! Vừa vận tiếng Anh và tiếng Trung của cô đều tốt, có thể dẫn anh ta đi dạo.”

“Ách? Tổng biên tập, tôi chỉ sợ không làm được.....” Nàng kinh hoàng thất thanh cự tuyệt, không nghĩ rằng gà mẹ Lưu Hiểu Trân đã chạy tới sau lưng nàng.

“Có thể! Tâm Ngữ từng ở Mỹ, nhất định có thể hợp khi ở cùng Diêm Quýnh.” Lưu Hiểu Trân ám chỉ nàng đó là một việc cực kì tốt.

“Thế thì tốt rồi!” Tổng biên tập lấy tiếng Anh nói với Diêm Quýnh: “Một tuần này Tâm Ngữ tiểu thư sẽ là phiên dịch của anh, chờ một chút hết tiệc rượu Tâm Ngữ sẽ cùng đi với anh.”

“Không được! Tổng biên.....” Nếu ở cạnh Diêm Quýnh trong bảy ngày, nàng thật không biết kết cục của bản thân sẽ ra sao!

“Thật tốt, có Đông tiểu thư mỹ lệ như vậy làm hướng dẫn du lịch, tôi ở Đài Bắc một mình cũng sẽ không sợ hãi.” Diêm Quýnh nói tiếng Anh ngắt lời nàng.

Sợ hãi? Hắn biết tiếng Trung thì còn gì phải sợ? Kẻ lừa đảo! Đông Tâm Ngữ trừng to mắt nhìn hắn.

“Tôi bắt đầu chờ mong tuần kế tiếp sẽ có nhiều thú vị, Đông tiểu thư.” Diêm Quýnh lộ ra quỷ dị làm cho Đông Tâm Ngữ phát run.

Đông Tâm Ngữ run run, Diêm Quýnh cười làm cho nàng cảm thấy một trận run rẩy, cái loại cảm giác này, hết như khi đọc cuốn tiểu thuyết “Run rẩy”.....

※ ※ ※ Xong việc ở buổi kí tên, Đông Tâm Ngữ đã đủ mệt mỏi, nhưng là nàng lại không thể không tham dự tiếp tiệc rượu ở khách sạn, đảm nhiệm vai trò “Phiên dịch” của Diêm Quýnh, gắng sức liên tục như vậy, nàng có chút ăn không tiêu, bởi vậy khi tiệc rượu tiến hành được một nửa, sắc mặt của nàng đã hơi tái nhợt.

“Tâm Ngữ, cậu có khỏe không?” Lưu Hiểu Trân lo lắng nhìn nàng.

“Còn chưa sao.” Nàng vén mấy sợi tóc ra sau tai, cười trông rất miễn cưỡng.

“Sức khỏe của cậu so với trước kém đi nhiều!” Lưu Hiểu Trân nghiêng đầu, nhớ hồi Đông Tâm Ngũ học trung học vóc dáng cũng tinh tén như bây giờ, nhưng thể lực cũng không tệ lắm, không giống hiện tại bộ dáng yếu đuối như vậy.

“Đúng vậy, từ sau tai nạn xe, cơ thể tớ không còn dùng được nữa.” Nàng cười khổ nhắc tới tai nạn ngoài ý muốn vào năm trước.

Lưu Hiểu Trân biết chuyện này, năm ngoái Đông Tâm Ngũ cùng cha mẹ nàng ra ngoài du ngoạn, không nghĩ lại xảy ra tai nạn, phụ mẫu nàng trọng thương không thể qua khỏi, chỉ duy nhất nàng còn sống sót.....

Khi bi kịch này được truyền về Đài Loan, nàng còn vì Tâm Ngũ khóc lớn một hồi lâu!

May mắn sau lại biết được Đông Tâm Ngũ không có việc gì, hơn nữa còn được dì nàng đón đến sống cùng, Hiểu Trân mới yên tâm.

“Tớ đi nói với tổng biên, để cậu về trước nghỉ ngơi.....” Lưu Hiểu Trân nhìn ra nàng đang thật mệt mỏi.

“Không được, tớ làm sao có thể đi? Diêm Quýnh cứ nhìn chăm chăm tớ, hắn sẽ không dễ dàng buông tha tớ đâu.” Nàng bắt đầu đi ngồi xuống ghế.

Từ lúc ở buổi kí tên Diêm Quýnh đã muốn nàng làm việc này việc nọ, vừa muốn nàng làm phiên dịch lại kiêm chân chạy việc, nói dễ nghe là nhờ nàng giúp, trên thực tế căn bản chính là thừa cơ trả thù nàng.

Thật sự là nam nhân lòng dạ nhỏ nhen!

“Cũng đúng, anh ấy cần cậu phiên dịch và giới thiệu.” Lưu Hiểu Trân quay đầu nhìn thân ảnh nổi bật nhất trong đám người, có điểm hâm mộ thở dài: “Cậu thực may mắn! Tâm Ngũ, có thể làm phiên dịch kiêm hướng dẫn du lịch của đại soái ca Diêm Quýnh.....”

“Tớ đem việc này tặng cho cậu nhé.” Nàng còn hận không thể đem củ khoai lang cháy bỏng tay này vứt đi rồi bỏ chạy!

“Cậu cố ý làm tớ buồn à? Tiếng Anh của tớ lại không tốt!” Lưu Hiểu Trân khóc khóc.

“Vừa vặn cậu có thể nhờ hắn dạy.”

“Không được! Người ta là tới thăm Đài Bắc, tổng biên nói, phải hảo hảo chiêu đãi vị này, như vậy anh ta mới giao quyền phân phối bản dịch Trung của những cuốn sách tiếp theo cho chúng ta.”

“Đừng nói nữa, theo tớ thấy, tiểu thuyết tiếp theo của hắn khẳng định sẽ không giao cho chúng ta.....” Nàng biểu tình có điểm xấu hổ, tiện đà ảo não lấy bàn tay che mặt.

“Vì sao?” Lưu Hiểu Trân hỏi.

“Vì sao? Cậu còn dám hỏi tớ? Cậu nói chém đinh chặt sắt cam đoan là Diêm Quýnh không biết tiếng Trung nhưng lại không phải thế.....” Nàng theo khe hở dò xét bạn tốt.

“Hả? Cái gì? Điều này sao có thể? Anh ta không phải phát hiện tiểu thuyết của mình.....” Lưu Hiểu Trân cả kinh che miệng lại, hai mắt mở lớn.

“Đúng, hắn cực kì, cực kì tức giận.” Nàng ai oán hạ đôi vai gầy.

“Hắn thật sự tức giận? Mình nhìn không ra!” Lưu Hiểu Trân liếc mắt một cái về phía Diêm Quýnh đang cùng tổng biên tập nói chuyện phiếm, tuy trên mặt không có gì tươi cười, nhưng cũng không có dấu hiệu tức giận!

“Người này..... Tớ cảm thấy có điểm âm trầm lại thâm sâu.....” Đông Tâm Ngũ nhìn nét tươi cười giả tạo trên mặt Diêm Quýnh, hắn đang lấy tay che miệng cười.

“Anh ấy âm trầm? Không, phải gọi là khóc! Hắn quả thực khóc khiến người ta mê mết!” Lưu Hiểu Trân đã sớm bị ngoại hình lạnh lùng mê người của Diêm Quýnh chinh phục.

Hắn cũng không phải loại nam nhân xinh đẹp tuần mỹ, nhưng hắn rất cá tính, trông rất được, tự mình có khí chất cô độc lạnh lùng cường hãn. Đúng là loại đàn ông mà nữ nhân thời nay bị hấp dẫn nhất.

“Hắn là lãnh khốc! Chỉ có người lãnh khốc mới có thể viết ra tiểu thuyết tàn bạo kinh dị như vậy.” Nàng chịu không nổi, Hiểu Trân cứ nhiên mù quáng giống đám người kia, vì sao các nàng đều nhìn không ra toàn thân Diêm Quýnh toát ra một loại sát khí làm người ta thấy mà sợ?

“Tiểu thuyết chỉ là sáng tác thôi! Sao có thể đánh đồng cùng tính cách mỗi người?” Lưu Hiểu Trân phản bác.

“Văn chương sẽ biểu lộ một mặt khác của tâm linh, Diêm Quýnh này không chừng là một nhân vật tâm ngoan thủ lạt đáng sợ.” Trực giác của Đông Tâm Ngữ rất chuẩn.

“Tớ thấy cậu bị tiểu thuyết ‘Run rẩy’ ảnh hưởng quá sâu, Tâm Ngữ, người đem Diêm Quýnh hòa vào chuyện của nhân vật chính, có phải không?” Lưu Hiểu Trân vỗ vỗ vai nàng, cười nói.

“Kia cũng không phải không có khả năng.....” Nàng nhún mày.

“Cậu cũng không phải người nhát gan, sao lại sợ Diêm Quýnh như vậy? Chẳng lẽ là hối hận đã sửa sách của anh ấy nên chột dạ?” Lưu Hiểu Trân nghĩ không ra, Đông Tâm Ngữ thường xuyên xuyên bệnh vực lẽ phải, vừa thấy Diêm Quýnh cứ nhiên giống chuột thấy mèo, thật buồn cười.

“Tớ nào có chột dạ? Tớ một chút cũng không hối hận chuyện tớ đã làm, chỉ là..... Haizz, tớ cũng không biết chính mình vì sao lại sợ hắn như vậy nữa.” Nàng lắc đầu, nghĩ không ra lý do.

“Hắc, tớ đã hiểu, cậu thích anh ấy, chỉ là chính bản thân cậu không biết thôi.” Lưu Hiểu Trân cười quái dị.

“Cậu có ý gì?”

“Sợ hãi có khi cũng là một loại thích, vì biết không thể giữ được trái tim, nên mới sợ hãi.”

“Đây là nguy biện kiểu gì vậy?”

“Đây là Tâm lý học tình yêu phái nữ, học thêm đi, dùng tốt lắm.”

“Nói hươu nói vượn.” Nàng cười.

“Đừng có mà không tin, có rất nhiều cô gái đến cuối cùng đều lấy người mình sợ nhất, hoặc là người đàn ông mình từng ghét nhất, về phần nam nhân hàng ngày thích chọc nữ nhân hãnh thích, tớ đoán có lẽ Diêm Quýnh cũng thích cậu đó.....”

“Làm sao có thể? Đừng nói linh tinh!” Nàng khê nói, một chút cũng không tin phân tích hoang đường của Lưu Hiểu Trân.

“Như thế nào không có khả năng? Cậu đẹp như vậy, Diêm Quýnh có lẽ là muốn cậu chú ý nên mới cố ý dọa cậu.” Lưu Hiểu Trân nhìn chằm chằm nàng, cười lạc giọng nói.

Bình tĩnh mà xem xét, Đông Tâm Ngữ xem như có bộ dáng xinh đẹp, lưng dài thẳng dáng người ôn nhu, không cần tốn nhiều tiền mua kem dưỡng da vẫn có được da thịt trắng nõn, ngũ quan thanh tú động lòng người, tứ chi mảnh khảnh khiến cho các cô gái bắt buộc phải giảm béo ở Đài Loan ghen tị muốn chết.

Vẻ đẹp của nàng là đoan trang trời sinh, nói trắng ra chính là ông trời bắt công, đặc biệt chiều cổ nàng, đem dáng người cân đối và gương mặt hoàn hảo đều ở trên người nàng.

Chính là, đừng tưởng nàng luôn giữ một bộ dáng tao nhã, tính cách lại luôn cố chấp, thị phi đúng sai trong lòng nàng vĩnh viễn có cân nhắc, một khi đã xác định, ai cũng không thay đổi được ý của nàng, vẻ ngoài mềm mại mà bên trong lại rất bướng bỉnh.

Điểm ấy có thể nhìn ra trong quá trình dịch ‘Run rẩy’. Nàng cảm thấy tiểu thuyết này quá mức tàn bạo, liền đề nghị tổng biên tập đưa vào danh mục sách cần hạn chế, bất quá tổng biên vì lượng tiêu thụ không thể đáp ứng. Nàng liền kiên trì yêu cầu được sửa chữa nội dung một chút, vừa vận nhà xuất bản lúc trước cùng Diêm Quýnh ký kết hiệp đồng vẫn chưa quy định nhiều về biên độ sửa chữa ở bản dịch, bởi vậy tổng biên đã đáp ứng yêu cầu của nàng.

Tính cách đặc sắc này ngay cả Lưu Hiểu Trân cũng không rõ là ưu điểm hay khuyết điểm, dù có chuyện nhưng vẫn phải công nhận tài năng của Đông Tâm Ngữ, nàng viết văn cũng rất hay!

Không thể phản đối rằng lối hành văn của nàng rất tốt, suy nghĩ linh mẫn, văn chải đầy đủ, cùng với trực giác đáng quý, khiến nàng cơ hồ luôn chiếm vị trí thứ nhất trong các cuộc thi viết, lúc ấy các học sinh đặt biệt danh cho nàng là “Mĩ tài nữ”. Mà lần này “Run rẩy” sở dĩ có thể bán chạy, công phiên dịch của nàng là quan trọng nhất, nhờ nàng, độc giả mới có thể càng dễ dàng tiến vào thế giới kinh dị mà Diêm Quỳnh sáng tác.

Nàng thật là nhân tài hiếm có, Lưu Hiểu Trân thầm nghĩ, chẳng qua..... Nếu muốn ứng phó nam nhân, mình sẽ khuyên nàng hảo hảo phát huy sở trường khác.....

Vẻ đẹp của nàng!

“Đừng nói lung tung, tớ không phải mỹ nữ đâu” Đông Tâm Ngữ nhún mày, nàng cũng không cho rằng chính mình đẹp, vừa gầy lại tái nhợt, thoát nhìn rất yếu đuối.

“Cậu như vậy còn không tính là mỹ nữ? Thế thì tớ đây sẽ là loại mặt hàng không bán được mất.” Lưu Hiểu Trân thực hận cô bạn không tự biết về diện mạo của chính mình, thật là!

“Cậu lại thế rồi.....” Nàng bị ngữ khí khoa trương của Hiểu Trân chọc cười.

“Tốt lắm, trở lại chuyện chính, nếu Diêm Quỳnh thật sự tức giận, cậu cũng có nghĩa vụ làm anh ấy bớt tức giận, cách tốt nhất chính là lợi dụng thời gian cùng Diêm Quỳnh ở chung hóa giải oán thù của hai người, nói không chừng, cậu và anh ta còn có thể có việc ngoài ý muốn phát triển nga!” Lưu Hiểu Trân ái muội cười trộm.

Nàng nghe xong chán nản, nhìn Lưu Hiểu Trân với ánh mắt xem thường.

Cái gì mà phát triển ngoài ý muốn, không xảy ra điều rủi nào “ngoài ý muốn” là tốt rồi, đang muốn ngồi thêm một chút, đột nhiên cảm thấy một cổ hàn khí xông thẳng tới lưng, nàng ngẩng đầu thấy Diêm Quỳnh không biết khi nào đã cầm một ly rượu đi đến trước mặt nàng.

Hắn lấy cớ muốn cùng nàng nói chuyện ôn hòa, đợi Lưu Hiểu Trân vừa đi, bộ mặt thật của hắn lập tức lộ ra.

“Cô làm phiên dịch có vẻ nhàn hạ quá nhỉ? Đông tiểu thư, hẳn là nên giới thiệu một chút cho tôi với những người ở đây, không phải sao?” Miệng hắn lộ vẻ chế nhạo, tà tứ tựa người vào bàn điểm tâm tinh tế trước mặt nàng.

Hắn vẫn nghĩ đến, người dịch “Run rẩy” của hắn trở thành nguội hết cả khí phách, nhất định là một bà già không thú vị tư tưởng cũ kĩ, nhưng thật ngoài dự kiến, Đông Tâm Ngữ cũng không già, bộ dạng lại nhỏ nhắn mềm mại xuất sắc, đẹp hơn cả những cô em ngoại quốc, khí chất phương Đông của nàng ngược lại làm cho hắn có cảm giác mới mẻ, một đôi mắt đen thanh tú linh động, có lẽ vì hơi cận thị mà luôn tinh tế nheo lại, nhưng bởi vậy càng toát ra phong vận cả người nàng, cái mũi rất đẹp, làn môi tươi thắm, giống như mỹ nữ từ trong bức tranh Trung Quốc cung nữ đồ hắn từng xem tại Mỹ bước ra.....

Bất quá, đó cũng không phải lí do chính khiến hắn không ngừng tiếp cận nàng, điều chân chính hấp dẫn hắn, là vẻ mặt nàng khi nhìn thấy hắn!

Giống như có thể nhìn thấu bản tính tàn khốc của hắn, mắt nàng lộ ra vẻ kinh hoàng, trong nháy mắt tiếp xúc ánh mắt của nàng, hắn liền tỉnh táo cảm nhận được, nàng hiểu hắn, thậm chí có thể đã phát giác cổ bạo ngược rục rịch trong cơ thể hắn mà chưa từng có người thường biết.

Vì lí do đó, đối với nữ nhân không thú vị này, hắn phá lệ ác ý chinh nàng một chút, biết rõ nàng sợ hắn, hắn liền nhịn không được càng muốn đùa nàng, ngoài để trả thù việc nàng tự tiện sửa chữa sách của hắn, hắn cũng muốn hảo hảo hưởng thụ một chút khi thưởng thức việc nàng nhận đủ kinh hách sợ hãi.

Ha ha, ở tổ chức, ai chẳng biết hắn “Thiên Toàn” có tiếng máu lạnh? Người khác thống khổ, hắn khoái hoạt, hắn vừa vặn còn phải cảm ơn nàng vì khiến chuyển thăm Đài Loan tệ nhạt này trở nên thú vị hơn!

“Chính anh biết tiếng Trung, vì sao còn bắt tôi giống như đứa ngốc giúp anh phiên dịch?” Nàng cẩn thận hỏi, làm bộ không chú ý tới ánh mắt sắc bén như dao của hắn.

“Tiếng Trung tôi biết chỉ một phần rất nhỏ thôi, cũng không giỏi bằng cô.....”

“Đừng trêu chọc tôi, tôi biết anh đang suy nghĩ cái gì, anh tức tôi vì tôi sửa sách của anh, mới có ý chính tôi, đúng không? Được, tôi cũng biết điều, nếu trở thành đối tượng trút giận của anh, chỉ hết bảy ngày này thôi là xong chứ gì.” Nàng không nói nữa, đứng lên, không sợ hãi, thái độ ngược lại khá cứng rắn. Dù sao cũng chỉ là bảy ngày, nàng không tin hẳn có thể chinh chết được nàng.

“Đi? Nhanh như vậy đã nhận mệnh?” Hấn uống một ngụm rượu, mày rậm nhướn lên.

Còn tưởng nàng nhát như chuột, nói nặng chút là sẽ té ngã một cách vô dụng, xem ra hẳn tính sai, dưới vẻ ngoài tiêm nhược của nàng, cư nhiên còn cất giấu một phần ý chí ương ngạnh!

Có ý tứ.....

“Tôi chỉ là không muốn phá hỏng giao tình giữa anh và nhà xuất bản, cho nên trong bảy ngày này, tôi sẽ tận lực chịu đựng những khó dễ từ anh, bất quá, anh đừng quá đáng.” Nhận tiền của người ta, lại khiến họ gặp họa, tốt xấu gì thì nàng cũng nên đứng trên lập trường của nhà xuất bản suy nghĩ một chút.

“Thật tốt, cô đã chuẩn bị tốt, vậy bắt đầu đi! Hiện tại, tôi muốn đi khỏi tiệc rượu nhàm chán này, đi dạo thành phố Đài Bắc chút.” Hấn khiêu khích đứng thẳng người, đưa ra vấn đề khó đầu tiên cho nàng.

“Cái gì? Bây giờ?” Nàng ngạc nhiên ngẩng đầu, hiện tại tiệc rượu mới tiến hành được một nửa mà thôi là thế nào!

“Đúng, nghĩ cách mang tôi rời khỏi đây, tôi muốn ra ngoài.” Hấn vuốt tóc phiền não. Ban ngày phải nguy trang đáng vẻ thân thiết hiền lành, hẳn thật sự chịu đủ rồi.

Muốn nàng dẫn hẳn bỏ lại tất cả khách quý trong buổi tiệc mà chuồn ra đi? Đông Tâm Ngữ thiếu chút nữa hét toáng lên.

“Việc này...Tôi phải đi nói với tổng biên đã...” Nàng nói.

“Không cần phiền toái, cứ như thế này đi ra là được rồi!” Hấn nói xong vứt ly rượu trong tay xuống bàn, bắt lấy tay nàng đường hoàng đi ra ngoài.

“Diêm tiên sinh.....” Nàng kinh hô quay đầu nhìn xung quanh.

Bọn họ hai người trai tài gái sắc, đứng chung một chỗ nói chuyện đã sớm thu hút ánh mắt của mọi người, nay lại tay trong tay cùng nhau rời đi, lập tức khiến mọi người xôn xao bàn tán.

Diêm Quýnh mặc kệ người khác nghĩ thế nào, việc hàn huyên xã giao hẳn một chút cũng không cảm thấy hứng thú, giờ phút này chỉ thầm nghĩ rời xa chỗ nhàm chán này để hít thở không khí.

Nhưng Đông Tâm Ngữ không nghĩ vậy, ở trước mắt bao người cùng Diêm Quýnh song song rời đi, trời mới biết người khác sẽ nghĩ như thế nào?

Khi bị kéo khỏi hội trường, nàng vừa vắn thoáng nhìn thấy Lưu Hiểu Trân hướng nàng cười ái muội, xong đời rồi!

Lưu Hiểu Trân có bản sự khuyếch đại câu chuyện của nàng, qua lời của cô ấy, việc nàng cùng Diêm Quýnh lúc đó khẳng định sẽ bị lan truyền ồn ào huyên náo.

Tim đập mạnh và loạn nhịp bất an, Diêm Quýnh cầm một chiếc tắc xi, đem nàng đẩy mạnh vào trong, rồi lập tức ngồi vào cạnh nàng, nói với lái xe bằng tiếng Trung thuần khiết: “Đưa tôi đến một pub nào đó đặc sắc chút, tôi muốn uống một chén.”

Lái xe hiểu ý, thả chân ga phi nhanh trên đường lớn đèn đuốc sáng trưng.

Đông Tâm Ngữ trừng to mắt, vội vàng nói: “Đi pub làm gì? Anh không phải muốn đi dạo Đài Bắc sao?”

“Tôi đột nhiên muốn uống chút rượu.” Hấn nhàn nhả tựa lưng vào ghế.

“Muốn uống rượu vừa rồi tại hội trường sao không uống.....” Nàng chỉ về khách sạn phía sau.

Tiệc rượu có loại rượu rất hiếm hẳn không uống, lại muốn chạy đi pub tiêu tiền?

“Ồ đó sao gọi là uống rượu được? Một đồng người nói chuyện bên tai, ầm ỹ muốn chết.” Hấn hừ hừ.

“Trong pub càng âm ỉ!” Nàng nhắc nhở hần.

“Ít nhất tôi không cần hao tâm tốn sức cùng người xa lạ nói chuyện tào lao để xã giao.”

“Anh.....” Nhà xuất bản có lòng tốt giúp hần tổ chức tiệc rượu hần cư nhiên không cảm kích?

“Tôi muốn trải nghiệm qua pub ở Đài Loan, có thể mời Đông tiểu thư dẫn tôi đi thăm một chút không?” Khuỷu tay phải hần đặt bên cửa sổ, quay đầu, hướng về nàng cười lạnh.

Da đầu nàng lại run lên. Không ai nhìn ra nụ cười của Diêm Quýnh thực không tầm thường sao? Cho dù khóe miệng gợn lên, nhưng độ cong đôi môi lại nói lên biểu tình trong lòng, trông thể nào cũng âm trầm đáng sợ.

“Pub ở Đài Bắc..... Kỳ thật không có gì hay để thăm đâu.....” Nàng bất an nuốt một ngụm nước miếng, tránh tầm mắt hần.

Nàng thật sự không nên một mình cùng hần cùng một chỗ.....

“Hử? Phải không?” Hần nhìn ra lo âu của nàng, chuyển đề tài, đột nhiên hỏi: “Cô sợ tôi? Vì sao?”

Nàng ngẩn ngơ, lập tức phản bác: “Tôi không phải.....”

“Tôi nghe Lưu tiểu thư nói, trong khi đọc tiểu thuyết của tôi, thiếu chút nữa cô đem tôi trở thành nhân vật chính trong đó, là nguyên nhân này sao?” Hần tựa lưng vào ghế, nhìn thẳng nàng.

“Tôi.....” Nàng trong lòng cả kinh, bị Lưu Hiểu Trân lăm miệng chọc tức gần chết.

“Có lẽ trực giác của cô là đúng! Trong tiềm thức của tôi, rất có thể tôi chính là ác ma giết người không chớp mắt!” Hần nguy hiểm nhếch khóe miệng.

Đông Tâm Ngữ tim đập loạn lên, Diêm Quýnh trong lời nói rõ ràng là đang thử nàng, nếu nàng thật sự thừa nhận, làm không tốt sẽ càng chọc giận hần.

“Diêm tiên sinh.....” Giọng nói thanh thanh, nàng quyết định cố lấy hết dũng khí nói rõ ràng.

“Cứ gọi tôi Diêm Quýnh.” Hần chỉ ra chỗ sai của nàng.

“Được rồi! Diêm Quýnh, chúng ta đi thẳng vào vấn đề cuốn sách “Run rẩy” đi! Tôi phải nói là “Run rẩy” thật sự cực kì hấp dẫn, lối hành văn của anh cũng rất sâu sắc sinh động, có thể giữ chặt ánh mắt độc giả, ngay cả tôi cũng mê muội rất sâu vì nhân vật nam chính “Toàn”, hơn nữa đồng tình dưới bề ngoài lạnh khốc của hần có loại thống khổ không muốn người biết..... Tôi nghĩ, có lẽ anh đã đem toàn bộ bóng ma trong nội tâm anh đưa vào con người hần, mới có thể miêu tả sống động như thế..... Nhưng căn cứ vào lập trường đạo đức, tôi biết rõ cần phải trung thành với nguyên tác nhưng vẫn lựa chọn tu chỉnh những đoạn quá sức tàn nhẫn, chính là vì không muốn làm cho những thanh thiếu niên đương thời dễ dàng bị ảnh hưởng hoặc kích động mà bất chước làm theo, điểm ấy tôi chỉ có thể trình trọng giải thích với anh.”

Nói liền một hơi tất cả, nàng nghĩ như vậy hần là có thể hóa giải bất mãn của hần, không ngờ càng nghe biểu tình của hần càng âm trầm, phút chốc trên mặt phủ một lớp sương, không chế nàng, khiến nàng hoảng sợ tim đập như điên.

Hần..... Hần muốn làm gì?

Diêm Quýnh đem nàng vây lại trong lòng, lấy một loại ngữ khí có thể khiến người ta đông cứng nói: “Thống khổ? Cô thì biết cái gì? Nội tâm tôi có bóng ma gì? Tôi có thống khổ gì? Đừng có dùng loại khẩu khí làm như việc gì cũng biết, cô cho là chỉ phiên dịch một quyển sách của tôi là có thể nhìn thấu tôi?”

“Ách..... Tôi không có.....” Nàng trợn tròn mắt, nàng chỉ muốn nói ra ý nghĩ của mình thôi!

“Hừ! Nữ nhân các người thật thích tùy tiện phỏng đoán chuyện của người khác, tiểu thuyết là tiểu thuyết, tôi là tôi, cô không cần liên tưởng nhiều vậy, lại càng không cần lấy tình nghĩa thăm dò tôi.”

“Tôi nghĩ anh hiểu lầm, tôi đối với anh không có.....”

“Đủ rồi! Âm ỉ chết đi được!” Hấn không kiên nhẫn nghe nàng giải thích, lớn tiếng quát, tay phải phất chốc đời lên cổ của nàng, nhẹ nhàng giữ lấy, tiếp theo lại lạnh lạnh nói: “Cô nói thêm một chữ, tôi liền vụn gãy cổ cô!”

Nàng lắp bắp kinh hãi, nghĩ đến việc hấn thật sự sẽ xuống tay, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trắng xanh, ngây ngốc không biết nên như thế nào cho phải.

Hấn thoạt nhìn một chút cũng không phải người hay nói giỡn!

“Cho dù cô là nữ nhân, tôi cũng sẽ không lưu tình.” Hấn thở ra, tiếng nói như lời tiên đoán của tử thần.

Những lời này gọi lại trí nhớ trong đầu nàng, cơ hồ chưa kịp nghĩ đã thốt ra: “Anh như vậy cùng dã thú tàn khốc có gì khác nhau?”

Hấn nhướn mày, trong mắt chợt lóe một tia sáng, lại nói: “Tôi vốn chính là dã thú máu lạnh, bây giờ cô mới biết sao?”

“Không, từ lúc đầu khi thấy mắt anh..... Tôi đã biết.....” Nàng theo dõi ánh mắt của hấn, chậm rãi nói.

Có vài giây bọn họ cứ giữ nguyên tư thế như vậy, trong không gian nho nhỏ sau tắc xi, chỉ có tiếng động cơ ô tô cùng với tiếng hít thở của họ.

Những lời họ nói đúng là đoạn đối thoại của nam nữ chính trong “Run rẩy” khi mới gặp nhau, Diêm Quýnh không nghĩ tới Đông Tâm Ngữ có thể nói đầy đủ không sai một chữ, trong nháy mắt, một trận không hiểu vui mừng làm bay hết tâm ý phiền chán lúc đầu của hấn, ý xấu bỗng nhiên đều biến mất.

Tay hấn buông cổ nàng ra, khoe miệng lạnh lùng chậm rãi giơ lên một đạo ý cười.

“Người cư nhiên có thể nhớ rõ ràng nội dung “Run rẩy” như vậy, kế tiếp là gì? Kế tiếp nam chính nói với nữ chính cái gì?” Hấn khiêu chiến hỏi.

Tuy rằng chỉ là cười nhợt nhạt, lại làm nàng tâm tình đại loạn, nàng rốt cục hiểu được nguyên nhân Lưu Hiểu Trân và những người khác điên cuồng vì Diêm Quýnh, bỏ đi khí thế làm người ta run rẩy của hấn, thì hấn chính là người đàn ông có mặt phi thường.

“Bọn họ không nói nữa, bởi vì nam chính cường hôn nữ chính.....” Nhìn nụ cười mê người của hấn, nàng ngây ngốc trả lời.

“Như vậy, chúng ta diễn lại đoạn này nhé.” Hấn vừa nói dứt, không đợi nàng có phản ứng, tay giữ cằm nàng, cúi đầu hôn lấy đôi môi nàng.

Đông Tâm Ngữ sợ tới mức ngây ra như phỗng!

Nàng không kịp chuẩn bị tâm lý, đối thoại với hấn cũng thuần túy là phản xạ, căn bản không nghĩ tới hấn thật sự cường hôn nàng.....

Một cỗ hơi thở nam tính nóng như lửa quán nhập vào trong miệng, xúc cảm ướt át thân mật kia khiến nàng kinh hoảng không biết làm sao, người dờ ra thành đầu gỗ mặc hấn chà đạp, đến khi đầu lưỡi linh hoạt của hấn xâm nhập trong miệng nàng gây xích mích quán quanh, nàng mới giật mình lấy lại tinh thần, dùng sức giấy dựa thoát ra.

Diêm Quýnh rất nhanh bỏ nàng ra, trên mặt lộ chút ý cười khi làm xong việc xấu.

“Hừ, hương vị còn chưa nếm hết.” Hấn liếm khoe môi, nhìn chăm chăm vẻ mặt bối rối kinh ngạc của nàng, cảm thấy thú vị cực kỳ.

“Anh..... Anh.....” Co rúm lại một góc, nàng che miệng lại, chán nản nói không ra lời.

Người này..... Người này thật sự rất đáng giận.....

“Cái hôn này, coi như là em bồi tội tôi, đêm nay tạm thời tha cho em!” (đến đoạn này ỉnh bắt đầu sửa thành em-tôi thay vì cô-tôi như những đoạn trên nhé) Hấn nói xong liền bảo lái xe dừng xe, sau đó không khách khí hạ lệnh trực khách, “Xuống xe, em có thể về.”

Nàng nhất thời không phản ứng kịp, không nhúc nhích. Hấn.....Để nàng đi?

“Sao? Còn muốn tôi hôn em thêm lần nữa sao?” Hấn làm bộ chuẩn bị hôn nàng.

Nàng giống như con thỏ bị chấn kinh, lập tức mở cửa xe xông ra ngoài, cũng không quay về phía ngược lại để đi, trái tim đập nhanh thật nhanh, giống như toàn bộ không khí trong ngực đều bị Diêm Quỳnh kia hôn mà rút đi hết, rất khó hô hấp.

Nàng chịu đủ rồi!

Lấy tay chà chà môi, nàng nói thầm trong lòng, ngày mai nhất định phải nói cho tổng biên, vị “Khách quý” Diêm Quỳnh này nàng hầu hạ không nổi, xin nhà xuất bản tìm người khác tiếp đãi hấn đi!

2. Chương 2

Đông Tâm Ngữ đi rồi, Diêm Quỳnh cũng không có tâm tình đi pub uống rượu, trực tiếp về khách sạn ngủ, xuống taxi, đi vào đại sảnh xa hoa của khách sạn.

Trong đại sảnh có không ít người ra vào, dáng người thẳng và khí chất độc đáo của hấn lập tức khiến nhân viên và người trong khách sạn để ý, bất quá biểu tình hấn lạnh lùng như âm 50 độ khiến mọi người rét run chuyển ánh mắt ra nhìn chỗ khác, không dám lưu lại trên mặt hấn.

Hấn lại vẫn là không giấu được ánh mắt tuyệt lạnh, hung ác nham hiểm của mình.

Tiến vào thang máy, ấn lên tầng tám, về căn phòng tốt mà nhà xuất bản giúp hấn đặt, hấn khóa cửa, mở túi da lấy ra một cái bút tra hình máy tính, nối các đường dẫn, khởi động máy, liên tuyến lên mạng.

Không đến ba mươi giây, chính giữa màn hình đen xuất hiện nhiều điểm sáng, nhìn kỹ, những điểm sáng này giống như chấm nhỏ trong trời đêm, xếp theo hình thực rõ ràng là Bắc Đẩu Thất Tinh thường thấy ở bắc bán cầu.

Ở trên màn hình, Bắc Cực Tinh lóe sáng tỏa ra hào quang.

Nơi này là trang web tư nhân có tên “Bắc Cực Tinh”, Diêm Quỳnh di động chuột, nhấn vào Bắc Cực Tinh, nhảy ra một hộp thoại yêu cầu nhập mật mã, hấn nhập mật mã cá nhân của mình vào, được phép vào trang web, ngay sau đó hình ảnh biến đổi thành đặc điểm của Bắc Đẩu Thất Tinh.

Bắc Đẩu Thất Tinh chính thể xoay tròn ba trăm sáu mươi độ, mỗi vì sao đều ản ản tỏa sáng, ngôi sao nào đều hiện ra tên của nó: Thiên Xu, Thiên Toàn, Thiên Ki, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Diêu Quang.

Diêm Quỳnh ấn chuột vào sao “Thiên Quyền”, lập tức hiện ra một phòng làm việc sạch sẽ tao nhã, trong phòng mơ hồ có một bóng người đang ngồi trước bàn làm việc, hình ảnh liên tuyến của Diêm Quỳnh đi vào, người nọ chậm rãi xoay người, áo vàng nhạt và quần dài trắng đơn giản, nhã nhặn tuấn nhã trên mặt đeo kính mắt gọng vàng, hướng về phía Diêm Quỳnh cười mỉa, tràn ngập chế nhạo.

“Thế nào? Thiên Toàn, buổi kí tên có vui không?” Thanh âm bình thản của người nọ theo máy tính truyền ra.

“Nhàm chán từ đầu đến cuối!” Diêm Quỳnh lấy ra một cái tẩu thuốc, châm lửa, hút vào lại phun ra, đại lạt lạt ngồi xuống trước máy tính, đôi chân dài gác bừa lên bàn.

Ai mà biết được, hấn là tiểu thuyết gia nổi danh nước Mỹ, sự thật cũng là thành viên tổ chức gần đây gây chấn động toàn thế giới “Bắc Đẩu Thất Tinh”, “Thiên Toàn” là danh hiệu trong tổ chức của hấn.

Mà người áo trắng trong máy tính cũng là người của Bắc Đẩu Thất Tinh, tên Gia Cát Tung Hoàng, danh hiệu là “Thiên Quyền”.

“Làm sao có thể nhàm chán? Buổi kí tên hấn là thực náo nhiệt?”

“Đúng vậy! Một đồng người giành nhau bắt tay ta! Thực buồn cười!” Diêm Quỳnh tự giễu giơ tay phải của hấn lên, co duỗi năm ngón tay.

“Nếu bọn họ biết cái họ nắm là “Ma trảo”, không biết sẽ có cảm tưởng gì?” Gia Cát Tung Hoành trong lời nói mang chế nhạo.

Hắn bên ngoài tuy trắng nõn tuấn tú, nhưng cá tính bình tĩnh nhạy bén, là nhân vật trọng yếu trong Bắc Đẩu Thất Tinh.

“Hừ! Cam đoan hù chết bọn họ!” Diêm Quýnh cười lạnh.

Nếu đám độc giả biết được thân phận chân chính của hắn, đại khái sẽ sợ tới mức tè ra quần, chạy trốn chết!

“Không nghĩ tới ‘Nhật kí’ của người cũng có thể bán chạy, thật kỳ quái, ‘Khai Dương’ nói đám người mê sách của người đều ngu ngốc, bất quá chỉ ghi lại việc người giết người, bọn họ cũng thích xem.” Gia Cát Tung Hoành biết Diêm Quýnh, người có hứng thú với sáng tác, sẽ đem nhiệm vụ mỗi lần ghi lại, gần đây tiểu thuyết “Run rẩy” bán chạy ở Mỹ bất quá là do Diêm Quýnh nhân rồi không có gì làm thêm mắm dặm muối viết thành văn, không nghĩ tới việc sau khi gửi tới nhà xuất bản cứ nhiên lại bán rất chạy, chuyện này quả thực hoang đường làm cho các thành viên khác của Bắc Đẩu Thất Tinh rút con mắt.

“Khai Dương” ghen tị với ta phải không? Tên hoa hoa công tử thích so đo, không thể đối tốt với người khác, thật là tên bất nam bất nữ, eo lá còn hơn Thiên Ki.” Diêm Quýnh hừ nhẹ một tiếng, đặt tẩu thuốc xuống.

Bắc Đẩu Thất Tinh tổng cộng có bảy người, ai cũng tính tình quái dị, ở chung khó tránh khỏi có ma sát, Diêm Quýnh không hợp với “Khai Dương” Đoàn Duẫn Phi, hai người thường xuyên cãi nhau, trào phúng giễu cợt nhau.

“Người biết hắn bao năm rồi? Vừa thấy mặt hắn đã lại trở tính.” Gia Cát Tung Hoành nở nụ cười.

“Ta chính là không vừa mắt với hắn, một ngày nào đó ta sẽ cùng hắn quyết đấu, cho hắn thấy sợ lợi hại của móng vuốt ta!” Diêm Quýnh đem năm ngón tay vỗ vào bàn, trong mắt hiện lên một tia âm ngoan.

Đột nhiên, máy tính màn hình bị phân cách thành hai nửa, một giọng nam nghe không ra tuổi cùng với một cái đầu màu trắng xuất hiện trên màn hình, và một thanh âm mang theo khiển trách vang lên.

“Thiên Toàn, người lại muốn đánh nhau với ai?”

Diêm Quýnh trong lòng run sợ, mảy mảy hơi nhú.

Thực không nên ở trước máy tính nói lung tung, hắn sao lại quên lão đại “Thiên Xu” của bọn họ không nơi nào không vào được? Chỉ cần mở máy tính, liên tuyến với máy chủ “Bắc Cực Tinh”, hắn dù chỉ hất xì một cái ở một chỗ khác trên quả địa, “Thiên Xu” đều có thể biết!

“Không có, “Thiên Toàn” chỉ là hay nói giỡn thôi, lão đại.” Gia Cát Tung Hoành đẩy gọng kính, nói thay Diêm Quýnh.

“Lần này công tác tuy đơn giản, nhưng không thể khinh thường, đừng tưởng phái người đến Đài Loan là để nghỉ phép, trong bảy ngày cần phải tìm ra trái tim nhân tạo trong phòng bí mật ở “Trung tâm sinh kĩ Khoa Lợi”!”, Thiên Xu nghiêm túc nói.

“Ta biết.” Diêm Quýnh hơi cúi đầu, khẩu khí có điểm không kiên nhẫn.

“Tên ăn trộm trái tim đó nhất định không phải kẻ đầu đường xó chợ, căn cứ vào tư liệu của Trung tâm sinh kĩ Khoa Lợi, bác sĩ Jason là thiên tài y học lợi hại nhất từ trước tới nay của Trung tâm này, đồng thời cũng là người thiết kế chế tạo trái tim nhân tạo có một không hai kia, đừng khinh thường địch nhân. Trước mắt ta đã cho “Khai Dương” và “Điều Quang” nhận lệnh, tùy thời cơ tiếp ứng người.....”

“Ta một người có thể thu phục!” Diêm Quýnh kháng nghị.

“Chúng ta là một đoàn thể, “Thiên Toàn”, đoàn thể nên phối hợp với nhau, chú trọng hành động cả đội, đừng cậy sức mạnh một người, nhớ kỹ điểm này!” Khẩu khí “Thiên Xu” trở nên nghiêm khắc.

Diêm Quýnh cắn chặt răng, đang muốn phản bác, Gia Cát Tung Hoành vội vàng đưa mắt ngăn lại, hắn mới cố nén được cơn tức đẩy bụng đi xuống.

“Đã biết.” Hắn ầm ầm nói.

“Có tình huống gì xảy ra nhớ báo cáo rõ với ta.” “Thiên Xu” vừa nói xong liền biến mất khỏi màn hình.

Diêm Quýnh trừng mắt nhìn máy tính, thật lâu không nói gì.

“Thiên Xu” là thủ lĩnh Bắc Đẩu Thất Tinh, hắn chưa bao giờ lộ mặt, lại có thể nắm trong tay hành động của mỗi thành viên, mọi người với hắn là vừa kính vừa sợ, ngay cả Diêm Quýnh táo bạo cũng không dám tùy tiện lộ mặt trước mặt hắn.

Gia Cát Tung Hoàn nhìn hắn, nghiêm mặt nói: “Chúng ta đều là thành viên ‘Bắc Đẩu Thất Tinh’, Thiên Toàn à, không có ‘Thiên Xu’ sẽ không thể có chúng ta, là hắn cho chúng ta cơ hội tái sinh, vì hắn mà lũ quái vật chúng ta mới có thể sống dưới ánh nắng ban ngày, mạng của chúng ta đều là của hắn, mà lời hứa của chúng ta chính là vì hắn bán mạng!”

Lời nói của Gia Cát Tung Hoàn làm lòng Diêm Quýnh đông cứng, đủ loại liệt hỏa lại chạy rần rật đốt cháy tứ chi hắn, nỗi thống khổ khi nhớ lại làm mặt hắn hơi vặn vẹo.

Đúng vậy, nếu không có “Thiên Xu”, hắn có lẽ đã sớm chết trong phòng thí nghiệm, nằm cùng thi thể những người khác do thí nghiệm thất bại!

Là “Thiên Xu” cứu hắn, cứu hắn cùng năm cô nhi khác ra khỏi phòng thí nghiệm nghiên cứu biến đổi gen người, tuy hắn không biết “Thiên Xu” dùng phương pháp gì, nhưng cuối cùng những vật thí nghiệm đáng thương bọn họ rốt cục có thể thoát khỏi ác mộng, một lần nữa tìm được tôn nghiêm của con người.....

Chính là, thí nghiệm để lại trên sáu người bọn họ dấu vết vĩnh viễn không phai mờ, dù sáu người bọn hắn cùng “Thiên Xu” hợp nhất thành “Bắc Đẩu Thất Tinh”, nhưng trong cơ thể mỗi người họ vẫn như cũ, đeo dấu vết tàn khốc trái với tự nhiên loài người.

Trong đầu hắn, có một viên tinh phiến (như kiểu con chip hay gì đó tương tự) không thể bỏ, trên đó ghi rõ hắn là một người đột biến!

Biến chủng, nghĩa là gen bị cải tạo, mười năm trước tay phải của hắn bị kim chúc ăn vào cơ thể, kim chúc kết hợp với tế bào, khi kích động hoặc adrenalin tăng vọt sẽ sinh ra đột biến, xương cốt sinh trưởng dị thường, nháy mắt biến ảo thành kim chúc lợi trao không gì không phá nổi.

Cúi đầu nhìn cánh tay phải trông không hề khác thường, ai biết cánh tay này cất giấu bao nhiêu huyết lệ? Ai có thể hiểu hắn từng bị đối đãi tàn khốc như thế nào? Mỗi khi hắn biến hóa, cảm giác so với chết còn thống khổ hơn, không những vậy còn ăn mòn thân thể hắn, tự tôn của hắn, linh hồn của hắn.....

Cho nên hắn mới có thể hận đời tới vậy, thế giới chết tiệt này thiếu nợ hắn nhiều lắm!

“Thiên Quyền, vì sao lão đại lại nhận ủy thác của Sinh kỹ Khoa Lợi? Chẳng lẽ hắn thiếu tiền?” Hắn bực mình hỏi Gia Cát Tung Hoàn.

Từ trước tới nay, Bắc Đẩu Thất Tinh nhận đều là những vụ giết người lớn, loại việc nhỏ này cần gì phải dùng đến hắn?

“Ta cũng không rõ, có lẽ là trả công phù hợp.” Gia Cát Tung Hoàn được xem là tổng quản tài vụ của Bắc Đẩu Thất Tinh, hắn là cao thủ quản lý tài chính.

“Phải không?” Hắn cảm thấy hồ nghi.

“Đừng nghiên cứu chuyện vô nghĩa nữa, ta còn có việc, ‘Thiên Xu’ giao nhiệm vụ mới cho ta, bảy ngày sau chúng ta sẽ gặp lại ở đảo Bắc Cực Tinh.” Gia Cát Tung Hoàn có công tác khác, hắn liếc Diêm Quýnh một cái rồi theo màn hình biến mất.

Diêm Quýnh nhìn chằm chằm hình ảnh Bắc Đẩu Thất Tinh lại xuất hiện trầm mặc hồi lâu.

Vì sao ngay cả “Thiên Quyền” khôn khéo nhất đều thần phục cho “Thiên Xu” như thế? Hắn chẳng lẽ một chút cũng không tò mò về thân phận của “Thiên Xu” sao?

Trầm ngâm, bỗng nhiên tâm tư chợt động, ần ần phấp, tiến vào cơ sở dữ liệu thành viên Bắc Đẩu Thất Tinh, nhìn chằm chằm danh sách cơ mật chỉ thành viên mới có thể nhìn thấy.

[Thiên Toàn] tên: Diêm Quýnh, người biến dị số một, nam, 25 tuổi, Hoa kiều Mỹ, cao 185cm, nhóm máu O, thể trọng 70kg. Đặc tính biến dị: Cánh tay phải có thể biến thành kim loại, không gì không thể phá.

[Thiên Ki] tên: Dịch Kiếm Hoài, người biến dị số hai, nam, 23 tuổi, con lai Trung-Mỹ, quốc tịch Mỹ, cao 180cm, nhóm máu A, thể trọng 68kg. Đặc tính biến dị: Lưng dị biến, vai có thể biến thành một đôi cánh.

[Thiên Quyền] tên: Gia Cát Tung Hoàn, người biến dị số ba, nam, 28 tuổi, Hoa kiều Mỹ, cao 181cm, nhóm máu AB, thể trọng 69kg. Đặc tính biến dị: Thị lực cực tốt, ánh mắt có thể ngưng tụ năng lượng giết người, lực sát thương mạnh.

[Ngọc Hành] tên: Thạch Dật, người biến dị số bốn, nam, 26 tuổi, người Mỹ gốc Hàn, cao 188cm, nhóm máu O, thể trọng 75kg. Đặc tính biến dị: Sức lớn vô cùng, lực phá hoại mười phần.

[Khai Dương] tên: Đoàn Duẫn Phi, người biến dị số năm, nam, 24 tuổi, Hoa kiều Mỹ, cao 182cm, nhóm máu B, thể trọng 71kg. Đặc tính biến dị: Cước lực mạnh, tốc độ chạy lên tới 100km/h.

[Diêu Quang] tên: Vọng Nguyệt Tinh Dã, người biến dị số sáu, nam, 17 tuổi, quốc tịch Mỹ, cao 177cm, nhóm máu A, thể trọng 63kg. Đặc tính biến dị: Nhị lực hơn người thường năm lần, am hiểu bắt chước các loại thanh âm.

Vì sao trong danh sách không có tư liệu về “Thiên Xu”? Diêm Quýnh mười ngón tay nắm lại, mày rậm nhíu lại.

Tất cả những gì liên quan đến “Thiên Xu” mà hắn biết, cho tới bây giờ, chỉ là ân nhân cứu mạng của sáu người biến dị bọn hắn, cũng là thủ lĩnh Bắc Đẩu Thất Tinh, có thể liên tuyến với vệ tinh, máy tính toàn thế giới, thậm chí có thể dùng phần mềm tinh vi điều khiển hành động sáu người họ, bày mưu nghĩ kế cho nhiệm vụ của họ, cũng là người hiệp trợ.

Chỉ số thông minh siêu cao, cá tính trầm tĩnh cơ trí, nhưng giống người ẩn hình, không hề lộ diện, thân phận bối cảnh toàn bộ không rõ, cho dù bọn họ trở về “đảo Bắc Cực Tinh” ở vĩ độ 50 Bắc Thái Bình Dương, “Thiên Xu” cũng chưa từng xuất hiện trước mặt họ.

Không chỉ Diêm Quýnh, những người khác cũng đều tò mò về bản diện lai mục của “Thiên Xu”, nhiều năm qua, mỗi khi Bắc Đẩu Thất Tinh tụ họp, vị trí của “Thiên Xu” vĩnh viễn là một máy tính, hắn tựa như ở trong máy tính, vĩnh viễn lấy một gương mặt trắng đối diện bọn họ.

Hắn rốt cuộc là ai? Diêm Quýnh thật muốn biết.....

Phút chốc, hình ảnh bị cắt đứt, cái đầu màu trắng của “Thiên Xu” (thật không hiểu lắm, chắc anh dùng hiệu ứng màn hình trắng che mặt mình lại, nên cái đầu anh mới trắng giống dọa ma như thế) thành linh xuất hiện, làm Diêm Quýnh hoảng sợ.

“Người đang tìm cái gì, Thiên Toàn?” Thiên Xu lạnh giọng hỏi.

“Không có gì.....” Diêm Quýnh cảnh giác thẳng nửa người trên, tự nhiên có cảm giác sâu sắc khó hiểu khi thấy “Thiên Xu” có thể quay lại từ mạng.

“Người chỉ còn 5 ngày 18 giờ để hoàn thành công tác, đừng lãng phí thời gian nữa.” Thiên Xu trong lời nói mang mệnh lệnh nhắc nhở.

“Tuân mệnh.” Hắn nghiêm mặt lại.

“Đối với bác sĩ Jason, người điều tra đến đâu rồi?” Thiên Xu hỏi.

“Ta tìm được trợ lý của Jason năm đó là Kha Ân, hắn hiện tại đang trốn ở Malaysia, ta đã “hỏi” qua, hắn nói đêm trước khi bác sĩ Jason mất tích, từng vào phòng nghiên cứu Khoa Lợi, mà ở cùng hắn, chính là vệ sĩ của “Tập đoàn tài chính Minh Nhật”, bọn họ đêm đó giết toàn bộ nhân viên, Kha Ân chứng kiến sợ tới mức không dám lại lưu lại, trốn đi rất xa.” Diêm Quýnh nhẹ nhàng băng quơ nói.

“Ồ, quả nhiên như ta nghĩ, là tập đoàn tài chính Minh Nhật khổng lồ phía sau, vì vậy người càng phải cẩn thận.” “Thiên Xu” rất hiểu tin tức của Diêm Quýnh tuyệt đối không sai, bởi vì cái gọi là “hỏi” nhất định là lấy bạo lực bức cung, không nhiều người chịu nổi nghiêm hình tra tấn của hắn.

“Tập đoàn tài chính Minh Nhật thì sao? Ta không sợ họ!” Diêm Quýnh khinh miệt hừ lạnh.

“Tập đoàn tài chính Minh Nhật tiếng xấu đồn xa, chẳng những hợp tác hắc đạo, còn có quan hệ với chính khách các nước, người tốt nhất phải chuẩn bị tâm lý, muốn tìm trái tim nhân tạo kia về có thể không dễ đâu.”

“Hừ! Cũng không nhất định, ta cam đoan xử lí xong đúng thời hạn.” Diêm Quýnh tự tin tràn đầy, hoàn toàn không đem tập đoàn tài chính Minh Nhật để vào mắt.

“Tập đoàn tài chính Minh Nhật gần đây tựa hồ đang chế tạo loại vũ khí độc hẻo lánh đó, hiện ta chưa nghĩ ra cách giải, đừng bọ họ, người bình tĩnh một chút cho ta, chớ gây ra cái gì phiền toái.” “Thiên Xu” nhắc nhở.

“Ta lúc nào.....” Hắn gây phiền toái lúc nào? Cơn tức của Diêm Quýnh lại bị khơi mào, trừng mắt nhìn màn hình.

“Được rồi, có việc thì hãy liên lạc, cẩn thận trong mọi việc.” Thiên Xu một chút cũng không để ý Diêm Quýnh đang hờn giận (anh Quýnh có phải trẻ con không vậy?), nói xong lại biến mất.

“Shit!” Diêm Quýnh tức giận kéo nguồn điện máy tính nguồn ra, bước đến trước cửa sổ, pháp phòng thở chúng tỏ rất tức giận.

Hắn luôn bị “Thiên Xu” ép tới gắt gao, loại uất khí này hắn thật sự là chịu đủ rồi (Thực ra thì anh không biết đấy thôi, anh Thiên Xu luôn bao dung với anh nhất, vì anh giống trẻ con nhất mà)!

Nhưng, hắn sao có năng lực phản kháng? Tựa như “Thiên Quyền” Gia Cát Tung Hoàn nói, bọn họ cả đời đều vì “Thiên Xu” bán mạng, cho dù hắn một chút cũng không thích tên kia!

Phiền muộn vuốt vuốt tóc, hắn tức giận lấy ra tư liệu có liên quan đến Lâm Kiệt Sinh, từ đầu ngón tay bắn ra tư liệu và ảnh chụp của một người đàn ông khoảng 30 tuổi (theo mình đoán, thì anh giấu tài liệu thu nhỏ trong tóc và móng tay, mình mà giấu phao tinh vi được như anh nhỉ), lạnh lùng hừ một tiếng.

Thiên tài ư? Tập đoàn tài chính Minh Nhật thì sao?

Gặp phải hắn, thiên vương lão tử cũng phải ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, ngày mai phải khiến đối phương hảo hảo kiến thức được năng lực của hắn.

Đem tư liệu đặt lên bàn, hắn chuẩn bị cởi quần áo tắm rửa, đột nhiên thoáng nhìn các bản dịch tiếng Trung của “Run rẩy” ở đầu giường, xoay mình khom xuống cầm lấy lật xem, trong đầu lập tức hiện ra hình ảnh Đông Tâm Ngữ, khuôn mặt nhỏ nhắn kinh hoàng lại sợ hãi tái nhợt.

Thật sự là một nữ nhân thú vị! Rõ ràng lá gan không mấy trọng lượng, lại thích cạy mạnh; Thoạt nhìn tinh tế gầy tong teo, nhưng tính tình khá quật cường.....

Nhớ tới cái hôn làm nàng khựng hoảng như bị cướp đi trinh tiết, gương mặt lạnh lùng cứng rắn của hắn phút chốc xả ra một đạo ý cười.

Đáng tiếc, nếu đủ thời gian, thật muốn tiếp tục đùa giỡn nàng, xem ra về sau không có cơ hội gặp lại, đành phải buông tha thôi.

Trút bỏ quần áo, hắn quẳng sách xuống giường, bước vào phòng tắm.

Đông Tâm Ngữ nằm trên giường lăn qua lộn lại, thủy chung không ngủ nổi, cả ngày mỗi một mặc dù làm tay chân nàng vô lực, nhưng cái thực sự làm tê liệt khí lực nàng lại là Diêm Quýnh.

Hôm nay thực có thể nói là ngày tai nạn của nàng, từ lúc mới gặp Diêm Quýnh, nàng buộc chặt cảm xúc không thả lỏng một giây, ở trước mặt hắn, nàng sẽ không tự chủ được tạm dừng hô hấp, như cảnh giác, đề phòng nguy hiểm tới gần, mỗi một tế bào đều ở trạng thái khẩn trương, không dám sơ suất.....

Tư vị này rất giống như đang ở chiến trường, một ngày làm người ta mệt đến suy sụp.

Ồi! Sao nàng lại gặp phải loại người như hắn?

Cả người trần ngập khí diễm làm người ta run sợ, cuồng vọng lại càng hân, sau khi gặp hân, nàng càng thêm khẳng định trực giác chính mình, nam chính trong “Run rẩy” căn bản chính là Diêm Quýnh mà mình hình dung.

Máu lạnh vô tình, trần ngập dịch ý với người khác, chán ghét đám đông, độc lai độc vãng, hết như cá tính hân, vì sao lại đáp ứng lời mời của nhà xuất bản đến Đài Bắc tham dự buổi kí tên, đối mặt nhiều độc giả như vậy?

Nàng không hiểu, ở nước Mỹ hân rất ít khi công khai lộ diện, rõ ràng rất chán ghét trường hợp này mới đúng! Vì sao nhà xuất bản mới mời, hân liền dễ dàng đáp ứng?

Chẳng lẽ là nhắm vào nàng? Đơn giản vì nàng sửa sáng tác của hân?

Không thể nào.....

Đang xót xa cho cái thân mình, nhìn chằm chằm ánh đèn nhàn nhạt mà sợ run, tim đập loạn nhịp, suy nghĩ bỗng nhiên rối loạn, nhớ lại nụ hôn cuồng bạo trên tắc xi, hơi thở nóng rực của Diêm Quýnh như ăn sâu vào suy nghĩ trong lòng nàng, đến tận giờ phút này nàng còn có thể tỉnh tưởng nghĩ được mùi hỗn yên thảo (loại thuốc lá mà anh này hút bằng cái tẩu ấy) và mùi cương thiết kỳ lạ trên người hân, thậm chí môi nàng còn như lưu lại sức nặng của cặp môi hân khi ức hiếp nàng.....

Vừa nhớ đến lúc đầu lưỡi hân cường nhập miệng nàng phi lễ khiêu khích, hai gò má nàng lại nóng lên, kéo chần trùn kín đầu, nhin không được gằm nhẹ một tiếng.

“Thôi! Đừng suy nghĩ nữa!”

Bị tên đàn ông xa lạ cướp đi nụ hôn đầu tiên, nàng hân phải tức giận, mà nói đi cũng phải nói lại, Diêm Quýnh chỉ là muốn chinh nàng, nụ hôn kia thật không có ý nghĩa gì, tóm lại vẫn là sự xâm phạm không thể tha thứ!

Chính là, tuy biết rõ như thế, tim nàng vẫn đập loạn nhịp như cũ, ở sâu trong nội tâm đang rung động dần dần khiêu chiến lý trí của nàng.....

“Đáng giận!” Nàng nhảy khỏi giường, vuốt vuốt tóc, đi qua đi lại trong phòng ngủ.

Sao lại phiền lòng rối loạn vậy chứ? Sự bình tĩnh của nàng đâu mất rồi? Từ sau khi Diêm Quýnh hôn nàng, ngực nàng như nghẹn ứ, vô luận hô hấp mạnh thế nào cũng không đỡ.

Kỳ quái, không phải là bệnh cũ tái phát chứ?

Nàng cảm thấy hơi sợ hãi, đứng trước gương lớn, kéo cổ áo mềm xuống, nhìn vết sẹo dài trên ngực trái, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện vẻ hoang mang.

Sẽ không! Anh họ rõ ràng nói vết thương của nàng đã sớm khỏi.....

Đúng vậy, thời gian trôi qua, đã sớm không có việc gì.

Nàng hít một hơi thật sâu, kéo áo lại, vỗ vỗ ngực nói với chính mình: “Mình không sao, mình rất khỏe, sở dĩ bức mình, tất cả là vì tên Diêm Quýnh kia, chỉ cần không gặp hân là tốt rồi.”

Đúng, chỉ cần không gặp Diêm Quýnh.....

Đang tự nhủ, tiếng đập cửa đột nhiên vang lên.

“Tâm Ngữ, em đã ngủ chưa?”

“Mời vào, em vẫn chưa ngủ.” Nàng lên tiếng.

Cửa mở, một nam nhân nhã nhặn gầy yếu đi đến, nhất thời trong phòng tràn ngập mùi thuốc sát trùng.

“Kiệt Sinh, anh đã về!” Nàng miễn cưỡng mỉm cười.

Lâm Kiệt Sinh là con trai độc nhất của dì Đông Tâm Ngữ, mới ba mươi mốt tuổi đã có được danh hiệu tiến sĩ y học, trong lĩnh vực y học có danh xưng “Thiên tài”, vốn công tác ở Mỹ, nhưng tháng 10 năm ngoái quyết định về Đài Loan phát triển, dì rất yêu con nên quyết định cả nhà về Đài Loan định cư, lúc ấy nàng

vừa khỏi hẳn, di lo nàng một mình ở lại Mỹ, liền yêu cầu nàng theo cả nhà họ về nước, cho nên nàng mới có thể trở về quê hương Đài Loan sau bảy năm.

Ở cùng nhà di thật không có gì không tốt, di dưỡng mọi người đều rất hiền lành, ngay cả Lâm Kiệt Sinh đều luôn chiều cố nàng, nhưng có lẽ vì nàng chưa quên được cái chết của cha mẹ, cũng có lẽ là ăn nhờ ở đậu cô đơn, nàng thủy chung không thể trở thành một phần tử chân chính của gia đình họ.

“Anh nghe mẹ nói, hôm nay khi trở về sắc mặt em không tốt lắm.....” Hấn bước về phía nàng, vẻ mặt quan tâm.

“À, không có gì, đại khái..... Vì tham gia buổi kí tên nên hơi mệt.” Nàng vội vàng giải thích.

Năm trước xảy ra tai nạn xe cộ, Lâm Kiệt Sinh là bác sĩ chủ trị cho nàng, nghe nói hấn tổn nhiều tâm huyết mới cứu được nàng từ quỷ môn quan trở về, cho nên hấn luôn để ý thân thể của nàng, một chút ốm đau đã ngạc nhiên, vì không muốn hấn quan tâm, tốt nhất là không nên nói ra chuyện nàng đang bị tức ngực.

“Ra vậy! Cần thận một chút, tuy rằng sức khỏe em đã hồi phục, nhưng thể lực vẫn chưa đủ, đừng làm việc quá sức.” Lâm Kiệt Sinh ôn nhu vỗ vai nàng.

“Em biết rồi.” Nàng gật gật đầu.

Lâm Kiệt Sinh hơn nàng tám tuổi là một bác sĩ điển hình, chẳng những cẩn thận với bệnh nhân, với người khác cũng đều tao nhã có lễ, hơn nữa chăm sóc đối đãi nàng như anh ruột, đây là nguyên nhân hấn đi đâu cũng được hoan nghênh! Nghe nói hấn rất được coi trọng ở bệnh viện, bệnh viện đã đem toàn bộ kế hoạch nghiên cứu về tim mạch giao cho hấn làm chủ, nghiêm nhiên trở thành người có uy quyền nhất khoa tim mạch.....

Một nam nhân vĩ đại như vậy, cùng cái tên khủng bố ác liệt Diêm Quýnh một chút cũng không giống!

Vừa nhớ đến Diêm Quýnh, lòng của nàng trầm xuống giật một cái, nàng cả kinh nhú mày.

Lâm Kiệt Sinh cẩn thận nhìn nàng, hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì! Không có gì!” Nàng luống cuống tay chân, cười che dấu, trong lòng lại nói thầm, đang yên lành tự nhiên lại nhớ tới Diêm Quýnh?

“Tốt lắm, không có gì thì ngủ sớm đi.” Hấn nói xong bước ra cửa.

“Ngủ ngon.....” Có ca ca che chở, loại cảm giác này cực kì ấm áp, nàng thật sự rất cảm kích di đã mang nàng về khi nàng thống khổ nhất, ân đức này cả đời nàng sẽ ghi tạc trong lòng.

“Đúng rồi, ngày mai đến bệnh viện tìm anh, anh sẽ kiểm tra sức khỏe cho.” Lâm Kiệt Sinh đi tới cửa quay đầu nói.

“Lại kiểm tra?” Nàng kinh ngạc kêu một tiếng, “Không phải tháng trước vừa làm sao?”

“Thân thể em không tốt, như vậy mới có thể bảo đảm khỏe mạnh!” Lâm Kiệt Sinh ôn nhu trấn an.

“Nhưng.....” Từ sau khi nàng xuất viện, thường xuyên phải đi kiểm tra sức khỏe một cách kì quái, hơn nữa mỗi lần đều bị gây tê toàn thân, cái loại cảm giác như chuột bạch này vẫn làm nàng không thoải mái.

“Giaoan một chút, Tâm Ngữ, đây đều vì tốt cho em.” Hấn nghiêm mặt nói.

“Em hiểu.” Tất cả đều vì muốn tốt cho nàng, những lời này nàng nghe vô số lần, nàng cũng tự nhắc nhở mình, một lần kiểm tra tốn nhiều chi phí, Anh họ vì nàng tốn sức tốn tiền, nàng nên phối hợp mới đúng, nhưng không biết vì sao, chỉ cần nhắc tới đến khám sức khỏe tâm tình nàng sẽ rất kém.

“Hiểu là tốt, ngày mai mười giờ sáng, đến tầng chín bệnh viện tìm anh.” Lâm Kiệt Sinh nói xong liền ra khỏi phòng.

Ngày mai lại phải xin phép nhà xuất bản. Nàng thở dài, trở lại nằm xuống giường, nhưng lập tức nghĩ là như thế cũng tốt, nàng có đủ lý do cự tuyệt chuyện làm hướng dẫn du lịch cho Diêm Quýnh, bởi vậy, nàng có thể tránh được nam nhân đáng sợ kia.

Chỉ cần không phải thấy Diêm Quýnh, kêu nàng làm mười lần khám nàng cũng cam tâm.

Mười giờ sáng, Diêm Quýnh đi vào “Bệnh viện đa khoa Nhất Sinh” (thú thực không thể nghĩ ra bệnh viện Suốt đời có tên tiếng Hán là gì, đành chém đại, chỉ chỗ này thôi) ở ngoại ô Đài Bắc, theo thường lệ gây một trận xôn xao, cho dù hắn chỉ mặc một cái áo xám đơn giản, một quần bò nhẹ nhàng màu đen, nhưng vẻ ngoài như siêu sao cùng với khí chất lạnh hân của sát thủ, hơn nữa còn đeo kính đen, tiến đến làm mọi người tò mò quan sát, lại bất an nghị luận phỏng đoán.

Diêm Quýnh mặc kệ ánh mắt người khác, ngẩng đầu mà bước, xuyên qua đám người đi vào bàn tiếp tân, trầm giọng hỏi: “Xin hỏi, có thể tìm bác sĩ Jason ở đâu?”

“Nga, ý anh là tiến sĩ Lâm Kiệt Sinh? Anh ấy hôm nay không chẩn trị, khả năng ở phòng nghiên cứu khoa tim mạch tầng chín.” Cô nhân viên tiếp tân thân thiết trả lời.

“Cám ơn.” Nói xong, hắn đi đến thang máy, nhìn chằm chằm biển giới thiệu ở tầng một “Phòng nghiên cứu khoa tim mạch”, khéo miệng chậm rãi nhếch.

Tối qua hắn điều tra, bệnh viện này kỳ thật là một sản nghiệp của Tập đoàn tài chính Minh Nhật, tuy rằng năm trước vừa mới khai trương, nhưng hoàn cảnh rộng mở thanh tĩnh, lương tốt, đãi ngộ không tồi, bởi vậy dù xa nội thành, bệnh nhân tới cũng không ít, đông như trẩy hội, sinh ý rất tốt.

Chính là, một bệnh viện trông bình tĩnh như vậy, sau lưng thật sự không có tấm màn đen sao?

Hắn hoài nghi.

3. Chương 3

Tập đoàn tài chính Minh Nhật kiêu ngạo ương ngạnh có tiếng, lại hợp tác với hắc đạo, bọn họ sở dĩ tìm tới Lâm Kiệt Sinh, không cần đoán cũng biết là coi trọng việc chế tạo trái tim nhân tạo của Trung tâm sinh kỹ Khoa Lợi!

Một khi trái tim nhân tạo nghiên cứu thành công, sẽ mang đến lợi nhuận không người bình thường nào có thể tưởng tượng được. Bởi vì trái tim nhân tạo kiểu mới này có thể tự đập mà không cần nguồn điện từ ngoài, thậm chí nó có khả năng tự động kết hợp các nhóm máu, không sinh ra kháng thể bài xích, đột phá này sẽ làm cho những bệnh nhân phải chịu ngàn vạn khổ chờ “Trái tim mới” trên toàn thế giới có hi vọng, Tập đoàn tài chính Minh Nhật sẽ thu lợi vô số nhờ việc đầu tư công trình này.

Nhưng theo hắn biết, Trung tâm sinh kỹ Khoa Lợi đã gần như hoàn thành việc nghiên cứu trái tim nhân tạo, nhưng vẫn không muốn công khai, nguyên nhân chủ yếu là khi thí nghiệm lâm sàng trên cơ thể người vẫn có tí vết nho nhỏ, cho tới bây giờ, mười bệnh nhân thí nghiệm sau khi bình phục ba tháng đều lần lượt tử vong, hơn nữa chết không rõ nguyên nhân (độc ác, thí nghiệm chết tới 10 người lận mới chịu tạm ngừng).

Vì cần nghiên cứu thêm về vấn đề này, Trung tâm sinh kỹ Khoa Lợi tạm thời bỏ dở thí nghiệm trên người, khiến Lâm Kiệt Sinh tựa hồ cực kỳ bất mãn, hắn là lãnh đạo tổ nghiên cứu trái tim nhân tạo, vẫn hy vọng hoàn thành kế hoạch này sớm, vì thế hai bên đều không vui vẻ, đây là lí do hắn lấy trái tim nhân tạo đi, sẵn sàng góp sức Tập đoàn tài chính Minh Nhật.

Lâm Kiệt Sinh trộm trái tim nhân tạo, lại chạy đến bệnh viện này tiếp tục nghiên cứu sao? Hắn làm thế nào để vượt qua nguyên nhân máu chốt khiến bệnh nhân tử vong? Điểm ấy làm Diêm Quýnh khá tò mò.

Cửa thang máy mở, hắn bước vào thang máy, ấn phím tầng chín, cửa thang máy sắp đóng lại, một thanh âm thanh thúy quen tai đột nhiên vang lên:

“Chờ một chút.....”

Nói xong, một bóng người thướt tha mảnh khảnh vội vàng tiến nhanh vào, Diêm Quýnh vừa thấy người tới, không khỏi hơi kinh ngạc.

Đồng Tâm Ngữ? Sao nàng cũng đến đây?

Chẳng lẽ..... Nàng theo dõi hắn?

Thói quen nghi ngờ xuất hiện, bất quá hẳn bài trừ ngay khả năng này, bởi vì nàng rõ ràng không chú ý tới người trong thang máy là hẳn, ngược lại vẻ mặt rất vội vàng chật vật.

Đồng Tâm Ngữ xác thực không phát hiện, nàng vừa vọt vào đến liền cũng bấm nút lên tầng chín, đợi cửa thang máy đóng lại chậm rãi đi lên, mới sửa sang lại mớ tóc tai hơi hỗn độn, biên ngăn đầu cười giải thích: “Cám ơn, thực xin lỗi, tôi có việc gấp, vội vàng lên tầng chín.....”

Bỗng dưng nàng im bật, khuôn mặt trắng nõn tú lệ đang tươi cười cũng đông cứng lại.

Người trong thang máy lại là..... Diêm..... Diêm Quýnh?

Trời ơi! Nàng đã trốn đến bệnh viện mà vẫn không thoát khỏi hẳn?

“Thực khéo! Đồng tiểu thư.” Diêm Quýnh khéo miệng chậm rãi giờ lên.

Còn tưởng rằng rốt cuộc không có cơ hội thấy cặp mắt kinh hoàng sợ hãi của nàng nữa! Không nghĩ tới hiện tại cặp mắt đen trợn trừng tức mức ngốc nghếch lại ở trước mặt hẳn, thật sự rất thú vị.

Ước chừng cứng lưỡi khoảng ba mươi giây, Đồng Tâm Ngữ mới tìm lại được tiếng nói bị thất lạc của mình.

“Diêm...Diêm Quýnh... Anh...Anh tới nơi này... Làm cái gì?” Nàng lắp bắp hỏi.

Không phải để khám bệnh chứ! Nhưng ở Đài Bắc bệnh viện phòng khám rất nhiều, không thể có chuyện trùng hợp đến cùng chỗ với mình.....

“Em thì sao? Em ở đây làm gì?” Hẳn không đáp hỏi lại.

“Tôi..... Tôi hôm nay phải kiểm tra sức khỏe.....” Nàng đặt tay lên ngực, bỗng nhiên cảm thấy anh họ nói đúng, chính mình nên đến kiểm tra xem, vì nàng lại cảm thấy không khí trong lồng ngực không thông, rất buồn bực.

“Kiểm tra sức khỏe?” Hẳn mày rậm hơi nhú, tháo kính râm đánh giá nàng. “Em không thoải mái ở đâu?”

Toàn thân không thoải mái! Chỉ cần thấy người ta cả người không thoải mái!

Nàng nói trong lòng, ngoài miệng lại nói: “Không có..... Kiểm tra định kì thôi.”

“Phải không? Hay là kĩ xảo để tránh tôi?” Hẳn trong mắt lóe châm chọc.

“Tôi vì sao phải trnh anh? Chỉ là vừa khéo trùng vào hai ngày cần kiểm tra thôi.....” Nàng vội vàng phủ nhận.

“Ồ ” Hẳn cố ý kéo dài thanh âm.

“Xin lỗi, thực sự tôi không thể làm hướng dẫn viên của anh nữa, tôi đã nhờ nhà xuất bản tìm người khác rồi.....” Nàng tận lực bình tĩnh giải thích, chỉ sợ chọc hẳn mất hứng.

“Không cần, tôi còn việc cần làm, lộ trình đã thay đổi.” Hẳn lập tức ngắt lời nàng. Nói thực, hẳn một chút cũng thấy lạ về lời nói của nàng.

“Có việc? Chuyện gì?” Nàng hỏi theo phản xạ, nhưng lời vừa ra khỏi miệng mới tỉnh ngộ mình không nên hỏi nhiều, sắc mặt có điểm xấu hổ.

Hẳn nhìn nàng, trào phúng cười: “Em muốn biết?”

“Không, không, chuyện cá nhân của anh không cần nói cho tôi.” Nàng lắc mạnh đầu, đối với chuyện của hẳn biết càng ít càng tốt.

Xem nàng một bộ dáng vội vàng né tránh, hẳn nháy mắt một cái, tiến lên một bước, một tay chống lên vai nàng, một tay khoát bên hông nàng, cúi đầu áp sát mặt nàng, tà tà cười.

“Kỳ thật, cho em biết cũng không sao, chuyện của tôi..... Chính là tới đây tìm một người.”

“Ách? Tìm...người...?” Nàng bị hơi thở của hẳn bức bách sợ tới mức lui về phía sau từng bước, tựa vào vách thang máy.

“Đúng.”

“Như vậy..... Người anh muốn tìm..... Ở tầng chín?” Nàng trừng mắt nhìn hắn, toàn thân phòng bị.

“Đúng vậy.”

“Ai?”

“Bác sĩ Jason.”

“Cái gì? Anh..... Anh muốn tìm anh họ tôi?” Nàng kinh ngạc.

Diêm Quýnh muốn tìm anh họ? Vì sao?

Hắn giật mình, hơi chau mày.“Lâm Kiệt Sinh là anh họ của em?”

“Đúng vậy..... Hơn nữa, tôi hiện tại đang tới chỗ anh ấy.....” Vừa vận thang máy đến tầng chín, cửa mở, nàng cảm thấy lo sợ bất an, không biết sao anh họ lại liên quan đến Diêm Quýnh, hay là thiếu nợ hắn!

Trời ạ! Tốt nhất đừng phát sinh chuyện gì..... Nàng có dự cảm không tốt lắm.

Diêm Quýnh quay đầu nhìn nàng, bỗng nhiên lạnh lùng nở nụ cười.

“Đông Tâm Ngữ, tôi nghĩ, chúng ta thật sự rất có duyên.” Hắn kết luận, sau đó ra khỏi thang máy trước.

Có duyên? Với hắn?

Không! Hôm nay ngẫu nhiên gặp căn bản là sự trùng hợp đáng nguyên rủa!

Đi theo Diêm Quýnh ra khỏi thang máy, nàng ở trong lòng than thở không thôi.

Tầng chín không có những phòng bệnh bình thường, thiết bị cũng không giống như ở dưới tầng một, hơn nữa hai người ngồi phía sau quầy cũng không phải nhân viên y tế, mà võ trang bảo toàn hiêm thấy trong bệnh viện.....

Trông thế nào cũng có vẻ bất thường!

Diêm Quýnh sâu sắc quan sát bốn phía, không buông tha các góc khuất.

Một gã nhân viên bảo an thấy người lạ tới, lập tức lại gần, nghiêm túc nói: “Tiền sinh hình như đi nhầm tầng? Trên này không có phòng bệnh.....”

Tayphải Diêm Quýnh hơi động, nhưng rất nhanh liền áp chế. Hôm nay đáng ra phải xông vào, bắt quá có Đông Tâm Ngữ ở đây, hắn có thể lợi dụng nàng trước.

“Tôi đi cùng Đông tiểu thư.” Hắn rất nhanh đem Đông Tâm Ngữ ở phía sau kéo lên trước.

“Ra vậy! Đông tiểu thư, cô đã đến! Vị này là bằng hữu của tiểu thư sao?” Nhân viên bảo an thấy Đông Tâm Ngữ, mặt liền giảm sự đề phòng.

“Ách..... Đúng vậy..... Anh ta là bằng hữu của tôi, vừa vặn có việc muốn tìm anh họ ấy mà. Anh ấy...có ở trong không?” Đông Tâm Ngữ không thể không nói vậy, bởi vì tay Diêm Quýnh đang gắt gao bắt lấy nàng, giống như nếu nàng không giúp hắn sẽ siết gãy tay nàng.

“Hắn là ở trong, mời tiểu thư vào.” Người nhân viên nói.

“Được, cảm ơn.” Nàng cười cứng ngắc, mang theo Diêm Quýnh đi vào.

Sau khi thoát khỏi tầm mắt nhân viên bảo an, nàng mới xoay người trừng mắt nhìn Diêm Quýnh.“Vì sao tôi phải giúp anh? Anh muốn tìm anh họ tôi có thể quang minh chính đại nói!”

“Bởi vì tôi muốn xem Lâm Kiệt Sinh trốn ở đây làm cái gì.” Hắn không để ý tới nàng, tự đi thăm toàn bộ chỗ này.

Đi sang bên là một phòng cách ly, bên trong đều là những thiết bị y tế tinh vi hiêm thấy, còn có một cái như là tủ đông lạnh, những thiết bị quen thuộc làm hắn dần dần nhíu mày lại (sao anh suốt ngày nhăn mặt nhíu mày thế nhỉ?).

“Anh họ tôi là người quyền uy nhất khoa tim mạch, nơi này là phòng nghiên cứu của anh ấy, mỗi ngày anh ấy đều dốc sức làm việc, tất cả đều để chữa bệnh cứu người, không giống ai đó suốt ngày rảnh rỗi lêu lổng khắp nơi.....” Hấn trong lời nói chế giễu Lâm Kiệt Sinh khiến nàng hơi tức giận, nhịn không được nói thay anh họ.

Hấn quắc mắt xoay người, nhìn chăm chăm nàng. “Tựa hồ em rất sùng bái anh họ.....”

Một tia phản cảm bỗng dưng xuất hiện trong lòng hấn, làm hấn không được thoải mái.

“Không phải sùng bái, anh ấy là ân nhân cứu mạng của tôi, ta không hi vọng có người nói xấu anh ấy.” Nàng bực mình nói.

“Ân nhân cứu mạng? Hấn đã cứu em? Em từng xảy ra chuyện gì?” Hấn nheo mắt.

“Tôi không muốn nói cho anh.” Nàng trả lời gầy gợn, tiếp tục đi, không muốn nhắc lại chuyện cũ.

Hấn nhún nhún vai, dù sao cũng không có hứng thú biết, đuổi kịp nàng, thản nhiên nói: “Dù không nói, Lâm Kiệt Sinh đã cứu em, lại không cứu tôi, hấn thiếu một thứ của tôi, tôi không thể về tay không.”

Nàng phút chốc đứng yên, nghi hoặc quay đầu. “Anh họ tôi rốt cuộc nợ anh cái gì?”

“Một trái tim.” Hấn thần bí nói.

“Cái gì?” Nàng vẻ mặt mờ mịt, không biết hấn nói về cái gì.

“Một trái tim rất quý giá.”

“Tôi không hiểu.....”

“Em không cần biết, đây là chuyện của tôi và anh họ em.” Hấn đi đến cuối hành lang, nhìn chăm chăm vào cánh cửa lớn có vẻ đặc biệt dày, liếc mắt một cái liền nhìn ra trong này chắc chắn có vật vô cùng trọng yếu, bởi vì cạnh cửa trang bị khóa cửa đồng tử an toàn tiên tiến nhất (tức là tiến đến soi mắt vào, đúng người thì nó mới mở cửa ấy).

“Uy, nơi đó không thể tùy tiện đi vào.....” Nàng ngăn hấn lại.

“Vì sao?”

“Bên trong là phòng kiểm hàng, phải bảo trì trạng thái vô trùng, hơn nữa có rất nhiều thiết bị quý giá chỉ nhân viên chuyên nghiệp mới thao tác được, người ngoài dừng lại.” Nàng đi đến trước cửa sổ, đi thông thả kiễng chân, muốn nhìn xem Lâm Kiệt Sinh có ở trong chờ nàng chưa.

Diêm Quýnh theo sát sau lưng nàng, gương mặt dán vào sau vành tai nàng, cũng xem xét phía trong.

Lưng nàng cứng đờ, chỉ cảm thấy hơi thở từ mũi hấn không ngừng phả vào tai nàng, lòng dạ lại bị cảm giác buồn bực xâm nhập, sau đó một cổ khô nóng bỗng theo lòng nàng chạy tán loạn tới tứ chi, thiêu nóng toàn thân, cũng thiêu đỏ hai gò má nàng.

“Em đều làm kiểm tra sức khỏe trong này?” Diêm Quýnh không phát hiện sự khác thường của nàng, ngược lại nghiêng mặt nói chuyện với nàng, môi hấn cùng mặt nàng cách nhau không đến 1cm.

Lại là mùi hương nam tính trộn lẫn hương hỗn yên thảo và mùi cương thiết bay vào mũi, mắt nàng cố nhìn thẳng phía trước, ngừng thở, tim càng đập nhanh!

Ông trời, nàng khẳng định là bị bệnh.....

“....Đúng vậy....” Nàng một tay nhéo trước ngực, thử ổn định lòng, không dám di động hoặc xoay người, sợ sẽ cùng hấn có va chạm thân thể, hoặc là khiến hấn nghe được tiếng tim đập âm âm như sấm của nàng.

“Ân?” Hấn vẫn dán vào lưng nàng, nhìn chăm chăm vào bên trong, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Những thiết bị “quý giá” trông rất quen! Cái kia là bàn giải phẫu, rất giống muốn nghiên cứu một sinh vật rất lớn! Mỗi một máy phân tích, mỗi một công cụ và ống dẫn, đều làm hấn nhớ tới không gian đáng sợ và đáng hận mà trước đây hấn bị cải tạo gen!

Cái phòng chết tiệt này sao có thể là “phòng kiểm hàng”? Đây căn bản là phòng thí nghiệm! Một phòng thí nghiệm cải tạo gen người loại nhỏ!

Mà Đông Tâm Ngữ lại khám ở đây?

Hai hàng lông mày của hắn như giao nhau, giọng nói bể tắc.

Đông Tâm Ngữ chỉ cảm thấy chính mình hít thở không thông, tìm cách né tránh hơi thở của hắn. “Bên trái có phòng họp, anh họ tôi có thể ở đó.....”

Nàng nói xong thong thả muốn rời đi, bị Diêm Quýnh ngăn lại.

“Đợi chút!”

Diêm Quýnh giữ chặt cánh tay nàng, lấy ánh mắt quái dị tìm hiểu nàng hồi lâu, mới nói: “Em có biết khi khám anh họ em làm gì em không?”

Nàng thấy trên mặt hắn lúc này có vẻ hỗn loạn thống khổ, phần nộ, cùng với nỗi căm hận và sợ hãi khó có thể hình dung.

“Tôi không biết...Làm sao vậy?” Nàng ngạc nhiên hỏi.

Diêm Quýnh không trả lời, bất ngờ đặt nàng áp vào tường, sờ soạng lưng nàng, tiếp theo lại nắm lấy tay nàng, bộ dáng rất giống đang soát người, chọc nàng vừa sợ vừa giận.

“Này..... Này! Diêm Quýnh..... Anh làm gì vậy?” Nàng tức giận giật tay ra khiển trách.

Hắn chế trụ hai cổ tay nàng, mặt lạnh lùng hỏi: “Em khám ở trong này bao nhiêu lần rồi?”

“Anh hỏi cái này để làm gì?” Nàng bị hắn hỏi tới mức hồ đồ.

“Nói cho tôi.”

“Tôi..... Không rõ lắm, đại khái bảy, tám lần.....” Nàng nhú mày suy tư.

“Lâm Kiệt Sinh làm gì em, em cũng không có ấn tượng?”

“Không có, vì lần nào cũng bị gây tê toàn thân.....” Nàng lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt.

Nàng cái gì cũng không biết? Lòng hắn hơi đau, còn gì đáng buồn hơn so với bị lừa gạt? Trong trạng thái không biết gì, mặc người khác cải tạo thân thể mình, tình cảnh thật đáng châm chọc, giống như hồi hắn bị mang vào phòng thí nghiệm còn tưởng rằng rốt cục cũng được nhận nuôi mà vui vẻ không thôi.....

Hoảng hốt, tựa hồ thấy trên nàng có dáng vẻ hắn khi xưa, biểu tình hắn đột nhiên tràn ngập thương hại cùng đau thương, cùng với thâm trầm đau xót.

Nàng rất kinh ngạc. Sao hắn lại có biểu tình đó?

“Diêm Quýnh.....Anh..... Rốt cuộc làm sao vậy?” Khi thấy thần sắc đau đớn của hắn, lòng nàng bỗng dưng se lại.

“Em là đồ ngốc..... Đồ ngốc đáng thương.....” Hắn thì thào.

Nàng không hiểu vì sao hắn nói vậy, nhưng âm điệu giống như mê hồn của hắn khiến nàng hơi thất thần, hơn nữa không tự chủ được nâng tay, muốn vuốt cho đôi mày đang chau của hắn thẳng lại.

Đầu ngón tay mềm mại nhẹ nhàng tiếp xúc mi tâm của hắn, tuy rằng chỉ rất nhẹ, lại giống như lửa nóng chạm vào hắn.

Tâm Diêm Quýnh hơi chấn động, phút chốc, hắn dang tay ôm nàng vào lòng, găt gao ôm lấy, mang theo cừu hận nói nhỏ: “Tên hỗn đản dám ở đây cải tạo gen người? Tôi tuyệt không tha cho hắn..... Tuyệt không.....”

Nàng mở to mắt kinh ngạc, căn bản nghe không rõ hắn đang nói gì, chính là ngây ngốc bị hãm trong hai cánh tay khỏe mạnh cường tráng của hắn, bị ngữ khí đau đớn kịch liệt của hắn lay động trái tim, đã quên giấy dũa.

Thậm chí, không muốn hắn buông.....

“Hai người đang làm gì?”

Một âm thanh lạnh lùng đột nhiên vang lên, nàng kinh hãi, vội vàng đẩy Diêm Quýnh ra, quay đầu nhìn Lâm Kiệt Sinh đang giận dữ, tim đập loạn lên.

“Anh họ.....”

Diêm Quýnh chậm rãi ngẩng đầu, nhìn chằm chằm người đàn ông gầy yếu nhưng vẻ mặt tâm cơ trước mặt.

“Rất vui vì được gặp, bác sĩ Jason.” Hắc thanh âm không có chút độ ấm.

“Anh là ai?” Lâm Kiệt Sinh giận sôi trào mắt hấn. Người đàn ông xa lạ này cứ nhiên ôm Đông Tâm Ngữ?

“Anh họ, anh ấy...kêu Diêm Quýnh, hắc là anh đã nghe em đề cập qua, anh ấy chính là tác giả quyển tiểu thuyết em dịch.” Đông Tâm Ngữ vội vàng giới thiệu.

“Tiểu thuyết gia? Tiểu thuyết gia chạy tới nơi này có việc gì?” Lâm Kiệt Sinh đánh giá người cao lớn lạnh lùng trước mặt, có cảm giác mạnh, hắc có dự cảm nam nhân khí thế khiếp người này có ý đồ không tốt.

“Tôi đương nhiên là tới tìm anh, Lâm Kiệt Sinh.” Diêm Quýnh gọi thẳng tên hắc.

“Tìm tôi?” Lâm Kiệt Sinh ngạc nhiên.

“Anh ấy nói, anh nợ anh ấy một trái tim.” Đông Tâm Ngữ xen vào.

“Trái tim gì?”

“Trái. Tim. Nhân. Tạo.” Diêm Quýnh nói ra đáp án.

Lâm Kiệt Sinh sắc mặt nháy mắt trắng xanh, nhưng hắc nhanh chóng áp chế nỗi khiếp sợ, lạnh lùng nói: “Là Khoa Lợi sinh kĩ phái người tới?”

“Đúng vậy.”

“Hừ! Chỉ một mình ngươi cũng dám tới đây giương oai?” Lâm Kiệt Sinh hừ một tiếng.

“Ta một người cũng dư sức đối phó ngươi.”

“Thật không? Ngươi cần đối phó không chỉ mình ta, Tập đoàn tài chính Minh Nhật cũng không phải dễ chọc đâu.” Lâm Kiệt Sinh trào phúng cảnh cáo.

“Bệnh viện này cùng với “Phòng thí nghiệm cải tạo gen người” chính là đại lễ Tập đoàn tài chính Minh Nhật tặng người? Họ thông qua người v trộm tiến hành hoạt động trái pháp luật vô đạo đức!” Diêm Quýnh hai tay chống nạnh đứng ở cửa phòng thí nghiệm, kiết ngạo nói.

Lâm Kiệt Sinh kinh hãi, hắc không nghĩ tới Diêm Quýnh lại nhìn thấu bí mật của hắc, sắc mặt chợt xanh chợt trắng, thấy Đông Tâm Ngữ vẫn đứng cạnh Diêm Quýnh như cũ, trong lòng rất căm tức.

“Tâm Ngữ, lại đây!” Hắc quát nàng.

Đông Tâm Ngữ cho tới bây giờ chưa từng thấy Lâm Kiệt Sinh phẫn nộ như vậy, nàng có điểm kích động, ngập ngừng hỏi: “Anh họ.....Hai người đang nói cái gì mà ‘Cải tạo gen người’?”

Cụm từ đó chẳng phải là từ chỉ xuất hiện riêng trong tiểu thuyết của Diêm Quýnh sao? Sao lại có trong cuộc thảo luận của Diêm Quýnh và anh họ? Nàng kinh ngạc thầm nghĩ.

“Mau tới đây!” Lâm Kiệt Sinh bước lên phía trước, giật tay nàng, định lôi nàng về phía sau mình.

Diêm Quýnh nhanh chóng cản trước mặt hắc, ra tay nhanh như chớp, đẩy ngã Lâm Kiệt Sinh.

“A! Diêm Quýnh, anh làm gì vậy?” Nàng hoảng sợ trừng mắt nhìn Diêm Quýnh, chạy vội tới bên cạnh Lâm Kiệt Sinh. “Anh họ, không sao chứ.....”

Nhân viên bảo an nghe tiếng, vội chạy tới la lên: “Xảy ra chuyện gì? Tiến sĩ.”

“Hắc cả gan xâm nhập, mau giết hắc!” Lâm Kiệt Sinh khé miệng tím bầm ra lệnh.

“Đừng ” Đông Tâm Ngữ bị toàn bộ tình huống dọa ngầy người, nàng muốn ngăn cản nhân viên bảo an ra tay, nhưng Lâm Kiệt Sinh đột nhiên giữ tay nàng, không cho bước qua.

“Em đợi ở đây cho anh!” Lâm Kiệt Sinh quát khê.

Hai gã nhân viên bảo an lập tức rút súng ra, hướng Diêm Quýnh tấn công liền năm phát, ở Đông Tâm Ngữ kinh hoàng kêu to, nhưng thấy hắn như quỷ mị bay lên không nhảy lùi, nhất nhất công kích lại, hơn nữa nhanh chóng tấn công một trong hai gã kia, tay phải như quỷ trảo, “Tạt” một tiếng nình chặt đứt cổ đối phương, tiếp theo đoạt được súng của hắn, xoay người hướng tên còn lại nã một phát súng, chính giữa mi tâm.

Trong chớp mắt, hai tên nhân viên võ trang đầy đủ đã bị giải quyết.

Đông Tâm Ngữ thấy sự tàn nhẫn của hắn, sợ tới mức cơ hồ sốc, nàng toàn thân phát run, khó có thể tin hắn giết người dễ dàng như vậy!

Tình cảnh này..... Giống nhân vật nam chính điên cuồng “Toàn” trong tiểu thuyết như đúc.....

Lâm Kiệt Sinh giật mình, hắn vạn lần không nghĩ tới Diêm Quýnh lại lợi hại vậy, vô cùng kinh hãi, lưng run rẩy từng đợt.

Người này.....Không phải tầm thường.....

Diêm Quýnh cảm thương bước tới chỗ hắn, một thân sát khí. “Đừng ép ta ra tay với người, tiến sĩ Kiệt Sinh, mau giao trái tim ra đây!”

“Trái tim.....Có tim đâu cũng không ra.....” Hắn nín thở nhìn Diêm Quýnh tiến sát, đầu súng chìa vào họng mình.

“Có ý gì?” Diêm Quýnh hai hàng lông mày nhướn lên.

“Người vĩnh viễn cũng không thể quay về!” Lâm Kiệt Sinh rống to, ấn điều khiển từ xa trong túi, nhất thời cảnh tượng thay đổi, từ trần nhà thoát ra từng đợt khí màu trắng mù mịt, cửa thang máy lập tức đóng lại, ngay cả thang bộ cũng có một đạo lưới sắt chập rây chằng xuống.

Đây là.....hương gây mê?

Diêm Quýnh mất thấy đường ra đều bị chặn, thậm kê không ổn, vội vàng bật mũi chạy về phía thanh bộ, nhưng trong màn khói thấy Lâm Kiệt Sinh muốn kéo Đông Tâm Ngữ đang thất thần vào phòng thí nghiệm, hắn trong lòng căng thẳng, một loại cảm xúc ngay cả hắn cũng khó giải thích xông lên ngực, hắn xúc động quay lại chặn Lâm Kiệt Sinh, giữ lấy Đông Tâm Ngữ, cầm tay nàng bay nhanh, xuyên qua dưới lưới sắt mà đi.

“Tâm Ngữ!”

Tiếng Lâm Kiệt Sinh rống giận từ sau truyền đến, nhưng hắn đã mang Đông Tâm Ngữ phá vây mà ra, rời khỏi bệnh viện.

4. Chương 4

“Thả tôi ra!”

Đông Tâm Ngữ kêu to, nhưng Diêm Quýnh lại mất mù tai điếc, vẫn chuyên chú thuê xe đi thẳng, tốc độ nhanh làm nàng chỉ dám thắt dây an toàn thật nhanh, nhắm chặt mắt, muốn động cũng không dám động.

“Diêm Quýnh ”

“Câm miệng, nếu không tôi bẻ gãy cổ em.” Hắn rót cục nói chuyện với nàng, nhưng vừa mở miệng với khẩu khí âm âm đã làm cho da đầu người ta run lên.

Nàng phút chốc câm bặt, nghĩ đến việc hai gã nhân viên bảo an bị giết trong không đến một giây, như thế nào cũng không đủ dùng khí kêu một tiếng.

Hắn vừa lòng liếc nàng một cái, đạp mạnh chân ga, xe chạy như bay về phía trước.

Nàng nhanh tay giữ lấy thành xe, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Hắn đến tột cùng vì sao mang nàng đi, nàng thật sự nghĩ không ra.....

Không lâu, tới khách sạn, hắn ngừng xe, quay đầu nói với nàng: “Chờ một chút, khi cùng tôi vào khách sạn tốt nhất đừng ồn ào, được không?”

Dưới ánh mắt bức người của hắn, ngoài gật đầu, nàng không lựa chọn khác.

Diêm Quỳnh kéo nàng xuống xe, sau đó đặt tay lên vai nàng giống như một cặp tình nhân, ôm nàng đi vào khách sạn.

Nàng cứng ngắc phối hợp cùng hắn, ngoan ngoãn theo hắn về phòng, vừa vào cửa, hắn mới buông nàng ra, chỉ vào sofa ra lệnh: “Ngồi xuống.”

Nén giận đủ lâu, nàng rốt cuộc chịu không nổi, run giọng hỏi: “Anh....Rốt cuộc anh đem tôi đến đây để làm gì?”

“Tôi là đang cứu em, Đông Tâm Ngữ, em đừng không biết tốt xấu.” Hắn xoay người nhìn chằm chằm nàng.

“Cứu tôi? Thật buồn cười, tôi đang sống êm đẹp, không cần người khác cứu.” Nàng cả giận nói.

“Em mà ở cùng vị anh họ thiên tài kia sẽ xong đời.” Hắn hừ lạnh.

“Tôi không biết anh và anh họ tôi xảy ra chuyện gì, nhưng tôi có thể nói cho anh, anh họ tôi là người tốt, không giống anh.....” Nàng chỉ vào hắn, muốn lên án hắn tàn nhẫn, đã bị ánh mắt của hắn nhìn tới không nói được nữa.

“Tôi làm sao?” Hắn lạnh lùng hỏi.

“Anh..... Anh đáng sợ! Có thể tùy tiện..... giết người, chẳng lẽ anh không biết đó là trái pháp luật sao?” Nàng há mồm hít một hơi thật sâu, đem toàn bộ suy nghĩ trong lòng nói ra.

“Trái pháp luật? Thì sao? Pháp luật chỉ là được người nghĩ ra, ta khinh.” Hắn cuồng vọng cười lạnh.

“Anh.....”

“Thuận tiện nói cho em, anh họ em cũng không phải người tốt, hắn chẳng những là kẻ trộm, còn là tên ác ôn không có nhân tính.”

“Anh nói vậy!” Nàng giận dữ.

“Hừ, không tin em có thể đi hỏi hắn, cái phòng mà em làm “kiểm tra sức khỏe” rốt cuộc để làm gì.” Thấy nàng biện hộ cho Lâm Kiệt Sinh, cơn tức của hắn dần tăng lên.

“Đó chỉ là phòng kiểm tra đo lường bình thường thôi.....”

“Phòng kiểm tra đo lường? Thật buồn cười, em từng gặp qua ai làm kiểm tra bình thường mà phải toàn thân gây tê chưa?” Hắn nhất châm kiến huyết (châm một mũi đã thấy máu, nghĩa là chỉ một lời nói của anh đã đánh trúng lòng Tâm Ngữ).

“Cái này.....” Nàng đáp không được, chuyện này ngay cả chính nàng cũng thấy khác thường.

“Huống hồ, phòng khám bệnh không phải ở tầng một, có ý tá cùng bác sĩ sao? Nhưng ở tầng chín, ngoài các thiết bị, chỉ có hai nhân viên bảo an vũ trang đầy đủ trông coi, em không thấy kì lạ ư?”

“Đó là bởi vì.....Tôi là người thân của anh ấy, nên anh ấy mới an bài tôi lên tầng chín.....” Nàng nói một cách kiên cường, sự thật thì mỗi lần Lâm Kiệt Sinh đều bảo nàng lên tầng chín, mỗi lần kiểm tra kéo dài hai ngày, trong hai ngày đó, nàng hoàn toàn ở trong trạng thái không hay biết gì.

“Nói cho em, đó chẳng phải phòng kiểm tra đo lường, mà là phòng thí nghiệm! Trong phòng đó, Lâm Kiệt Sinh làm chuyện vô nhân tính là thí nghiệm trên cơ thể người, mà em, có lẽ là đối tượng thí nghiệm của hắn.....”

“Câm mồm! Câm mồm! Tôi không tin.....” Nàng kích động ngắt lời hắn.

Hắn mặt dài ra, rõ ràng tốt bụng nói cho nàng tình hình thực tế, nàng lại có dáng vẻ chịu đả kích rất nặng, chỉ nhìn cũng làm người khác nổi giận.

“Em thật ngốc!” Hắn tức giận mở miệng mắng, “Bị trở thành chuột bạch còn không biết, em có đầu óc không hả? Nói không chừng Lâm Kiệt Sinh còn cho những thứ loạn xạ bát nháo vào cơ thể em mà em lại chẳng biết gì cả, đến lúc giống tôi thì thảm cả đời rồi.....”

Cảm giác mình nói hơi nhiều, hắn bỗng nhiên ngừng lại.

“Cái gì bát nháo? Cái gì...thảm giống anh?” Nàng nghe ra sự căm hận trong khẩu khí của hắn, xoay mình ngẩn ra, ngạc nhiên theo dõi hắn.

Diêm Quýnh..... Từng trải qua cái gì sao?

“Không có gì, tóm lại, em phải đề phòng Lâm Kiệt Sinh, hắn không có ý tốt, đừng ở cùng một chỗ với loại người này.” Hắn cảnh giác vẫy vẫy tay, nói sang chuyện khác.

“Chỉ bằng một câu của anh, tôi sao tin được? Anh họ là người thân của tôi, mà anh dù sao cũng chỉ là người ngoài.....” Nàng quát cường kêu.

“Người ngoài” hai chữ làm ngực hắn dấy lên ngọn lửa không tên, không khỏi lạnh giọng: “Hừ! Người thân? Người thân sẽ không hại em? Nói cho em, sở dĩ tôi đến Đài Loan tìm Lâm Kiệt Sinh, vì hắn đã trộm trái tim nhân tạo của Trung tâm sinh kỹ Khoa Lợi! Vị anh họ thiên tài của em chỉ là một tên trộm không hơn không kém!”

Kẻ trộm? Làm sao có thể? Anh họ là một tiến sĩ vĩ đại.....

“Không thể! Nhất định là anh nghĩ sai, anh họ tôi không thể đi trộm một trái tim không phải của mình.....” Nàng cơ hồ là lập tức biện hộ cho Lâm Kiệt Sinh.

“Vì sao không thể? Hắn tham dự việc thiết kế trái tim nhân tạo, hắn hiểu được nó có giá trị bao nhiêu.....”

“Đi của tôi rất giàu, anh họ từ nhỏ không phải lo ăn lo mặc, hắn không thể vì lợi làm ra loại sự tình này!” Nàng ngắt lời hắn.

Hắn híp mắt lại, cười lạnh: “Đối với một số người, danh so với lợi quan trọng hơn, vì nổi danh, có thể không từ thủ đoạn.”

“Đủ rồi! Trừ phi tận mắt tôi chứng kiến, nếu không tôi sẽ không dễ dàng tin lời anh.” Đúng vậy, Diêm Quýnh nhất định là trí tưởng tượng quá phong phú, mới có thể lên án không chút căn cứ.

Hắn lạnh mặt nhìn chằm chằm nàng, không hiểu vì sao mình lại lo cho nàng? Sự sống chết của người khác luôn không liên quan đến hắn, Đông Tâm Ngữ cho dù bị giết, cũng không phải trách nhiệm của hắn.

“Nếu không tin, vậy thì biến! Chạy về chỗ Lâm Kiệt Sinh, tận mắt nhìn hắn đang làm gì, đi mà làm chuột thí nghiệm của hắn. Tôi chờ nhìn hắn đem em chính “không ra hình người.”” Hắn chỉ vào cửa, cuồng nộ quát.

“Anh.....” Nàng co rúm lại lui về phía sau từng bước.

“Tiện thể về nói cho Lâm Kiệt Sinh, ta Diêm Quýnh đã muốn cái gì là không thể không lấy được, tốt nhất phải chuẩn bị tâm lý.” Hắn trong mắt hiện lên một tia âm ngoan.

“Anh..... Rốt cuộc là ai?” Một tiểu thuyết gia bình thường tuyệt đối không có dạng này, nàng không khỏi cảm thấy sợ hãi.

“Tôi là ai? Em không phải sớm biết rồi sao?” Hắn nheo mắt cười lạnh.

“Không, tôi không biết, trừ thân phận tác giả tiểu thuyết kinh dị, tôi hoàn toàn không biết gì cả.” Nàng trong lòng khẽ run.

“Biết lai lịch của tôi thì không ai có thể sống sót, khuyên em đừng quá tò mò, nếu không mạng em cũng không dài.....” Hắn lạnh giọng cảnh cáo.

“Nhưng.....”

“Mau rút! Nếu không đi tôi sẽ đem em xé rách!” Hấn lạnh lạnh nói xong giơ tay phải lên, chậm rãi co duỗi các đốt ngón tay, phát ra tiếng “Tạt, gạt” dọa người.

Nàng đột nhiên ngây dại giống bị sét đánh!

Hấn nói những lời này, cùng với động tác này, nghiễm nhiên là phiên bản của nhân vật nam chính “Toàn” trong tiểu thuyết của hắn!

Trong sách, “Toàn” biến hình năm ngón tay trở thành vũ khí giết người, giết chóc là mục đích duy nhất để hắn sống, mà thói quen hắn làm trước khi giết người giống bộ dáng Diêm Quýnh giờ phút này, năm ngón tay phát ra tiếng giống máy móc chiều hồn.....

Phút chốc, một ý nghĩ kỳ lạ hoang đường bỗng nhiên xuất hiện trong đầu nàng, liên kết với nỗi sợ hãi vốn tồn tại trong lòng nàng, hợp thành đáp án kinh người.

“Anh..... Kỳ thật chính là “Toàn” trong tiểu thuyết! Đúng không? Tiểu thuyết kia..... Là viết về chính anh.....” Nàng giật mình hít một ngụm lạnh khí.

Hấn chính là “Toàn”! Chính là nhân vật nam chính đáng sợ trong tiểu thuyết, cũng làm cho tâm nàng động.....

Hấn sắc mặt khẽ biến, không hé răng, trong lòng âm thầm kinh ngạc về năng lực liên tưởng của nàng.

“Có phải không?” Nàng truy vấn.

“Rút!” Hấn lạnh lùng xoay người, hạ lệnh đuổi khách.

“Anh nói cho tôi biết a! Có phải sự thật không? Anh cũng từng bị.....“cải tạo gen” sao?” Nàng kích động giữ chặt cánh tay phải của hắn, chỉ muốn biết phán đoán của nàng có chính xác không.

Diêm Quýnh quắc mắt quay đầu, sắc mặt trở nên cổ quái, cúi đầu nhìn cánh tay bị nàng cầm lấy, cảm giác hỗn độn mà kỳ dị trực tiếp theo lòng bàn tay nàng xâm nhập, xa lạ ảm áp, làm cho hắn có vài giây hoang mang, vì từ sau khi hắn bị cải tạo gen, cánh tay phải của hắn ngoài nhân viên nghiên cứu tay lạnh như băng cùng máy móc ra, chưa từng bị người nào đụng chạm qua. Hắn vẫn nghĩ, tay phải của hắn đã chết, chỉ là vũ khí giết người không có xúc cảm mà thôi.

Nhưng, giờ phút này, bàn tay nhỏ bé của Đông Tâm Ngữ lại chạm vào hắn, sự ảm áp mềm mại theo làn da vẩy uất thấm vào mạch máu, dọc theo mạch, thẳng đến trái tim đã đóng băng của hắn.....

“Em.....” Suy nghĩ của hắn có điểm rối loạn, mặt nàng gần trong gang tấc, da thịt như bạch ngọc, đôi mắt dài mà uyển chuyển hàm súc, còn có hai phiến môi đỏ mọng từng bị hắn hôn qua, bỗng dưng một luồng khí nóng từ ngực tràn ra, làm hắn xúc động muốn hôn nàng thêm lần nữa.

Biểu tình phức tạp của hắn làm cho Đông Tâm Ngữ ngẩn ngơ, trong đôi mắt lạnh như băng của hắn, nàng lần đầu phát hiện nhiệt tình, một loại nhiệt tình thuần túy mà nam nhân dành cho nữ nhân.....

Nguy hiểm!

Lòng của nàng nhắc nhở nàng, đáng tiếc đã muộn, khi nàng tính lui về phía sau, hắn đã như báo vồ mồi, chuẩn xác mà gọn gàng chế trụ môi nàng.

Nụ hôn lần này không giống lần trước mang ý khiêu khích cùng chọc ghẹo, mà là một nụ hôn nóng bỏng cuồng dã xâm lược, hắn giống như một dã thú đói khát, hút hết nước trong miệng nàng, không ngừng hút, lại tách miệng nàng ra, tiến thẳng vào miệng nàng trên choker cái lưỡi của nàng, như muốn một ngụm đem nàng ăn hết.....

Nàng nhanh chóng không thở nổi, sự công kích của hắn tới vừa nhanh vừa mạnh, loại thân mật mãnh liệt cơ hồ làm cho ý thức nàng tê liệt, nàng cố gắng muốn né tránh, nhưng khí lực hư thoát không đủ để ngăn cản đôi tay cường tráng của hắn, đến cuối cùng, nàng thậm chí quên cả giấy dựa, bị bao trùm trong hơi thở lửa nóng của hắn, nàng sớm không còn dư thừa trí nhớ tự hồi hức vì sao muốn hôn nàng, càng quên mình đang ở đâu.

Diêm Quýnh lúc đầu chỉ muốn lại nếm lại một chút hương vị cũ của nàng, nhưng hần lại phát hiện mình không thể ngừng lại, biểu tình bối rối trúc trắc của nàng trở thành một loại mê hoặc trí mạng, thật sâu câu dẫn dục vọng của hần, làm hần càng ăn càng đói, càng hôn càng cuồng, không thể đình chỉ.

Thân thể tiêm nhược run run của nàng châm lên ngọn lửa đã tắt từ lâu trong lòng hần, ngay cả cánh tay phải lạnh như băng của hần cũng dâng trào một cỗ nhiệt lưu, hần thích cảm giác toàn thân nóng lên như vậy, trong một khắc này, hần mới khắc sâu cảm giác hần còn sống, dù là từng tế bào cánh tay phải hay là mỗi bộ phận của hần.

Đông Tâm Ngữ chìm trong mê loạn, thân thể buộc chặt dần dần mềm ra, sợ hãi cũng bị hơi thở nóng rực của hần nhất nhất hóa giải, lúc này, cảm giác buồn bực trong lòng nàng đột nhiên biến mất, tình tứ chết người đang lên men khắp toàn thân nàng, hần hôn, cơ hồ đem nàng trở thành một bình rượu lâu năm, mê đảo người phía trước, cũng mê đảo chính mình.

Đây.....vẫn là một giấc mộng dài?

Trong nụ hôn mềm mại, nàng chỉ nghe thấy tiếng tim đập càng lúc càng mau của mình.

Diêm Quýnh cuồng dã kích tình như vậy, so với bộ dáng hung ác càng làm nàng sợ hãi, bởi vì trong lòng nàng nguyên bản đã nhen nhóm một ngọn lửa, trong nụ hôn nó đã nhanh chóng hóa thành lửa cháy điên cuồng ngay cả nàng cũng không dập tắt được, sẽ đem nàng đốt cháy thành tro.....

Không biết qua bao lâu, Diêm Quýnh đột nhiên bừng tỉnh trong dục vọng, hần đẩy mạnh nàng ra, lấy loại khẩu khí chán ghét nói: “Nếu còn có đầu óc hãy cách xa tôi một chút!”

Đông Tâm Ngữ bị đẩy lão đảo ngã ngồi xuống, nàng kinh ngạc mở mắt ra.

Một giây trước, hần là lửa nóng, thời khắc này, hần lại trở về nguyên dạng lãnh liệt.

Lòng của nàng hỗn loạn mà kinh hãi, không chỉ vì thái độ thay đổi của hần, nàng bị hần hôn đến trời đất xoay chuyển, tim đập thình thịch mà khủng hoảng bất an.

Nàng lơ mơ cảm giác được một cỗ cảm xúc không thể hiểu nổi đang nhanh chóng nảy sinh trong lòng.

“Đừng tưởng em phiên dịch sách của tôi liền tự cho là thông minh, tôi là tôi, không phải ai hết!” Hần trừng mắt nhìn khuôn mặt đỏ hồng của nàng, hung ác nham hiểm nói.

“Anh.....” Nàng ngẩng đầu nhìn hần, ngực lại căng thẳng khi tiếp xúc tầm mắt của hần.

Loại cảm giác này lại xuất hiện! Mỗi khi đối mặt hần, lòng của nàng lại bắt đầu sinh bệnh, một loại bệnh nghiêm trọng bất trị.

“Muốn chơi thì về tìm Lâm Kiệt Sinh cùng chơi, đừng ở đây quấy rầy tôi.” Hần nghiêm khắc ngắt lời của nàng.

Nàng chậm rãi vịn cửa đứng lên, kinh ngạc đứng tại chỗ, nhất thời không rõ trong đầu mình tột cùng suy nghĩ cái gì.

“Sao? Còn không đi? Chẳng lẽ nụ hôn vừa rồi làm em yêu tôi? Cho nên luyện tiếu rời khỏi?” Hần hai tay chống nạnh, lạnh giọng trào phúng.

Nàng chấn động lớn, bí mật ẩn sâu trong lòng không thể cho ai biết như bị phơi bày, khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt trắng xanh, đột nhiên hiểu ra nguyên nhân khiến ngực nàng nặng trĩu buồn bực!

Nàng quay đầu chăm chú nhìn hần một lúc lâu, sau đó tựa như tiểu hài tử làm sai bị phát hiện, mở cửa chạy xông ra ngoài.

Đúng vậy! Nàng đủ thông minh để biết tốt nhất là nên cách xa hần một chút, nếu không.....

Nếu không..... Nàng cho dù không bị hần giết chết, cũng sẽ chết khi nảy sinh tình yêu với hần!

“Tiên sĩ Kiệt Sinh, có chuyện gì? Ta nghe nói có người tới trộm đồ?” Một thanh âm ồm yếu ghê sợ truyền từ di động ra.

“Đúng vậy, tổng tài, bị một tiểu tử lai lịch không rõ đoạt đi rồi.....” Lâm Kiệt Sinh ngồi trên xe, lấy điện thoại gọi cho tổng tài Tập đoàn tài chính Minh Nhật, Minh Nhật Võ Tàng để báo cáo chuyện vừa rồi.

“Đem tất cả sự tình nói cho ta!” Minh Nhật Võ Tàng trầm giọng nói. Hắn là Nhật kiều ở Mỹ, trong giới Nhật kiều trên thế giới thì hắn có thể lực rất lớn, thậm chí đối với kinh tế chính trị Nhật Bản cũng có ảnh hưởng nhất định.

Lâm Kiệt Sinh đem chuyện Diêm Quỳnh nói qua một lần.

“Tên này rốt cuộc là ai, có thể chỉ dùng tay đối phó hai gã võ trang đầy đủ, hơn nữa còn dễ dàng mang người từ tầng chín của người đi?” Nghe Lâm Kiệt Sinh giải thích qua, Minh Nhật Võ Tàng cực kì kinh ngạc.

“Hắn gọi Diêm Quỳnh, vô ngoài là tiểu thuyết gia, thực tế là người Trung tâm sinh kĩ Khoa Lợi tìm đến. Tôi đang bắt tay vào điều tra lai lịch của hắn, hơn nữa đã nắm giữ được hành tung của hắn, hiện tại đang tới chỗ trốn của hắn.....” Lâm Kiệt Sinh nói.

“Theo thân thủ của hắn, hắn cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ. Tiến sĩ Kiệt Sinh, có phải hắn biết kế hoạch của chúng ta nên mới mang nàng đi?” Minh Nhật Võ Tàng nghiêm khắc hỏi.

“Không, tôi nghĩ hắn chưa biết, bởi vì hắn luôn hỏi tôi trái tim nhân tạo giấu ở đâu.” Lâm Kiệt Sinh tuy nói vậy, nhưng cũng có điểm lo lắng. Diêm Quỳnh đến tột cùng biết bao nhiêu về nghiên cứu của hắn?

“Thật không? Vậy vì sao muốn dẫn Đông Tâm Ngữ đi?”

“Có lẽ hắn muốn lợi dụng Tâm Ngữ uy hiếp tôi!” Lâm Kiệt Sinh cho rằng Diêm Quỳnh biết Đông Tâm Ngữ là em họ hắn, mới giữ nàng làm con tin.

“Vậy hãy mang cô em họ người về càng sớm càng tốt, đề phòng tiểu tử kia phát hiện chân tướng.”

“Tôi sẽ nhanh chóng mang Tâm Ngữ về, trên người nàng có thiết bị theo dõi, tuyệt đối trốn không xa.”

“Ta đã sớm muốn người nhốt cô ta ở phòng nghiên cứu, người không nghe, lại thả cô ta đi lung tung.....” Minh Nhật Võ Tàng nói.

“Tổng tài, nếu đem Tâm Ngữ nhốt tại phòng nghiên cứu, nó lập tức sẽ phát giác và chống cự, không có lợi cho kế hoạch của chúng ta. Ngài nghĩ xem, con bé đã sống khỏe mạnh hơn một năm, hết thấy bình thường, chứng tỏ thí nghiệm của tôi sắp thành công, chỉ cần đợi một tháng nữa, ngài sẽ khỏe mạnh giống nàng.” Lâm Kiệt Sinh khoe miệng hiện ra nụ cười đắc ý.

“Hiện tại, đầu tiên phải giải quyết tiểu tử được Khoa Lợi phái tới, ta đã bảo Quỳnh Tử liên lạc với Nhật Liên ở Đài Loan giúp người tìm người, ta muốn toàn bộ kế hoạch thí nghiệm hoàn mỹ không tỳ vết, không gặp quấy nhiễu.” Minh Nhật Võ Tàng âm ngoan mệnh lệnh.

“Vâng, nhờ có Quỳnh Tử phụ nhân ra mặt, giờ phút này Nhật Liên đã phái một số đông nhân mã giúp tôi tới khách sạn bắt người.” Lâm Kiệt Sinh nhìn đoàn xe khổng lồ ở phía sau, mỉm cười. Đây là nguyên nhân hắn dựa vào Tập đoàn tài chính Minh Nhật, có tập đoàn lớn như vậy làm chỗ dựa, hắn không cần lo lắng gì.

“Quỳnh Tử tuy là nữ, nhưng hiệu suất làm việc tuyệt hảo, nàng là trợ thủ đắc lực của ta, vài năm nay đều là nàng chia sẻ công việc của tập đoàn với ta, thật sự là nữ nhân tốt.” Nhắc tới nữ tử âu yếm của mình, Minh Nhật Võ Tàng thanh âm chuyển sang sủng nịch.

“Đúng vậy, Quỳnh Tử phụ nhân thật sự rất vĩ đại.....” Lâm Kiệt Sinh nhớ tới tiểu thê tử quyền rũ động lòng người của Minh Nhật Võ Tàng, trong lòng lại quật khởi xôn xao. Nhật Liên Quỳnh Tử bất quá mới ba mươi lăm tuổi, là tuyệt sắc mỹ nữ khiến mọi nam nhân rung động!

“Sau khi tìm được Đông Tâm Ngữ, đem thí nghiệm về tiến hành ở chỗ ta, người đem nàng tới nơi xa như vậy khiến ta lo lắng.” Minh Nhật Võ Tàng lại nói.

“Cái gì?” Lâm Kiệt Sinh sửng sốt.

“Ta hối hận vì để một mình người chạy đến Đài Loan làm thí nghiệm, tuy người nói ở Đài Loan muốn tìm người phương Đông làm vật thí nghiệm rất dễ, nhưng ở Mỹ ta cũng có thể giúp người tìm cơ thể thí nghiệm, cho nên sau khi tìm được Đông Tâm Ngữ, lập tức mang nàng tới gặp ta.”

“Nhưng thời gian chỉ còn có một tháng.....”

“Một tháng này ta muốn tự mình đôn đốc, chẳng lẽ không được?”

Lâm Kiệt Sinh trong mắt hiện lên tia tức giận, nhưng cố nén lại. “Đương nhiên..... Có thể.”

“Vậy mau hành động, cùng Khoa Lợi phân cao thấp.”

“Vâng.”

Sau khi cuộc nói chuyện kết thúc, Lâm Kiệt Sinh khép di động, cười lạnh thầm nghĩ, Minh Nhật Vô Tàng quả nhiên là lão hồ li!

Bất quá không sao, trước hết nghe lời lão, dù sao toàn bộ kế hoạch cũng không bởi vậy mà thay đổi, mà có thể trước tiên đạt tới mục đích của hắn.....

Xe rút cục cũng dừng trước khách sạn, hắn vội vàng xuống xe, đang muốn cùng hơn phần tử hắc đạo của Nhật Liên tiến vào khách sạn tìm người, lại thấy một thân ảnh mảnh khảnh từ trong chạy vội ra, chính là Đông Tâm Ngữ.

Hắn vui mừng quá đổi, xông lên chặn đường nàng.

“Tâm Ngữ! Sao em trốn ra được? Có sao không? Diêm Quýnh có khiến em bị thương không?” Hắn nắm bả vai nàng, miệng liên tiếp quan tâm hỏi han, ánh mắt cũng nhìn gương mặt tái nhợt của nàng, lợi hại soi kỹ, rất giống người mua đang kiểm nghiệm sản phẩm xem có tí vết không.

Đông Tâm Ngữ toàn bộ tâm tư đều bị vây trong lo sợ, nàng vừa mới ý thức được cảm tình của mình với Diêm Quýnh, ba hồn bảy vía đều bay hết, căn bản không nghĩ tới sẽ gặp Lâm Kiệt Sinh ở cổng khách sạn, bởi vậy biểu tình ngây ngốc, không hề phản ứng.

“Tâm Ngữ?”

“Anh họ.....” Nàng nhìn hắn, nhưng tầm mắt không có tiêu cự.

“Tâm Ngữ, sao vậy? Em không thoải mái?” Lâm Kiệt Sinh nhíu mày, bộ dáng nàng là lạ.

“Em.....” Nàng chỗ nào không thoải mái? Đương nhiên là não nàng! Não nàng hỏng rồi! Nếu không sẽ không loạn lên như thế này, biết rõ Diêm Quýnh nguy hiểm còn yêu hắn!

Yêu người đàn ông đáng sợ kia..... Trời ạ! Nàng không phải rất sợ hắn sao? Vì sao mới hai ngày ngắn ngủi, lòng nàng đã thay đổi một trăm tám mươi độ? Là trò đùa của thần tình yêu? Hay là nàng điên rồi?

“Thế nào? Diêm Quýnh đã thương em sao?” Lâm Kiệt Sinh tức giận, lay lay nàng hỏi.

“Không có.....Anh ấy không làm gì em..... Chỉ là.....” Chỉ là trộm đi trái tim em! Nàng kinh hoảng nghĩ. Chung quy là Lưu Hiểu Trân đoán đúng, nàng sợ Diêm Quýnh cũng là bị hắn lay động trái tim.

“Chỉ là sao?”

“Không có gì, nhất định là em quá trầm mê vào tiểu thuyết kia..... Nhất định là như vậy.....” Nàng che hai gò má đỏ hồng, nghĩ rằng nhất định là giống Lưu Hiểu Trân nói, nàng hòa vào quyển sách “Run rẩy”, bất tri bất giác sinh ra cảm tình kì lạ với nhân vật nam chính, cho nên vừa thấy Diêm Quýnh mới có thể thất kinh, mới mặc danh kỳ diệu mê luyến hắn!

“Rốt cuộc em đang nói cái gì? Tiểu tử kia đem ngươi biến thành bộ dáng bị đứt dây thần kinh số 11 (ôi, nói Tâm Ngữ thế đấy, nhưng mà buồn cười), đáng giận, anh sẽ không buông tha hắn!” Lâm Kiệt Sinh tức giận tận trời, quay đầu quát khê Lí Phiêu, thủ lĩnh Nhật Liên: “Diêm Quýnh giao cho các người!”

“Không thành vấn đề.” Lí Phiêu cười lạnh, vẫy tay một cái, hơn mười huynh đệ theo hắn vào khách sạn.

Đông Tâm Ngữ vừa nghe bọn họ đối thoại, lập tức sợ tới mức nhéo tay Lâm Kiệt Sinh, vội la lên: “Anh họ, mọi người muốn làm gì?”

“Không có gì, chỉ là mời hắn biến đi.” Hắn nở nụ cười không có hảo ý.

“Anh.....Anh muốn giết anh ấy?” Nàng thổn thức vì kinh ngạc.

Lâm Kiệt Sinh không trả lời, ôm eo nàng, đem nàng đi tới xe của hắn. “Đi thôi! Em nhất định sợ hãi! Trở về nghỉ ngơi cho tốt.....”

“Không! Không thể giết, mau trở lại.....” Nàng lo lắng hô to, tránh tay hắn xoay người muốn chạy vào khách sạn.

“Em trở về cho anh!” Lâm Kiệt Sinh bước dài chế trụ cổ tay nàng, dùng sức đem nàng bức lên xe.

“Anh họ.....” Nàng bị đẩy vào xe, ngã ngồi xuống ghế, kinh ngạc quay đầu lại.

Trước mắt là người đàn ông hung ác, là anh họ thường ngày ôn nhu nhã nhặn của nàng sao?

“Em sao vậy? Diêm Quýnh là kẻ địch của chúng ta, em lại một lòng hướng về hắn, thật sự rất ngu xuẩn!” Lâm Kiệt Sinh ngồi vào xe, lạnh lùng trách cứ nàng.

“Em không phải hướng về hắn, chỉ là không hy vọng có người thương vong.....” Nàng lo lắng lắc đầu.

“Cái gì?”

“Anh có hiểu không? Phàm là ai đi trêu chọc hắn, đều đã chết.... Nhanh gọi đám người kia trở lại! Anh họ.....” Nàng không lo lắng về an nguy của Diêm Quýnh, mà là tội nghiệt của hắn. Nếu hắn là “Toàn”, thì mục tiêu sống duy nhất của hắn là giết chóc, chỉ cần gặp trở ngại, rõ ràng hắn sẽ không留情 chút nào.

Hắn, quả là tử thần đến từ địa ngục đến.....

“Em nghĩ hắn quá lợi hại rồi. Vừa rồi đi lên là gần hai mươi hảo thủ của Nhật Liên, người người đều là mãnh tướng, em cho là Diêm Quýnh còn có thể sống được?” Lâm Kiệt Sinh nghĩ đến nàng giải vây cho Diêm Quýnh, nắm chặt bả vai nàng. “Nghe này, Tâm Ngữ, đừng nữa vì một người xa lạ tổn thương tình cảm anh em chúng ta, người thật sự đối tốt với em chỉ có anh, hiểu không? Chỉ có anh mới quý trọng em nhất, yêu thương em nhất.”

“Cái gì.....” Nàng ngạc nhiên trừng mắt hắn. Hắn..... Hắn đang nói cái gì? Hắn yêu nàng?

“Mẹ anh đã sớm ngầm đồng ý cho hai chúng ta cùng một chỗ, em xem có được không? Trong một năm này, chẳng lẽ em còn không hiểu tình cảm anh dành cho em?” Lâm Kiệt Sinh mềm mại nói, dùng thủ đoạn mê hoặc.

“Không.....” Nàng phản cảm muốn tránh ra.

“Em vĩnh viễn là người của anh, vĩnh viễn!” Lâm Kiệt Sinh dùng sức nắm cầm nàng, phất chốc dùng sức hôn trụ nàng.

Cảm giác chán ghét theo bốn phương tám hướng đánh úp lại, nàng cơ hồ lập tức phản kháng, hơn nữa thanh âm giận dữ: “Buông!”

Hắn cường ngạnh ôm nàng, vẫn bắt nàng mở miệng ra, nàng tức giận hung hăng cắn nát môi hắn, đau đến mức hắn phải đẩy nàng ra, trong cơn giận dữ tát nàng một cái.

“Ba!” Một thanh âm thanh thúy, Đông Tâm Ngữ bị đánh cho ngã sang một bên, về mặt kinh ngạc.

Nàng kinh ngạc nhìn hắn, bỗng nhiên cảm thấy xa lạ, giống như trong một năm vừa rồi nàng chưa từng thật sự quen biết hắn.

5. Chương 5

“Đừng náo loạn nữa, chờ xem anh thu thập Diêm Quýnh đi!” Hắn lấy khăn tay ra lau vết máu trên môi, biểu tình thực âm, cũng thực độc.

Nàng bùm mặt, ngực từng đợt đau đớn, chẳng lẽ bị Diêm Quýnh nói trúng rồi? Đây mới là bộ mặt thật của Lâm Kiệt Sinh?

Diêm Quýnh..... Vừa nhớ đến hấn, nàng bỗng nhiên rất muốn khóc, trong nháy mắt kia, nàng càng thêm xác định cảm tình thực sự của mình. Lâm Kiệt Sinh hôn nàng khiến nàng chỉ muốn phỉ nhổ, nhưng Diêm Quýnh hôn lại làm cho nàng tâm đang thần trí, còn gì có thể rõ ràng hơn?

Nàng chỉ sợ là thật sự yêu Diêm Quýnh.....

“Bây giờ theo anh về nhà.” Lâm Kiệt Sinh phân phó tài xế lái xe, nhưng xe vừa khởi động, điện thoại của hấn bỗng vang. “A lô?”

“Tiến sĩ! Tiểu tử kia bị bắt rồi.” Lí Phiêu báo cáo.

“Tốt lắm, đừng quấy nhiễu người trong khách sạn, đem hấn đưa nơi khác xử lý.” Hấn vừa lòng nở nụ cười. Diêm Quýnh dù dũng mãnh, cũng không bằng gần hai mươi trảng hấn, hấn chết chắc rồi.

Đông Tâm Ngữ kinh hoàng nhìn Lâm Kiệt Sinh đang nở nụ cười giả tạo, một lòng bất an.

Diêm Quýnh bị bắt? Làm sao có thể?

“Đã biết, ta đem hấn mang về kho hàng, chậm rãi chỉnh hấn chết!” Lí Phiêu nói.

“Tùy người xử trí.” Lâm Kiệt Sinh cười ngắt điện thoại, quay đầu nói với Đông Tâm Ngữ : “Nghe chưa, Diêm Quýnh đã bị Lí Phiêu bắt được, hay sau khi trở về anh mang em đi xem tử trạng của hấn.....”

“Không!” Nàng thở hắt vì kinh ngạc, cả người bị sợ hãi bao phủ. Lâm Kiệt Sinh tàn nhẫn không kém Diêm Quýnh, hấn mặc kệ nàng có đáp ứng không, vỗ vỗ ghế dựa, nói với tài xế: “Đến chỗ Lí Phiêu.”

Xe chuyển hướng bắc mà đi.

Nàng sợ hãi không thôi, cắn môi dưới không nói, toàn thân run nhè nhẹ.

Không thích hợp! Hấn tâm đắc tiểu thuyết “Run rẩy” như vậy, Diêm Quýnh tuyệt đối không thể cứ như vậy bỏ tay chịu trói!

Hấn..... Suy nghĩ cái gì? Chẳng lẽ.....

Một dự cảm khủng bố vô thanh vô tức phủ lấy nàng, nàng đột nhiên cảm thấy khó thở, lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Sẽ xảy ra chuyện!

Bốn mươi phút sau, xe đứng trước một kho hàng hoang phế, Lâm Kiệt Sinh lôi Đông Tâm Ngữ xuống xe, nhìn khung cảnh heo lánh bốn phía, gật gật đầu, cười nói: “Nơi này là nơi giết người rất tốt.”

Đông Tâm Ngữ nhanh chóng nhìn quanh, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt.

Nơi này thật âm trầm.

“Đi thôi! Đi vào nhìn xem Lí Phiêu xử lí Diêm Quýnh ra sao.” Lâm Kiệt Sinh hé miệng, kéo tay nàng đi đến cửa kho hàng.

Nàng không muốn, nhưng Lâm Kiệt Sinh mặc nàng giãy dụa, cường ngạnh dẫn nàng đẩy cửa vào.

Cửa vừa mở, một mùi máu tươi trộn lẫn uế khí làm người ta buồn nôn nhất thời xông vào mũi, Lâm Kiệt Sinh nhú mày dừng bước.

Sao lại thế này?

Trong kho hàng chẳng những một mảnh tối như mực, thậm chí không có nửa điểm tiếng người, Lí Phiêu chưa tới sao? Nhưng bên ngoài kho rõ ràng có xe của họ!

“Lí Phiêu!” Hấn chậm rãi đi vào, lớn giọng kêu.

Không ai trả lời, toàn bộ kho hàng yên im ắng như bãi tha ma.

Cảm giác mát theo lòng bàn chân Đông Tâm Ngữ hướng lên, nàng xoay mình giữ chặt hấn, run giọng nói: “Đừng vào!”

Lâm Kiệt Sinh bị biến hoá kỳ lạ này chọc giận, bỏ nàng ra, tức giận hét lớn: “Lí Phiêu, Lí Phiêu, các người ở đâu?”

Kho hàng bao phủ một mảnh tĩnh mịch, trong không khí tràn ngập triệu chứng xấu sắp xảy ra.....

Nhờ ánh sáng nhạt bên ngoài, hắn phát hiện trên tường có công tắc đèn, vội vàng tiến lên bật đèn.

Thoáng chốc, kho hàng sáng, nhưng ngay sau đó nhảy vào mắt, cũng là một cảnh tượng đáng sợ khiến người run rẩy!

Dù là Lâm Kiệt Sinh lá gan lớn, cũng không thể không hít một hơi lùi lại.

Lí Phiêu cùng thủ hạ của hắn, gần hai mươi thi thể tất cả đều phân tán ở kho hàng, thảm thiết cũng không đủ để hình dung tử trạng của họ, giống như bị lợi trảo của ác quỷ xé rách thân thể, nhìn vào khiến người ta kinh tâm động phách, buồn nôn choáng váng.

Đông Tâm Ngữ xoay người, nàng che miệng lại, không muốn tất cả dịch dạ dày đều bị ộc ra.

Quả nhiên, quả nhiên giống dự đoán của nàng, giống như miêu tả trong “Run rẩy”, một đoạn bị nàng cố ý cắt bỏ khi phiên dịch, nhưng lại tái hiện nguyên bản ở thế giới thật!

Diêm Quýnh, không, nàng nên gọi hắn là “Toàn”, hắn quả nhiên chính là quái vật có cánh tay khác thường trong sách.....

Một ác ma có thể trong nháy mắt xé rách người!

Lâm Kiệt Sinh ngây ngốc hồi lâu, mới kinh sợ tới tận xương tủy hỏi: “Đây..... Đây rốt cuộc..... Là sao..... Sao lại thế này?”

“Em đã cảnh cáo anh..... Chớ chọc Diêm Quýnh.....” Nàng buông mí mắt, thanh âm thấp thiết, ngực ầm ầm đau.

Hắn trừng mắt nhìn nàng, giữ chặt nàng, kinh sợ quát hỏi: “Tiểu tử kia rốt cuộc là ai? Em biết bao nhiêu về hắn? Nói mau!”

“Em..... Em cũng không biết.....” Nàng kinh hoảng không dám nói thêm cái gì.

“Em mà không biết?” Hắn dữ tợn túm tóc nàng, sợ hãi đã khiến cho hắn đánh mất lý trí. “Em làm sao có thể không biết? Nửa năm qua ngày nào em cũng ôm sách của hắn, sao lại không rõ lai lịch của hắn?”

“A.....” Nàng đau đến hai tay ôm đầu, hô nhỏ một tiếng.

“Nói! Hắn rốt cuộc là từ đâu đến? Hắn là người hay quỷ?”

“Em thật sự... Không biết...” Nàng đau ra nước mắt.

Đột nhiên, một bóng người đi nhanh từ góc kho hàng ra, trong chớp mắt vọt tới trước mặt Lâm Kiệt Sinh, hắn chỉ cảm thấy khuỷu tay một trận đau đớn, kêu một tiếng kinh hãi, lập tức buông tay, Đông Tâm Ngữ bị bóng đen kia cuốn đến một bên, rời xa hắn.

“A.....” Hắn thấy trên tay mình xuất hiện một vết thương dài, cơ hồ sâu tới tận xương, máu không ngừng rỉ ra mà đổ ra, hắn sợ tới mức môi không ngừng run, quỳ rạp dưới đất, liếc nhìn lấy tay kia chặn miệng vết thương cầm máu.

“Sao? Đau không? Có mỗi vết thương nhỏ người đã chịu không nổi?” Diêm Quýnh như chiến thần đứng sừng sững giữa đồng thi thể, trầm lãnh châm chọc.

Đông Tâm Ngữ vừa mới rời khách sạn, một đám nhìn như lưu manh hắc đạo liền xông vào phòng hắn, hắn đương nhiên biết nhóm người này vì sao mà đến, chỉ là có chút kinh ngạc sao chúng tới nhanh như vậy, vì không muốn người ngoài sợ hãi, hắn giả bộ bị tóm, tới kho hàng hẻo lánh này mới hạ sát thủ.

Một trận chém giết thống khoái, hắn không lưu lại mạng ai, vì gặp qua bộ mặt thật của “Thiên Toàn”, không ai có thể sống.

Nhưng tay hắn chưa trở lại như cũ, Lâm Kiệt Sinh và Đông Tâm Ngữ lại đột nhiên xuất hiện, vốn hắn muốn chờ cho tay phục nguyên trạng rồi mới lộ mặt, nhưng nhìn thấy Đông Tâm Ngữ bị Lâm Kiệt Sinh kéo tóc, hắn tức giận khó nhịn, bất chấp hậu quả bị lộ bàn tay phải biến hình, nhìn không được ra tay cứu nàng, thuận tay giáo huấn Lâm Kiệt Sinh.

Ngữ quan Lâm Kiệt Sinh phần nộ, chặt vật vụn vụn, hắn ngẩng đầu, nhìn Diêm Quýnh một thân áo đen không tay, đang muốn mắng, lập tức cả kinh cứng họng khi nhìn thấy tay phải có hình dạng như máy móc thiết trảo của hắn.

“Tay người.....” Đó là..... Đó là cái quỷ gì? Cổ tay trở lên rõ ràng là cánh tay người bình thường, nhưng từ cổ tay trở xuống lại là một bàn tay hoàn toàn bằng kim loại, thoạt nhìn giống đeo bao tay, nhưng cần thận nhìn kĩ lại phát hiện chỗ tiếp xúc giữa tay và thiết trảo trơn nhẵn không có vết nối, tựa như.....

Tựa như bấm sinh đã thế!

“Tay của ta làm sao? Tiến sĩ thiên tài.” Diêm Quýnh chậm rãi đến gần hắn, khuôn mặt tuần tú chứa sát khí.

Đông Tâm Ngữ đứng sau lưng Diêm Quýnh, trong đầu một mảnh hỗn độn, vừa rồi trong chớp mắt Diêm Quýnh cứu nàng, nàng đã chạm vào bàn tay lạnh như băng trần ngập mùi máu tươi của hắn, tuy rằng trong lòng đã có chuẩn bị, nhưng khi nhìn thấy thiết trảo thật sự kia, vẫn sợ hãi lạnh run như cũ.

“Người đã nghiên cứu cải tạo gen người, chẳng lẽ còn hoảng sợ khi thấy bộ dáng này của ta?” Diêm Quýnh đến trước mặt hắn, cúi đầu ngạo nghễ nhìn hắn.

“Hả..... Cải tạo gen?” Hắn kêu lên kinh hãi, đây là giấc mộng hắn muốn hoàn thành nhất, chẳng lẽ đã có người thành công trước hắn?

“Đúng, cải tạo gen, sửa chữa gen con người, biến người thành chuột thí nghiệm, không có lương tri tàn phá tôn nghiêm con người.....” Diêm Quýnh càng nói ánh mắt càng lạnh.

Đông Tâm Ngữ nghe ra thanh âm chua xót của hắn, phút chốc lòng nàng cảm thấy vô cùng đau đớn.

Giờ phút này, nàng bỗng nhiên hiểu được vì sao khi ở khách sạn nhắc tới đột biến gen hắn lại có vẻ mặt căm hận, hắn biến thành như bây giờ, tất nhiên chịu rất nhiều thống khổ.....

“Trời ơi! Ta đã hiểu! Người..... Người dĩ nhiên là..... Là người đột biến!” Lâm Kiệt Sinh giật mình hô nhỏ, thì ra Diêm Quýnh chính là người từng bị cải tạo gen.

Diêm Quýnh nheo đôi mắt lạnh lùng, tay phải vung ra, nhanh như chớp bóp cổ Lâm Kiệt Sinh, giờ hắn lên giữa không trung.

“Người biết không? Ba chữ “Người đột biến” chết tiệt này làm ta chán ghét tới cực điểm.” Khuôn mặt tuần tú của hắn căm giận.

“A.....” Lâm Kiệt Sinh đau khổ đá chân giãy dụa, ánh mắt kinh hoàng, không thở nổi.

Đông Tâm Ngữ không muốn thấy hắn giết người nữa, giữ chặt tay trái Diêm Quýnh, vội la lên: “Đừng như vậy! Diêm Quýnh, mau buông anh ấy ra.....”

Diêm Quýnh liếc nàng một cái, điềm nhiên nói: “Yên tâm, trước khi hỏi ra “trái tim nhân tạo” đang ở đâu, tôi sẽ không giết hắn.”

“Trái tim nhân tạo thực sự quan trọng vậy sao? So với một mạng người còn quan trọng hơn?” Nàng ghét hắn giết người, ghét thái độ coi thường mạng người của hắn.

Khẩu khí chỉ trích của nàng làm Diêm Quýnh nhăn mày, tức giận đá Lâm Kiệt Sinh sang một bên, quay lại đối mặt nàng. “Đừng cho là tôi ra tay cứu cô là cho cô quyền giáo huấn tôi, Đông Tâm Ngữ, đã nhìn thấy bộ mặt thật của tôi thì phải chết, cô không phải là ngoại lệ.”

Nàng rùng mình, từng bước lui ra sau.

Nàng không hiểu vì sao mình lại yêu một người lãnh huyết vô tình như vậy? Diêm Quýnh âm ngoan nàng hiểu rõ hơn bất kì ai, đến tột cùng thì điểm nào của hắn hấp dẫn nàng?

“Anh..... Cũng muốn giết tôi?” Nàng thê thảm nhìn hắn, trái tim đau, yêu người như thế, rõ ràng là tự tìm đường chết.

“Đúng.” Hắn không chút do dự nói.

“Anh chẳng những bị cải tạo thân thể, ngay cả lương tâm cũng bị hủy, mạng người trong mắt anh một chút cũng không đáng giá, phải không? Là vì anh không coi người khác là con người trước, người ta mới biến anh thành yêu quái, mà trái lại anh còn trách người ta nhìn anh với ánh mắt coi thường?” Nàng vừa đau lòng, vừa giận dữ trách mắng hắn.

Hai chữ “yêu quái” từ miệng nàng thốt ra như liều thuốc dẫn, làm tâm tình Diêm Quýnh nháy mắt trở thành cường bạo.

“Cô nói gì? Dám nói tôi như vậy? Cô dám.....” Cơn tức xông tới tận đỉnh đầu, hắn phất chốc mắt biến sắc, xúc động cuồng nộ khiến hắn biến hình, chỉ thấy hắn ngửa mặt lên trời hét dài, năm ngón tay trở nên vừa nhọn vừa dài, sau đó cả cánh tay phải đều bị ánh sáng kim loại nuốt hết, trong nháy mắt, từ vai phải của hắn trở xuống hóa thành một cổ máy lớn hơn khiến người ta sợ hãi, tiếng kim loại va vào nhau “lách cách”, động tác biến thể như trong phim khoa học viễn tưởng, toàn bộ quá trình chỉ ngắn ngủi vài giây, lại làm người ta kinh tâm động phách!

Đông Tâm Ngữ cùng Lâm Kiệt Sinh đang nằm dưới đất đều bị dọa ngây người!

Đây mới là biến hóa cuối cùng của Diêm Quýnh sao? Lí Phiêu bọn họ chính là bị cánh tay nà của hắn sát hại sao? Đáng sợ.....

Biến thân hoàn thành, Diêm Quýnh nộ khí đằng đằng nhắc tay quét về phía Đông Tâm Ngữ, hắn muốn nàng biết, bất luận kẻ nào cũng không thể gọi hắn là “Yêu quái”! Nhất là nàng!

Nàng nhắm chặt hai mắt, bị bao trùm bởi nỗi tức giận của hắn, chỉ có thể chờ chết.

“Dừng tay!” Lâm Kiệt Sinh lo lắng rống to, cũng đã không kịp ngăn cản.

“Soạt” một tiếng, áo trước ngực Đông Tâm Ngữ đã bị lợi trảo của hắn cắt qua, mảnh áo bay tán loạn, ẩn ẩn lộ ra bộ ngực tuyết trắng, cùng vài vết máu nhọt nhọt trên ngực do bị lợi trảo sượt qua.

Đau.....

Nàng há miệng thở mạnh, mở mắt ra, kinh ngạc chính mình vẫn còn sống.

Vì sao? Vì sao Diêm Quýnh không xé rách nàng?

Ngẩng đầu nhìn Diêm Quýnh, nàng giật mình hoang mang.

Diêm Quýnh mặt lạnh lùng, trong tàn khốc có phần nộ và khó hiểu. Hắn giận bản thân khi hạ thủ với nàng lại không đành lòng, lực đạo chợt giảm bớt, mới chỉ làm rách áo nàng thôi.

Đáng giận, cái quỷ gì vậy? Hắn chưa bao giờ như vậy a!

Ngay lúc tâm tình hắn hỗn độn hết sức, Lâm Kiệt Sinh lão đảo che trước mặt Đông Tâm Ngữ, vội la lên: “Trời ơi! Người dám làm hại nàng? Nàng không thể chết được, nó mà chết thì toàn bộ nghiên cứu của ta trở thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ, nàng là tiền đặt cược cho tương lai của ta!”

Diêm Quýnh nhíu mày, bị khẩu khí của Lâm Kiệt Sinh chọc giận, nhất thời quyết định rat ay lần nữa với Đông Tâm Ngữ. Lần này, hắn không chút lưu tình.

“Tiền đặt cược của ngươi? Ta đây hiện tại sẽ phá hủy nàng, thuận tiện giải thoát nàng khỏi nỗi thống khổ làm chuột thí nghiệm.....” Hắn lại lần nữa chụp vào ngực nàng.

Đông Tâm Ngữ sợ hãi cơ hồ sặc, nàng tự biết lúc này đây hắn phải chết không thể nghi ngờ.

“Không ” Lâm Kiệt Sinh kinh hoảng thất thanh hô to: “Đừng tổn thương trái tim nhân tạo!”

Cái gì?

Tay Diêm Quýnh cách trái tim Đông Tâm Ngữ còn mười cm vội vàng rút lại, cảm thấy hơi run sợ.

Ý Lâm Kiệt Sinh là.....

“Người như vậy sẽ làm bị thương trái tim nhân tạo.....” Lâm Kiệt Sinh mắt thấy tâm huyết thiếu chút nữa phé bỏ, lòng vô cùng khẩn trương.

Diêm Quýnh nghe thấy lời nói của hắn kì quái, hồ nghi nhìn Đông Tâm Ngữ, rốt cục, hắn phát hiện chuyện không bình thường nhất, sườn trái Đông Tâm Ngữ có một vết sẹo dài chừng 20cm, đó là vết sẹo sau khi giải phẫu!

“Sao lại thế này?” Hắn trầm giọng hỏi.

“Tôi..... Tôi từng bị tai nạn, tim phải phẫu thuật.....” Đông Tâm Ngữ cũng hoang mang không thôi khi nghe Lâm Kiệt Sinh nói, nàng bất an muốn che bộ ngực sữa và nửa thân trên để trần, nhưng tay lại bị Diêm Quýnh đẩy ra, hai vú như ẩn như hiện miêu tả đáp án sinh động.

“Mổ? Bao lâu rồi?” Hắn nghiêm nghị hỏi.

“Mùa thu năm ngoái.....” Hắn nhìn nàng chăm chú làm mạch đập nàng dần dần tăng lên.

Diêm Quýnh lại nhìn nàng một lúc lâu, rồi quay đầu nhìn sắc mặt xám xịt của Lâm Kiệt Sinh, bỗng nhiên cười lạnh.

“Thì ra là thế! Thì ra người đem trái tim nhân tạo bỏ vào thân thể nàng!”

Kết luận này làm Đông Tâm Ngữ khiếp sợ mở lớn miệng, toàn thân bị từng đợt hàn ý lạnh tới tận xương bao phủ.

Lòng của nàng..... Trái tim trong cơ thể nàng.....

Là trái tim nhân tạo?!

Bí mật bị tiết lộ, Lâm Kiệt Sinh phần nộ nói:“Đúng vậy! Lúc ấy ta có nhu cầu cấp bách muốn người sống làm thí nghiệm, vừa vận nàng trọng thương bị đưa vào bệnh viện, không đổi tim nhất định sẽ chết, bởi vậy ta mới lớn mật đem trái tim nhân tạo vào cơ thể nàng.....”

“Người biết rõ trái tim nhân tạo thí nghiệm lâm sàng trên cơ thể người đều thất bại, còn đưa vào cơ thể nàng?” Diêm Quýnh hai hàng lông mày nhíu lại. Tim được trái tim nhân tạo lẽ ra hẳn nên cao hứng, nhưng không biết vì sao hiện tại hắn cứ nhiên tức giận phi thường.

“Ta đã tu chỉnh tỉ vết của trái tim nhân tạo, nói sau..... Dù sao đều là chết, nếu thành công, không phải là cứu mạng nàng sao? Tâm Ngữ, em nên cảm tạ anh, là anh cho em sống thêm một năm.....” Lâm Kiệt Sinh nhìn Đông Tâm Ngữ, đồng dục.

“Chuyện này.....Dì dưỡng biết không?” Đông Tâm Ngữ chưa xót hỏi.

“Đương nhiên, chính là mẹ đề nghị anh lấy em làm thí nghiệm, mẹ kỳ vọng anh thành công còn nóng lòng hơn người khác!” (cái đoạn này đọc mà ức quá, mồm ngọt sớt anh với em, người thân với chả người thiếc mà thế đấy)

Nàng đột nhiên cảm thấy thật lạnh.

Thì ra cả nhà dì đều lợi dụng nàng, khó trách họ cực kì quan tâm tình trạng thân thể nàng, khó trách Lâm Kiệt Sinh luôn kiểm tra sức khỏe cho nàng.....

Ân nhân cứu mạng gì chứ? Nàng chẳng qua là một con chuột bạch Lâm Kiệt Sinh nuôi mà thôi!

“Trái tim nhân tạo trong cơ thể em hoạt động rất khá, em đã giúp ngành y học bước sang trang mới về tim mạch, em sẽ cùng anh chia sẻ vinh quang này.....” Lâm Kiệt Sinh trào dâng nở nụ cười.

“Vinh quang?” Nàng chưa xót. Cái này tính là vinh quang? Trái tim này, thậm chí là của trộm cắp.....

“Chỉ là vinh quang giả dối thôi, tiền sĩ Kiệt Sinh, trái tim nhân tạo không thuộc về người, vinh quang cũng không về người, hiện tại ta muốn vật về chủ cũ.” Diêm Quýnh không chút khách khí đánh vỡ mộng đẹp của Lâm Kiệt Sinh.

“Vật về chủ cũ? Không, người không thể, vì Tâm Ngũ là của ta, nàng chỉ thuộc về ta!” Lâm Kiệt Sinh điên cuồng hô to.

Đông Tâm Ngũ đỡ dần tròng mắt nhìn hắn, trong nháy mắt này, nàng bỗng nhiên rất muốn lôi tim ra quăng trả Lâm Kiệt Sinh.

“Nàng không thuộc về bất kì ai, nàng chỉ thuộc về chính nàng.” Diêm Quýnh nhìn Đông Tâm Ngũ đang tâm thần câu toái, ngực hơi hơi nóng lên.

Lúc này trên mặt nàng pha lẫn kinh ngạc, uể oải, phần nộ, thống khổ, hắn cũng từng xem qua trên chính mặt hắn, không những là thống hận, chẳng bằng nói là khúat nhục, là khúat nhục vì tự tôn bị xâm phạm nghiêm trọng.

“Không, nàng là của ta! Ta tốn bao tâm huyết với nàng, người biết không? Hơn nữa, nàng được tổng tài Minh Nhật Vô Tàng của Tập đoàn tài chính Minh Nhật coi trọng, trái tim kia của nàng sẽ còn nguyên đến ngày mai, người cho là người có thể đối kháng cùng toàn bộ Tập đoàn tài chính Minh Nhật?” Lâm Kiệt Sinh lớn tiếng gầm lên.

“Minh Nhật Vô Tàng?” Diêm Quýnh rung mình, thì ra tất cả mọi việc đều do Nhật Bản đại hắc đạo Minh Nhật Vô Tàng đứng sau làm chủ.

“Đúng vậy, nàng là Minh Nhật Vô Tàng ban ạng sống, một năm này bất quá là mượn thân thể nàng làm thí nghiệm vận hành trái tim nhân tạo, chờ hết thấy bình thường, nàng cũng không còn giá trị lợi dụng.....” Lâm Kiệt Sinh âm hiểm cười thở hỗn hển một hơi.

“Người nói..... Cái gì?” Đông Tâm Ngũ nghe được toàn thân phát run, cùng là người, Lâm Kiệt Sinh dựa vào cái gì lợi dụng cơ thể nàng? Nàng có quyền tự chủ, còn có tôn nghiêm, hắn vì bản thân, có thể giết hại em họ chính mình như vậy?

Thật giận..... Vừa rồi nàng cứ nhiên còn biện hộ thay tên cầm thú này?

Diêm Quýnh trong mắt rực lửa giận, hắn một tay kéo Đông Tâm Ngũ đến bên người, hướng Lâm Kiệt Sinh cười lạnh.

“Đây là kế hoạch của Minh Nhật Vô Tàng? Trái tim của hắn xảy ra vấn đề, cho nên tìm tới người? Hừ! Nghĩ thật chu đáo, trở về nói cho lão già kia, bảo hắn chờ chết đi! Trái tim của Đông Tâm Ngũ, vĩnh viễn đập trong người nàng, ai cũng đừng nghĩ lấy đi.”

Đông Tâm Ngũ không nghĩ tới hắn sẽ vì nàng nói chuyện, ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn một cái, cảm động cơ hồ rơi lệ.

Lâm Kiệt Sinh tròng mắt, cắn răng nói: “Người cho là đem nàng đến Trung tâm sinh kĩ Khoa Lợi nàng sẽ không xảy ra chuyện? Trước mắt, nàng là bệnh nhân duy nhất trên đời tiếp nhận thành công trái tim nhân tạo, nếu các trung tâm y học lớn biết bí mật này của nàng, đều sẽ hành động, Khoa Lợi cũng tuyệt không bỏ qua cơ hội nghiên cứu tốt như vậy.....”

Diêm Quýnh biết hắn nói đúng, một khi chuyện của Đông Tâm Ngũ truyền ra ngoài, nàng sẽ không thể sống yên một ngày.

Nhưng..... Hắn phải đem nàng giao cho Trung tâm sinh kĩ Khoa Lợi, nói cách khác, hiện tại cứu nàng, ngày sau lại đem nàng đẩy mạnh vào một vực sâu khác.....

Hắn nhất thời cảm thấy hỗn loạn, quán triệt nhiệm vụ đối hắn mà nói vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nhưng hiện tại hắn lại phá lệ đẩy lên một cỗ do dự.

“Thuận tiện nói cho người, Tâm Ngũ không thể rời ta, để trái tim nhân tạo có thể kết hợp hoàn mỹ với cơ thể, thân thể của nàng đã bị ta cải tạo, tế bào trong cơ thể nàng đã khác với người thường, trừ ta, không ai có thể chiếu cố tốt nàng, rời khỏi ta nàng sẽ sống không bằng chết, hiểu không?” Lâm Kiệt Sinh đều đều nói.

Đông Tâm Ngũ hai chân mềm nhũn, nàng chưa từng nghĩ tới việc ngoại trừ trái tim mình, mà ngay cả toàn thân cũng bị cải tạo.....Thế xác này của nàng, ngoại trừ hình người bên ngoài, bên trong sớm toàn bộ biến

dạng.....

Diêm Quýnh thân thủ đỡ lấy nòng, cũng khiếp sợ như nòng.

Đông Tâm Ngữ..... Nói không chừng cũng trở thành người đột biến như hắn.....

Bỗng nhiên, hắn đẩy lên một cổ tình cảm chưa bao giờ có với nòng, một loại rung động trong lúc vô cùng tỉnh táo.....

“Cho nên người mang nòng đi cũng tương tự làm nòng chết, hàng tháng nòng đều nhận trị liệu của ta, trị liệu tháng này vừa vận bị người ngắt quãng, nòng nếu không theo ta về, khả năng không chịu được quá bảy ngày.” Lâm Kiệt Sinh nghĩ đến Diêm Quýnh bị hắn dọa, khóe miệng mỉm cười thắng lợi.

Diêm Quýnh liếc mắt lạnh lùng, phút chốc buông Đông Tâm Ngữ, quý mị hướng tới chỗ họ Lâm, hừ nhẹ nói: “Phải không? Rất đơn giản, chỉ cần mang nốt người theo là xong?”

“Cái gì? Không..... Không.....” Lâm Kiệt Sinh kinh hãi, khuôn mặt đang cười cứng lại, lắp bắp rút lui.

“Hoặc là, ông chủ Khoa Lợi sinh kỹ hoan nghênh người trở về, mua một được hai, nhất định cảm thấy rất có lời.” Hắn nheo mắt, tay chụp lên cổ Lâm Kiệt Sinh.

“Không.....” Lâm Kiệt Sinh xoay người muốn trốn, nhưng tâm hoảng ý loạn, trượt chân ngã luôn.

Tay Diêm Quýnh chuyển động, từng bước tới gần hắn. “Đừng từ chối, ngoan ngoãn theo ta đi.....”

Đúng lúc này, một bóng người chợt lóe lên ở cửa kho hàng, lái xe của Lâm Kiệt Sinh không biết từ khi nào cầm một khẩu súng đi vào, nhắm ngay Diêm Quýnh bóp cò.

“Cẩn thận!” Đông Tâm Ngữ phát hiện trước, kêu hoảng một tiếng, không chút nghĩ ngợi liền đẩy Diêm Quýnh ra.

“Phanh!” Tiếng súng quanh quẩn trong kho hàng, chấn động làm bụi bặm rơi xuống.

Diêm Quýnh xoay người, ôm lấy Đông Tâm Ngữ vừa trúng đạn ngã xuống, đầu óc trống rỗng trong vài giây.

Nàng thay hắn đỡ đạn?

Vì sao? Vì sao?

“Tiến sĩ! Đi mau!” Lái xe bắn không trúng, lại nổ súng lần nữa, cũng lớn tiếng gọi Lâm Kiệt Sinh.

Lâm Kiệt Sinh trốn ra khỏi kho hàng, còn Diêm Quýnh vì bảo hộ Đông Tâm Ngữ, ôm chặt nòng lăn xuống đất quay mấy vòng, người bám đầy bụi.

Sau khi tiếng súng ngừng, hắn vọt tới cạnh cửa, Lâm Kiệt Sinh cùng lái xe đã chạy trốn, hắn cũng không đuổi theo, xoay người quay lại bên Đông Tâm Ngữ, ôm lấy nòng sớm đã đau đến choáng váng, vội vàng rời đi.

6. Chương 6

Đông Tâm Ngữ nằm trên giường lớn ở khách sạn, hai mắt nhắm nghiền, mặt tái nhợt không chút huyết sắc, mái tóc hỗn độn còn dính tro bụi, thoạt nhìn chật vật mà suy yếu.

Miệng vết thương trên vai nòng đã được tiêu độc bằng bó, may mắn viên đạn chỉ lướt qua vai, không đáng lo ngại, sau khi Diêm Quýnh tìm được bệnh viện nhỏ bằng bó cho nòng, đã đem nòng về khách sạn nghỉ ngơi. Có lẽ là một muốn chết rồi, sau khi bôi thuốc nòng vẫn ngủ say bất tỉnh, ngay cả khi Diêm Quýnh ôm nòng vào khách sạn bằng cửa sau, lên lầu, giúp nòng cởi bỏ quần áo bản nòng vẫn chẳng biết gì.

Sắc trời dần dần tối, hôm nay phát sinh nhiều chuyện, đừng nói là nòng, ngay cả Diêm Quýnh cũng nhất thời tiêu hóa không nổi nhiều chuyện như vậy.

Hắn ở bên cửa sổ liên tục hút vài điếu thuốc, tâm tình vẫn không ổn định như cũ, chỉ vì hình ảnh Đông Tâm Ngữ đỡ viên đạn kia cho hắn không ngừng tái hiện trong đầu.

Một khắc kia, viên đạn rõ ràng xuyên vào người nàng, nhưng hắn cảm thấy như chính mình cũng bị trúng đạn, không biết vì sao cơ thể đau đớn, cho tới bây giờ hắn mới giật mình hiểu được, cái đau là trái tim hắn.

Trái tim đã sớm chết của hắn cơ thể đau, điều này làm hắn thấy kinh ngạc, hắn vẫn nghĩ trên đời không còn bất kỳ chuyện gì, kẻ nào có thể lay động hắn, nhưng một viên đạn xuyên vào thân thể Đông Tâm Ngữ lại làm hắn kinh hãi.....

Vì sao lại như vậy?

Chẳng những giết không được nàng, thậm chí còn vì nàng lo lắng.....

Đúng vậy, lo lắng, hắn vì nàng lo lắng, hắn lãnh huyết vô tình bởi vì thương thể và vận mệnh một nữ nhân mà lo lắng!

@#%\$! Cảm giác đầu hắn bị cháy bỏng? Bằng không làm sao hắn có thể xuất hiện cảm xúc khác lạ như vậy?

“Àn.....” Đông Tâm Ngữ giật mình, chần trên người trượt xuống, lộ ra hai vú trắng nõn và một đạo vết thương dài.

Hắn đi đến bên giường, khom người thay nàng kéo lại chăn, nhưng ánh mắt lơ đãng dừng ở chỗ kia, có vết sẹo hình con rết màu đỏ nhạt, gắt gao dựa vào nhũ hoa bên trái của nàng, trước bầu ngực tuyết trắng có vẻ phá lệ chói mắt.

Ngoài ra, vài vết cào mới cũng hiện ra, máu tụ làm cho dấu vết càng rõ ràng, đỏ trắng đối lập, khi nhìn thấy máu hắn không tự chủ được cau lại.

Đó là kiệt tác của hắn!

Chỉ cần sâu thêm một chút, ngực nàng sẽ bị hắn cắt qua, chỉ cần sâu thêm một chút.....

Hắn trong lòng cứng lại, đột nhiên thấy may mắn vì khoảnh khắc ấy tự dừng mềm lòng không xuống tay, nếu không hiện tại nàng chỉ còn là một thi thể lạnh như băng!

Nhìn không được nhẹ vỗ về vết thương này, đầu ngón tay lướt dọc, đồng thời chạm vào miệng vết thương đã đóng vảy, gấp phải da thịt mềm mại, hắn xoay mình, hô hấp rối loạn.

Hắn không phải loại ham mê nữ sắc, nhưng hiện tại nhìn nàng thân thể mang nhiều vết thương, hắn cơ thể nhiên có phản ứng! (em biết ngay mà, anh mà không có tí cảm giác nào thì em tình nguyện đâm đầu xuống đất chết luôn)

Nàng có đường cong tinh tế yếu điệu mị hoặc thị giác hắn, tất cả quyến lại gây xích mích cảm quan nam tính của hắn, càng đừng nói hai cánh môi hắn từng hưởng qua vẫn khiến tim hắn đập nhanh hơn.....

Phút chốc, hắn lùi mạnh về sau, cắn giận xoay người, tự giật tóc mình, liên tiếp rửa thắm.

Chết tiệt! Hắn trúng tà gì vậy? Nữ nhân này không thể chạm vào, cũng không thể nảy sinh ham muốn, trước đây không biết nàng có liên quan tới trái tim nhân tạo, còn có thể đùa giỡn nàng, hiện tại đã xác định trái tim nhân tạo nằm trong cơ thể nàng, như vậy nàng là “vật phẩm” trong nhiệm vụ lần này của hắn, còn nguyên, bình yên không sai lầm đưa về Trung tâm sinh kỹ Khoa Lợi, nếu hắn cùng nàng liên lụy quá sâu, không khác gì tự tìm phiền toái!

Đúng vậy, giữ khoảng cách với nàng, như vậy cả hai đều tốt.

Hít thở thật sâu, bình ổn lại dự định bị kích động trong ngực, hắn nhìn thời gian, biết rõ không thể trì hoãn, đi đến bên giường không khách khí lay Động Tâm Ngữ tỉnh.

“Này, tỉnh lại, chúng ta cần phải đi.”

Đông Tâm Ngữ nặng nề từ cơn mơ tỉnh lại, buồn ngủ mất nhập nhèm đầy sương mù, vô thức hỏi: “Nên rời giường sao?”

“Đúng, nên rời giường, người lập tức đi thay quần áo, chúng ta đêm nay phải rời Đài Loan.” Hắn đạm mạc nói.

“Rồi... Đài Loan?” Nàng mơ hồ xoa hai mắt.

“Đừng kéo dài thời gian nữa, rời giường.” Hấn tiến lên, một tay kéo nàng ra khỏi giường.

“A!” Trên vai thương hơi hơi đau, nàng kêu một tiếng, ngẩng đầu trừng mắt hấn. “Diêm Quỳnh, anh.....”

Chưa kịp nói hết, tay ôm miệng vết thương đột nhiên cảm thấy trước ngực một mảnh lạnh lẽo, cúi đầu phát hiện rõ ràng chính mình lộ ra trọn vẹn nửa thân trên, nàng cả kinh vội vàng dùng chăn bao lấy chính mình, cơn buồn ngủ tiêu luôn mất.

“Tỉnh hấn chưa? Đi tắm đi.” Hấn quăng một bộ quần áo cho nàng, cố ý không chú ý bằng vải trên vai phải nàng chảy máu.

“Tôi..... Sao lại ở đây?” Nàng lo sợ nghi hoặc nhìn phòng.

“Tôi đem em đến, nhưng chúng ta phải lập tức rời đi, tuy rằng tín hiệu theo dõi trên người em đã bị tôi hủy, nhưng tôi tin Lâm Kiệt Sinh sẽ tìm đến rất nhanh.” Hấn nói xong bắt đầu thu thập quần áo.

Lâm Kiệt Sinh! Nàng thở dốc vì kinh ngạc, nghĩ đến tiếng súng và hỗn loạn trong kho hàng, vội hỏi: “Anh có sao không? Không bị thương chứ?”

“Tôi ổn, em tự lo cho bản thân đi! Lần sau đừng không biết tự lượng sức mình thay người khác đỡ đạn, em cho em là mình đồng da sắt sao?” Hấn bèn nhọn quả trách nàng, không hề có ý cảm tạ.

“Tôi..... Tôi chỉ là.....” Nàng cũng không muốn cãi mạnh, nàng chỉ là trước khi đầu óc vận hành đã kìm lòng không đậu xông đến.....

“Quên đi, đem cái thân bản thủ của em đi tắm cho sạch đi!” Hấn khẩu khí lạnh như băng.

Nàng không hiểu vì sao hấn tức giận như vậy, chẳng lẽ nàng tốt bụng cứu hấn là sai?

Nhặt quần áo lên, nàng nắm chặt chăn, đi về phía phòng tắm, trái tim cùng cước bộ trầm trọng như nhau.

“Em chỉ có thời gian mười tiếng, tôi đã đặt vé máy bay, chờ một chút sẽ ra sân bay.” Hấn nhắc nhở nàng.

“Ra sân bay?” Nàng quay đầu cả kinh hỏi. “Ra sân bay làm gì?”

“Đương nhiên là mang em đi Mỹ báo cáo kết quả công tác, trái tim nhân tạo ở trong cơ thể em, chỉ cần đem em đến Trung tâm sinh kỹ Khoa Lợi, nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành.” Hấn không nhìn nàng, mở máy tính ra, đăng nhập.

Hấn muốn đem nàng giao cho Trung tâm sinh kỹ Khoa Lợi?

Một cỗ tức giận xông tới đỉnh đầu nàng, hấn biết rõ đem nàng đi thì nàng chỉ có thể nhận chết, vì sao cố tình đẩy nàng vào tử lộ?

“Tôi không đi!” Nàng tức giận đến toàn thân tê tái.

“Cái gì?” Hấn xoay người nhìn chằm chằm nàng.

“Tôi vì sao phải tới Khoa Lợi, tôi cũng không phải cái gì của họ.....” Nàng tức giận hô to.

“Nhưng trái tim nhân tạo trong cơ thể em là của họ.” Hấn bình tĩnh nói.

“Vậy anh lôi nó ra mà mang về! Tim là của họ, nhưng thân thể là của tôi, tôi cự tuyệt làm vật thí nghiệm của họ, anh nghe rõ chưa?” Nàng tức giận đến môi khẽ run.

Hấn hiểu tâm tình của nàng, cũng hiểu được cảm thụ của nàng, nhưng hấn tuyệt không thể mềm lòng vào lúc này, vì chuyện mà Bắc Đẩu Thất Tinh đã đồng ý thực hiện, dù trời sụp đất nứt cũng chưa bao giờ bội ước.

“Thực có lỗi, tôi quán triệt nhiệm vụ của tôi, bất luận làm như vậy có thích hợp không, là đúng hay sai, tôi đều phải hoàn thành.” Hấn áp chế phiền muộn, lãnh khốc trả lời.

“Anh..... Chính anh cũng từng là người bị hại, vì sao không thể thay tôi suy nghĩ một chút?” Lòng nàng đau quá, hấn một chút cũng không quan tâm nàng, mặc kệ nàng sống hay chết, trong mắt hấn cũng không có nàng, vĩnh viễn không.....

Trong lòng phiền muộn lại gia tăng gấp đôi, nhưng hấn vẫn như cũ không thỏa hiệp, không để trái tim mình rung động.

“Tôi đồng tình với em, nhưng không giúp được em, cũng chỉ có thể trách vận khí em không tốt.”

“Đúng, tôi vận khí không tốt, mới gặp phải loại người như anh..... Không, anh căn bản không thể xem là người, anh chỉ có cái xác giống người, bên trong là cỗ máy máu lạnh không tim không phổi!” Nàng thanh âm tê tái rống giận.

Hấn phải thở ra ba lần mới kìm chế được cơn giận, sau đó lấy chút kiên nhẫn còn sót lại cảnh cáo: “Lập tức vào phòng tắm tắm rửa gội đầu, đừng chọc giận tôi.”

“Tôi không tắm, bởi vì tôi sẽ không đi theo anh, tuyệt đối không!” Nàng quật cường đứng tại chỗ, kệ lời cảnh cáo của hấn.

“Tốt, em không tắm, tôi giúp em tắm!” Hấn tức giận xắn tay áo sơ mi, bước tới chỗ nàng, kéo nàng vào phòng tắm.

“Không cần, buông!” Nàng giãy dụa thét chói tai.

Hấn kéo chần, đem nàng lộ ra trọn vẹn đẩy mạnh vào trong bồn tắm lớn, không chút ôn nhu cầm vòi hoa sen cọ rửa tóc và toàn thân nàng (Omona, anh làm thật à? Trực tiếp lấy tay kì cọ khắp nơi á?).

“A!” Nước tràn vào tai mắt mũi miệng nàng, nàng hai tay che mặt né tránh, thất thanh kêu.

Hấn vẫn không dừng tay, lấy ít dầu gội đầu xoa lên tóc nàng, xoa bóp, lại lấy nước rửa sạch, toàn bộ quá trình quả thực là ngược đãi.

Nàng khóc nức nở trong tiếng nước chảy, nước mắt cùng nước tắm không ngừng chảy xuống, bao phủ thân thể hấn, cũng bao phủ lòng nàng.

Nàng yêu người đàn ông này, nhưng hấn lại đối đãi nàng như vậy.....

Không biết qua bao lâu, nước bỗng nhiên ngừng, trong phòng tắm chỉ còn tiếng thở tức giận phát tiết của Diêm Quỳnh cùng tiếng nức nở của nàng.

Diêm Quỳnh nhú mảy, với hành vi chính mình cũng thống hận không thôi, hấn nghĩ chỉ cần càng tàn khốc với nàng, tim hấn sẽ không bị nàng mê hoặc, nhưng vì sao hiện tại nghe nàng ỉn ỉn nước mắt rờn rờn, nhìn bộ dáng yếu ớt của nàng, tim hấn sao lại đau tới vậy?

Cầm lấy một cái khăn mặt, hấn giúp nàng lau mái tóc ướt sũng, nhưng lập tức bị nàng ngăn.

“Đừng..... Chạm vào tôi.....” Nàng cúi đầu, nghẹn ngào nói.

Hấn mặc kệ nàng cự tuyệt, vẫn chăm chú lau đầu cho nàng.

“Tôi nói đừng chạm vào tôi!” Nàng ngẩng mạnh đầu, nhấc tay bỏ khăn mặt ra.

“Đừng nhúc nhích!” Hấn thấy trên khăn mặt dính máu, trong lòng tự nhiên trầm xuống.

“Tránh ra!” Nàng không nghe hấn, vẫn tức giận lấy hai tay ngăn cản hấn tới gần, nhưng làm như vậy chỉ khiến máu chảy càng nhiều.

“Đừng nhúc nhích.....” Hấn giữ chặt tay nàng, biểu tình rối rắm.

“Tránh ra tránh ra tránh ra.....” Nàng cuồng loạn rống giận.

Ngực trắng lãnh khốc nháy mắt tan rã, hấn thành linh ôm nàng, đem nàng găt gao ôm vào ngực, nói nhỏ: “Làm ơn đừng cử động nữa! Em đang chảy máu.....”

Ngữ khí kinh hoàng của hấn làm nàng ngây người một chút, nhất thời ngừng kháng cự, cũng an tĩnh lại.

Hắn..... Đang lo lắng cho nàng sao?

Nước ẩm lưu thêm độ ẩm trên cơ thể hai người, làm cho lửa tình trong phút chốc châm lên, áo sơ mi của hắn toàn bộ ướt đầm, trong lòng đường cong của nàng lộ ra trơn vẹn, rãnh mạch khắc trên da thịt hắn, làm rối loạn suy nghĩ mà hắn đã vất vả lắm mới ổn định, cũng khơi mào dục vọng sớm tiềm tàng trong cơ thể hắn.

Người con gái này..... Hắn muốn nàng!

Trong đầu mới hiện lên ý niệm này, hắn liền cúi đầu nâng mặt nàng, vội vàng hôn đôi môi đang ngạc nhiên của nàng.

Nàng kinh hãi, dùng sức né tránh, nhưng rất nhanh, cánh tay hữu lực như kim kẹp của hắn đem nàng cố định trong lòng, môi nóng như lửa cũng ngăn lại phản kháng cuối cùng của nàng.

Trong miệng nóng rực ướt át của hắn, lúc đầu nàng vô cùng ủy khuất, rốt cuộc vô lực chống đỡ, trái tim sớm bị hắn chiếm lĩnh chỉ có thể hoàn toàn thần phục.....

Hắn cơ hồ là điên cuồng hôn cánh môi non mềm của nàng, trong khoảnh khắc tình yêu thức tỉnh này, nụ hôn hết sức thơm ngọt thanh thuần. Rung động trong lòng hắn như sóng to gió lớn, ôm lấy thân thể mảnh khảnh của nàng, chạm vào nước mắt nàng, cảm nhận mùi máu trên vai nàng, trái tim lạnh lùng của hắn hiện tại phải chiến đấu cùng dục hỏa, nhiệt huyết sôi trào!

Hai chân nàng như nhũn ra vô lực, đầu lưỡi hắn chiếm cứ miệng nhỏ của nàng, không cho nàng có không gian để thở, giống như muốn dùng nụ hôn vừa dài vừa sâu này ngạt chết nàng, lại không ngừng mút mát trên choker, đến khi nàng phát ra âm thanh van xin được hít thở, hắn mới buông lỏng nàng một chút, cho nàng chút không khí.

“Anh..... Vì sao.....” Nàng mở to hai mắt đầy sương mù, hơi thở ngắt quãng, trong hoang mang có chút chờ mong.

Hắn vì sao hôn nàng? Trừ lần đầu tiên ác ý chọc ghẹo, lần thứ hai và lần này đều tràn ngập kích cuồng làm nàng khó hiểu, thật giống như..... Giống như nụ hôn cuồng nhiệt trong tình yêu nam nữ.....

Có thể sao?

Nàng nội tâm kinh hoàng, người như hắn cũng sẽ có cảm tình sao?

Hắn cái gì cũng không nói, chỉ lấy một loại ánh mắt khiến người ta bất động nhìn chằm chằm nàng, hơi thở dày đặc không ngừng phả xuống chóp mũi nàng.

Nàng run rẩy khi bị hắn nhìn chăm chú như thế, mãnh liệt dương cương, hồn nhiên nam tính, hắn tuy trầm mặc, nhưng đôi mắt đen nóng cháy lộ ra dục vọng lại dị thường rõ ràng, lý trí và ý thức nàng dần dần bị cặp mắt đen thâm thúy kia hút vào, trong thế giới của nàng, chỉ còn lại mình hắn.

Hắn lại lần nữa cúi đầu, lấy một nụ hôn càng cuồng dã hơn thổi quét qua đôi môi đỏ mọng đang hé mở của nàng.

Nàng nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, không tự chủ được nâng tay ôm lấy gáy hắn, đáp lại hắn, lúc này đây, nàng không hề rụt rè cái gì, tự mình theo đuổi, hấp thụ mùi hương đặc hữu trên người hắn, nhận lấy sức nóng từ thân thể hắn, không hao tâm tốn sức tự hỏi về tiếng lòng thực sự của hắn.

Ôm nàng càng lâu, tay hắn nhẹ vỗ về tấm lưng mảnh khảnh của nàng, hương thơm nữ tính của nàng theo nhiệt độ cơ thể kích động, đậm hơn khiến hắn hoa mắt, hắn hô hấp nặng nề, đột nhiên rất muốn đem thân thể tiêm tú của nàng toàn bộ tiến nhập cơ thể hắn, làm cho nàng trở thành một bộ phận của hắn.

Nam nhân âm lãnh này cũng có một mặt cuồng liệt như thế, trong nụ hôn của hắn nàng hơi thở dài, sóng tình kia mệnh mông cuộn cuộn không dứt, không chút nào che dấu cuộn cuộn chảy về phía nàng, bao trùm nàng, chìm ngập nàng!

Khó nhịn kích tình xao động ở bụng dưới, hắn ôm nàng lên giường, nhanh chóng cởi áo sơ mi, quần dài ẩm ướt và tất cả thứ còn lại trên người, sau đó tránh vai phải của nàng, nhẹ nhàng đè lên thân hình mềm mại của nàng, cúi người hôn nhũ tiêm đang đứng thẳng của nàng, lấy đầu lưỡi liếm vết sẹo trên ngực nàng, hơn nữa không ngừng vỗ về chơi đùa nguồn nhiệt ở khoảng thân bí nhất giữa hai chân nàng.....

Nàng run rẩy hít một hơi, hấn dùng cánh tay ác ma âu yếm nàng, linh hoạt gây xích mích, truyền đến nhiệt khí không khác tay người bình thường, nếu không chính mắt thấy hấn biến hình, nàng căn bản nhìn không ra hấn cùng người thường có gì bất đồng.

Khi hấn dùng đầu ngón tay xoa bóp sâu hơn, nàng không tự giác kêu khẽ một tiếng, chìm thật sâu trong khoái cảm hấn tạo ra, sinh nộn ngây ngô không biết nên đáp lại thế nào, hấn ở trong cơ thể nàng kích động sóng gió hết đợt này tới đợt khác, sóng sau mạnh hơn sóng trước, nàng ngoại trừ thở gấp, chỉ có thể không tự chủ được theo hấn, tùy hấn phóng thích linh hồn nàng, làm bùng tỉnh khát vọng của nàng bằng những động tác trực tiếp mãnh liệt của hấn, chậm rãi vì hấn mở rộng thân thể, đem chính mình toàn bộ giao cho hấn.

Không kịp tự hỏi và cũng không biết đây là đúng hay sai, một đạo cực quang phút chốc bật ra khỏi cơ thể nàng (thứ thực không hiểu lắm chỗ này), nàng đau đớn cùng hưng phấn đan xen, trong cao trào dâng ra lần đầu tiên của nàng, tại thời khắc rung động làm người ta tâm đăng thần trì, nàng thì thảo như mê man: “Em yêu anh.....”

Hấn rõ ràng nghe thấy được thông báo của nàng, trong lòng chấn động lớn, giữ chặt nàng, lại cường hấn tiến vào chỗ mềm mại sâu trong của nàng, nhắm mắt lại, hưởng thụ sự thỏa mãn khi tâm linh và thân thể nàng đều thuộc về hấn.

Trong phòng không khí xung đột vốn có đã bị hơi thở tình yêu thay thế, bọn họ gắt gao dây dưa, đêm lạnh như nước, Đài Bắc đã vào thu.....

※ ※ ※ Nàng ngấm Diêm Quỷnh.

Ngấm không chớp mắt.

Hấn đưa lưng về phía nàng, đang đứng mặc quần áo bên giường, dáng người cân xứng rắn chắc mê người, cái mông trần trụi không một chỗ trũng, vân da trơn nhẵn với vóc người cao gầy, bày ra mười phần nam tính mỹ cảm.....

Chỉ nhìn hấn như vậy, trái tim của nàng thiếu chút ngừng đập, trong giây lát nàng hoài nghi lúc trước mình làm sao sống lại từ trong nộ hôn kích tình của hấn.

Hấn mặc xong quần dài, xoay người, nhìn vào mắt nàng, gương mặt lãnh khốc hiện lên một tia sáng khó có thể nắm bắt, sau đó lấy thuốc và băng vải mới, ngồi xuống mép giường, kéo tay phải nàng, gọn gàng giúp nàng bôi thuốc lần nữa.

Hấn trầm mặc làm lòng nàng như rơi vào lưới mê, bất an, chờ mong, cùng với sợ hãi, nàng giao chính mình cho hấn, hấn lại không nói một câu gì sao?

Nàng thực sợ chính mình chung quy là tự mình đa tình.....

Băng bó xong, hấn chỉ nói một câu: “Mặc quần áo vào, chúng ta cần phải đi.”

Ngữ khí lãnh đạm, giống như gió lạnh đến xương, lòng của nàng lập tức như từ trên mây rơi xuống đất, đau đến mức không thể hô hấp.

Không có gì thay đổi!

Hấn vẫn muốn để nàng đi, vẫn không thêm quan tâm nàng, nhưng vì sao muốn ôm nàng? Vì sao lại cuồng liệt muốn nàng?

Hốc mắt xuất hiện hơi nước, nàng chậm rãi xuống giường, khổ sở cơ hồ không thể thuận lợi mặc áo và quần bò, nàng thoáng nhìn những vết hồng lấm tẩm trên giường, ngực đau như muốn nổ tung.

Trong vết máu này, có ẩn ký nàng mất đi trinh tiết, nhưng hơi ẩm còn dư lại trên giường, nhiệt tình của hấn lại sớm biến mất, tựa hồ nàng chẳng qua là công cụ để phát tiết khi hấn nhất thời xúc động, dùng qua liền tuyệt không lưu luyến.

Kết lu

7. Chương 7

Đông Tâm Ngữ cảm thấy ba ngày này giống như một giấc mộng!

Trời sáng, đứng ở đình nghỉ chân sau núi nhìn phong cảnh núi rừng, nàng tâm tình tốt cơ hồ muốn hô to.

Sau khi cùng Diêm Quýnh rời khách sạn, Diêm Quýnh mang nàng tới ngoại ô Đài Bắc tìm một quán trọ nhỏ ở tạm, hắn cũng không có ý rời Đài Loan, ngược lại còn làm bộ muốn nàng dẫn hắn đi dạo một chút.

Nàng vốn lo sẽ bị Lâm Kiệt Sinh phát hiện hành tung, cũng không dám đi đâu, nhưng hắn lại dám lôi kéo nàng ra ngoài, còn cầm một quyển sách hướng dẫn du lịch Đài Loan, muốn tới nơi được viết trong sách để chơi đùa.

“Anh không sợ Lâm Kiệt Sinh tìm được sao?” Nàng buồn bực hỏi.

“Hắn tìm không thấy, thiết bị theo dõi trên người em đã bị anh hủy rồi.”

“Nhưng hắn có rất nhiều thủ hạ.....”

“Yên tâm, bọn họ nhất định canh giữ ở sân bay, tuyệt đối không thể tưởng tượng được lúc này chúng ta đang du sơn ngoạn thủy.”

Vì lời cam đoan của hắn, mấy ngày nay nàng cùng hắn đi chơi khắp nơi, hiện tại lại lên núi xem mặt trời mọc, giống như một đôi tân hôn hưởng tuần trăng mật.....

Vợ chồng tân hôn! Trời ơi, nàng nghĩ gì vậy?

Suy nghĩ lung tung, nàng đỏ mặt, xoay người nhìn Diêm Quýnh đang đứng dựa vào lan can hút thuốc, hắn một thân y phục hưu nhân, tuy rằng thiếu vài phần lễ khí, nhưng cảm giác áp bức người khác vẫn phi thường mãnh liệt.

Hắn kém nhiều so với hình mẫu người chồng lí tưởng của nàng (vớ vẩn, hơn nhiều ấy chứ kém gì), lúc trước căn bản không biết chính mình sẽ yêu người đàn ông như vậy.

“Thực không nghĩ ra, lúc trước em liệu mình muốn thoát khỏi trách nhiệm hướng dẫn du lịch cho anh, hiện tại lại cam tâm tình nguyện cùng anh tới đây.....” Nàng cười nói.

“Đúng vậy! Khi đó em thấy anh thật như thấy quỷ, trốn còn không kịp.” Hắn trong làn khói mù hơi nhếch khóe miệng.

“Thật tò mò, vì sao lần đầu tiên em nhìn thấy anh đã bị dọa muốn chết, hiện tại lại yêu anh như vậy?” Tóc nàng bị gió thổi loạn, nghiêng đầu suy tư.

Hắn yên lặng nhìn chằm chằm gương mặt tú lệ của nàng, nói: “Nhất định ngay từ đầu em đã bị anh hấp dẫn.”

“Làm sao có thể?” Nàng cười nhẹ.

“Sao lại không thể? Cái này gọi là nhất kiến chung tình.” Hắn thở ra một ít khói, hai tay khoanh trước ngực.

“Nhất kiến chung tình không nên là loại tình huống này chứ? Khi đó em vừa nhìn thấy anh liền.....”

“Tim đập nhanh hơn, ngực cảm thấy buồn bực?” Hắn rất nhanh tiếp lời nàng.

“Sao anh biết?” Nàng kinh ngạc mở to miệng.

“Bởi vì nữ chính trong tiểu thuyết của anh khi thấy nam chính thì có tâm tình loại này.” Hắn thuận miệng giải thích.

“À, đúng vậy! Nhưng làm sao có thể khéo thế? Em một chút cũng không giống cô ấy.....” Nàng nhớ tới nữ chính trong “Run rẩy”, Diêm Quýnh đã đắp nặn cô ấy là một người con gái thâm tình, dững cảm lại chính nghĩa, nàng vẫn thực hâm mộ cá tính này của cô ấy.

“Không, hai người giống nhau.”

“Làm sao giống?”

“Hai người dám yêu, yêu một người đàn ông không có tình yêu.” Trên mặt hấn hiện lên vẻ ủ dột.

“Anh không phải không có tình yêu, Diêm Quýnh, anh chỉ là đem tình yêu chôn vùi quá sâu.” Nàng ôn nhu nói với hấn. “Cuộc đời anh đã trải qua quá mức tàn khốc, những người kia đối xử với anh như vậy khiến anh đem trái tim mình từng từng bao vây ở huyết động lạnh như băng, lâu dần liền quên mình đã giấu trái tim ở nơi nào.”

“Nhưng em đã giúp anh tìm lại nó.” Hấn cúi đầu nhìn nàng, đem nàng kéo đến trước ngực.

“Của anh tìm được rồi, nhưng của em có lẽ một ngày nào đó sẽ không còn nữa.....” Nàng ngẩng đầu, cùng hấn bốn mắt nhìn nhau.

“Sẽ không, trái tim của em, có anh bảo vệ.” Hấn hứa hẹn.

“Anh không ngại nó là nhân tạo?” Nàng khoe mắt hơi ướt, thanh âm đều là giọng mũi.

“Làm sao có thể? Là nó giúp em sống tiếp, không phải sao?”

“Nếu có một ngày nó không đập nữa, anh nhớ mang nó theo, như vậy trái tim em sẽ vĩnh viễn bên anh.....” Nàng mỉm cười.

Hấn rất nhanh ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn của nàng, ngăn chặn lời nói làm hấn kinh hãi này.

Nàng ôm lấy lưng hấn, nhiệt tình đáp lại hấn, học hấn lấy lưỡi đỉnh hương tiến vào gây xích mích trong miệng hấn.

Tình dục giống thủy triều lập tức bao phủ Diêm Quýnh, hấn hừ nhẹ một tiếng, thở dốc bên tai nàng, “Còn khiêu khích anh như vậy, anh sẽ ở trong này.....”

Nàng cười đẩy hấn ra, chạy nhanh ra khỏi tiểu đình.

Bọn họ trong ánh chiều tà đi xuống núi, dọc theo đường đi gió lạnh thổi nhẹ, nhưng nàng cảm giác hấn tựa hồ đang đè phòng cái gì.

“Sao vậy?” Nàng bắt an hỏi.

“Không có gì.” Hấn vỗ nhẹ vai nàng, lắc đầu.

“Anh lo Lâm Kiệt Sinh đuổi theo?”

“Không..... Bọn họ một chút cũng không đáng sợ, đáng sợ là.....” Đáng sợ là Bắc Đẩu Thất Tinh! Ba ngày, nếu hấn không đoán sai, “Thiên Xu” nhất định đã bắt đầu hành động.

“Anh lo về người trong tổ chức của anh? Bọn họ..... đều rất lợi hại sao?” Nàng thấy hấn kiêng kị, nhẹn không được hỏi.

Hấn lặng im một lát, mới nói: “Ừ, “Bắc Đẩu Thất Tinh” có bảy thành viên, danh hiệu từng người là Thiên Xu, Thiên Toàn, Thiên Ki, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Diêu Quang, bọn anh ai cũng có sở trường riêng, mỗi người đều có thể độc lập tác chiến, khi cần cũng có thể hợp tác khăng khít, anh là “Thiên Toàn”, sở trường là đòn cánh tay, bình thường một chọi một còn có phần thắng, nhưng nếu “Thiên Xu” phái hai người đến đối phó anh, anh tuyệt đối không thắng nổi.”

“Thiên Xu..... Chính là người trong máy tính? Lão đại của anh?” Nàng tò mò đây là người như thế nào mà có thể lãnh đạo một đồng kì nhân? “Hấn là người..... Hay là máy tính?” Nàng nhỏ giọng hỏi.

“Nói thì chắc em không tin, theo hấn mười năm, ngay cả hấn là cái gì anh cũng không rõ, các thành viên khác cũng chưa bao giờ gặp qua hấn.” Hấn cười trào phúng.

“Vậy sao các anh lại nghe lệnh của hấn?” Ngay cả đối tượng nguyên trung thành là ai cũng không biết, thật thái quá.

“Đúng vậy, bởi vì sáu cái mạng của bọn anh đều là được hắc cữu mười năm trước, hắc cữu được xem như ân nhân cứu mạng của bọn anh, năm đó anh mới 15 tuổi, phương pháp báo đáp duy nhất chính là vì hắc cữu hiến.” Hắc nghiêm mặt nói.

“Cứu các anh? Các anh xảy ra chuyện gì?” Nàng kinh ngạc hỏi.

“Sáu người bọn anh từ nhỏ đã bị trở thành chuột thí nghiệm, trước khi được lão đại cứu, vẫn sống trong phòng thí nghiệm, em từng nhìn thấy cánh tay của anh chứ? Tế bào của cánh tay này bị kim chúc thâm nhập làm thay đổi gen, mới có thể tạo thành bộ dáng ma quỷ. Về phần những người khác, có người bị cải tạo hai mắt, hai chân, thậm chí là yết hầu..... Bọn anh bề ngoài tuy rằng bình thường, nhưng trong thân thể sớm không còn bộ dáng vốn có. Trong y học có một cách xưng hô rất thích hợp với bọn anh.....“Người đột biến”!”

Nàng ngạc nhiên há hốc mồm vì kinh ngạc, vụn vụn lần không nghĩ tới Bắc Đẩu Thất Tinh tất cả đều là người đột biến.....

Diêm Quýnh thấy vẻ mặt kinh ngạc của nàng, lạnh lùng cười, “Đừng có một bộ biểu tình cực kỳ bi thảm thương hại như vậy, bọn anh không đáng thương, đáng thương phải là bọn đã biến bọn anh thành dạng này, bởi vì chúng phải trả giá đắt cho hành vi của mình.”

“Có ý gì?” Nàng sửng sốt.

“Thế giới đang hỗn loạn, lòng người trầm luân, tội nghiệt nổi lên bốn phía, sự tồn tại của bọn anh chẳng qua là một loại xu thế, mặc kệ pháp luật, anh tin toàn thế giới đều muốn là vũ đài “Bắc Đẩu Thất Tinh”, đó là định nghĩa hoàn mỹ nhất về bọn anh!” Diêm Quýnh càn rỡ cười lạnh.

Nàng không lý do sợ run cả người.

Diêm Quýnh vẫn là cuồng nhân, không, có lẽ các thành viên của Bắc Đẩu Thất Tinh cũng đều vậy, bọn họ trải qua một mặt tàn khốc nhất của nhân tính, nhân cách vụn vụn, nhân sinh quan cũng biến đổi, trong tư tưởng của họ, “Phá hủy” là biện pháp duy nhất, nên Diêm Quýnh mới có thể giết người như ma, mới có thể miệt thị nhân loại.

Nàng rốt cục hiểu được, cuốn sách “Run rẩy” kia căn bản không phải tiểu thuyết kinh dị, nó nên được gọi là tiểu thuyết “Sự thật”!

Một bộ phận hiện thực của nhân loại, hai chữ “kinh dị” không thể hình dung.

“Sao vậy? Em đang nghĩ gì?” Diêm Quýnh kinh ngạc phát hiện hốc mắt nàng hơi đỏ.

“Không..... Không có gì.....” Nàng cố nhịn nỗi xót xa thê lương trong lòng.

Rất khó tưởng tượng Diêm Quýnh từng bị đối đãi ra sao, cải tạo gen khiến sức khỏe suy yếu và vô cùng thống khổ, hắc nhận lấy hết như thế nào? Ở phòng thí nghiệm đợi gần 15 năm, trong những ngày đó, hắc làm sao mà sống?

“Em đang thương cảm cho anh sao?” Hai tay hắc áp vào má nàng, bắt nàng đối mặt hắc.

Lắc đầu, nàng dụi mắt vào tay phải của hắc, hôn nhẹ vào lòng bàn tay hắc. “Tay anh..... Còn đau không?”

Lòng bàn tay phải cảm nhận một trận ấm áp, nháy mắt lòng hắc cháy rực, hắc kích động ôm nàng, để nàng dựa vào ngực. “Không đau, đã không còn đau.....”

Có nàng an ủi, bao nhiêu đau đớn đều đã biến mất.

“Anh phản bội tổ chức, sẽ ra sao.....” Ở trong lòng hắc, nàng bất an hỏi.

“Không biết, chưa ai đoán được ý của Thiên Xu.”

“Em nghĩ, anh vẫn nên đem em đi báo cáo kết quả công tác đi.....” Nàng kích động ngẩng đầu.

“Không, có chết anh cũng không giao em ra, em là của anh.” Hắc bướng bỉnh nói.

“Nhưng.... Em sợ anh vì vậy mà bị tổn thương.....”

“Anh không sợ bị thương, chỉ sợ mất em.” Hấn thấp giọng.

Nàng rung động nhìn hấn hồi lâu, kiễng mũi chân hôn hấn, hấn cũng cuồng nhiệt hôn trả môi nàng, hai trái tim nóng bỏng kề sát một chỗ, sớm không để ý tới sinh tử.

Tới tối, bọn họ tìm một khách sạn nhỏ ở gần suối nước nóng để dừng chân, đêm đó, kích tình thiêu cháy toàn thân họ, bọn họ cho lẫn nhau ấm áp, lần lượt phóng thích chính mình để yêu thương, trong nụ hôn tìm được điểm tựa cho tâm hồn.

Bất quá, ngủ thẳng tới nửa đêm, Diêm Quýnh bỗng nhiên tỉnh, hấn nghiêm nghị trừng mắt nhìn phía ngoài cửa sổ, chỗ cành lá sum suê, một bóng người vàng óng ánh xuất hiện trong đêm đen.

Không đánh thức Đông Tâm Ngữ đang ngủ say, hấn lặng lẽ đứng dậy, đi mở cửa sổ ra.

“Không nghĩ người tới nhanh như vậy, Khai Dương.” Hấn nói với bóng người cao gầy thon dài đứng ngoài cửa sổ, khẩu khí lạnh lẽo.

“Khai Dương” Đoàn Duẫn Phi là đối thủ một mất một còn của hấn, hai người ở Bắc Đẩu Thất Tinh có tiếng là kẻ địch.

“Hừ, tốc độ đúng là sở trường của ta.” Khai Dương Đoàn Duẫn Phi khước miệng gợn lên, một đầu tóc ngắn màu vàng trong bóng đêm có vẻ đặc biệt cần rõ.

“Người cũng chỉ có tốc độ mà thôi, cái khác đều không được.” Hấn châm chọc cười lạnh.

“Không được thì vẫn mạnh hơn người.” Đoàn Duẫn Phi đi ra, gương mặt anh tuấn suốt khí lộ vẻ khinh miệt.

“Mạnh hơn ta? Bằng vào một mình người căn bản không phải đối thủ của ta.” Hấn đề phòng nhìn thẳng Đoàn Duẫn Phi.

“Thực đáng tiếc, mục tiêu lần này của ta không phải phản đồ người, mà là nàng!” Mắt Đoàn Duẫn Phi hướng về phía Đông Tâm Ngữ trong phòng.

Nghe nói Diêm Quýnh vì một nữ nhân mà cãi lời “Thiên Xu”, chuyện này làm ọi người trong Bắc Đẩu Thất Tinh, tên “Thiên Toàn” thích bạo lực ở tổ chức có tiếng lãnh huyết vô tình, người như thế lại có thể yêu thực làm ọi người mở rộng tầm mắt, nhất là Đoàn Duẫn Phi suốt ngày cãi nhau với Diêm Quýnh lại càng không tin được!

Là nữ nhân thế nào có thể đả động được trái tim cứng như đá của Diêm Quýnh? Hấn thật sự rất ngạc nhiên.

Diêm Quýnh sắc mặt trầm xuống, âm trầm nói: “Người tốt nhất đừng chạm vào nàng.”

“Sao? Nàng quý giá vậy sao? Vừa vặn ta cũng muốn xem xem nàng quốc sắc thiên hương tới mức nào có thể làm con ma máu lạnh nhà người thần hồn điên đảo thành như vậy.” Đoàn Duẫn Phi thả người xuống, nhanh như chớp giật kích động tiến vào trong cửa sổ.

“Dừng tay! Con khỉ vàng nhà người!” (Quýnh ca mắng thế vì Duẫn Phi ca để tóc vàng) Hấn sớm đề phòng, nhanh chóng che trước cửa sổ, nhưng hai chân đột biến của Đoàn Duẫn Phi vẫn nhanh hơn hấn một giây, vượt qua sự ngăn cản cầu hấn mà vào.

Hấn kinh hãi, vừa mới xoay người, liền thấy Đoàn Duẫn Phi sờ tay vào má Đông Tâm Ngữ, không khỏi sắc mặt đại biến.

“Người dám.....”

Còn chưa kịp mắng ra, Đông Tâm Ngữ đã bị tiếng bước chân đánh thức, nàng dụi mắt ngồi dậy, thấy Diêm Quýnh đang đứng trước giường, ngạc nhiên hỏi: “Diêm Quýnh..... Sao anh không ngủ?”

“Bởi vì có khách không mời mà đến, hấn ngủ không được.” Đoàn Duẫn Phi cười nhẹ nói.

Tim nàng đập mạnh một cái, xoay người nhìn người đàn ông xa lạ không biết đi tới sau lưng nàng từ khi nào, kêu hoảng bật đèn lên, “Người là ai?”

Người đàn ông trước mắt này một thân áo họa tiết da báo, quần đen bó sát người, dưới chân đi ủng, đầu tóc ngắn nhuộm vàng, xem ra kiêu ngạo lại cuồng vọng, nhưng cổ tình cùng gương mặt cực kì đẹp đẽ của hắn thập phần tương xứng.

Là một người đàn ông rất phong cách.....

“Đừng khائن trương, Đông tiểu thư, tôi cũng không phải người xấu. Tôi chỉ là tới mang cô rời khỏi nam nhân không chút thú vị này!” Đoàn Duẫn Phi hai tay để trong túi quần, nhìn nàng đoan trang tinh tế.Ồ, quả nhiên bộ dạng thanh tú xinh đẹp, nữ nhân có thể vào lúc nửa đêm rời giường không chút phấn son vẫn xinh đẹp như cũ không nhiều lắm, Đông Tâm Ngữ thật là giai nhân khí chất hiếm thấy, nàng không giống những cô gái xinh đẹp quyến rũ hắn từng kết giao, tóc dài, khuôn mặt nhỏ nhắn, trên người khoác bộ áo ngủ Nhật khiến nàng càng trông nhu nhược, nhưng lại tôn khí chất thanh lệ của nàng.

Quả thật là một tác giả hào hoa phong nhã, ấn tượng đầu tiên của hắn với nàng là thông minh cổ chấp, nhưng cũng khá có thiện cảm, để một cô gái tốt đẹp như vậy ở bên Diêm Quýnh thực sự rất đáng tiếc.

Diêm Quýnh bước một bước dài kéo nàng ra sau lưng mình, lạnh lùng thốt: “Đừng để ý hắn, Tâm Ngữ, hắn là kẻ thù sống mái của anh, chính là một con sắc hầu (khỉ háo sắc) chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới!”

“Cái gì?” Nàng ngẩn ngơ, Diêm Quýnh thế mà lại dùng tiếng Trung lưu loát như vậy để mắng chửi người? (đâu chỉ Quýnh ca, hình như ai học ngoại ngữ cũng thông thạo chửi bậy trước)

“Người mới là con ma giết người máu đông thành băng!” Đoàn Duẫn Phi phản bác.

“Ta cũng không giống người chỉ biết đùa bỡn nữ nhân.”

“Đừng lầm, tất cả họ đều là tự động tìm tới ta, chỉ có thể trách ta rất có mị lực.”

“Đó là các nàng có mắt không trông.” Diêm Quýnh chịu không nổi sự tự đại của hắn.

“Người đừng ghen tị ta, nếu không dựa vào tiểu thuyết giúp người có người hâm mộ, ta cam đoan không nữ nhân dám tiếp cận người.” Đoàn Duẫn Phi cười xấu xa nói.

Hai người đối chọi gay gắt, người người ta ta đấu võ mồm qua lại, Đông Tâm Ngữ xem mà vừa giật mình vừa buồn cười.

Hai người kia không phải kẻ thù gì, căn bản giống như bằng hữu lâu ngày gặp lại (em lại thấy hai anh hoàn toàn giống trẻ con cãi lầy).....

Nàng bỗng nhiên có loại cảm giác, bọn họ hai người lại có điểm tương đồng, dáng người giống nhau cao lớn rắn chắc, giống nhau tính tình cuồng ngạo, chẳng qua một người ngoại phóng, một người nội liêm, vừa vặn là hai mặt của một thể!

“Hai người.....” Nàng nhịn không được xen vào.

“Đông tiểu thư, tôi là “Khai Dương” của Bắc Đẩu Thất Tinh, tên là Đoàn Duẫn Phi, đặc biệt tới đón người đến đảo Bắc Cực Tinh.” Đoàn Duẫn Phi lấy chiêu bài tươi cười kiêu mọi việc đều thuận lợi của hắn chào Đông Tâm Ngữ.

“Thì ra anh là bằng hữu của Diêm Quýnh!” Nàng mỉm cười.

“Ai là bằng hữu của hắn!” Lúc này Diêm Quýnh cùng Đoàn Duẫn Phi trăm miệng một lời.

Nàng thật sự phì cười không nhịn được, ý cười càng sâu.

“Đừng quá vui, Tâm Ngữ, người này là “Thiên Xu” phái tới mang em về, công lực bắt cóc phụ nữ của hắn có thể nói là nhất lưu.” Diêm Quýnh nhíu mày cảnh cáo nàng.

“Tới đảo Bắc Cực Tinh.....” Nàng ngăn người, thu hồi nụ cười.

“Đúng, theo ta tới Bắc Cực Tinh, đừng ở cùng nam nhân không thú vị này nữa.” Đoàn Duẫn Phi kích động.

“Không, ta chỉ muốn ở cùng chỗ với Diêm Quýnh.” Nàng nắm chặt tay Diêm Quýnh.

“Chắc, ta thật sự không muốn dùng sức mạnh với nữ nhân xinh đẹp.....” Một giây trước Đoàn Duẫn Phi dường như còn không có việc gì, nói xong, giây tiếp theo đã vọt đến chỗ nàng bắt lấy cổ tay nàng, động tác nhanh đến dọa người.

Nàng kêu to hoảng sợ, Diêm Quýnh rất nhanh ra tay bảo vệ nàng, đem nàng để vào góc phòng. Tiếp theo cùng Đoàn Duẫn Phi ra tay thật nặng, một người lấy chân đá nhanh, một người lấy tay đánh trả, động tác gọn gàng lại mau lẹ, đánh không phân biệt được cao thấp, lực lượng ngang nhau.

Nàng một lòng treo giữa không trung, vừa khở sở lại khấn trương. Đoàn Duẫn Phi cũng là một thành viên Bắc Đẩu Thất Tinh, hẳn cùng Diêm Quýnh vốn cùng chiến tuyến, nay vì nàng, Diêm Quýnh lại trở mặt thành thù với họ, còn tiếp tục như vậy, có lẽ Diêm Quýnh sẽ bị nàng liên lụy.....

Làm sao bây giờ? Nàng nên làm gì bây giờ?

Đột nhiên, Diêm Quýnh đánh mạnh Đoàn Duẫn Phi một quyền, thừa cơ kéo nàng chạy về phía cửa, “Chúng ta đi!”

“Các người đi không được!” Đoàn Duẫn Phi cười lạnh một tiếng, lấy máy trợ thính ra cho vào tai, bình tĩnh đuổi ra.

Diêm Quýnh mang nàng chạy khỏi khách sạn, biết rõ không bao giờ có thể chạy nhanh bằng Đoàn Duẫn Phi, đang lúc hao tổn tinh thần nghĩ xem làm sao để mang Đông Tâm Ngũ bình yên rời đi, một thanh âm bén nhọn chói tai như chọc thủng màng nhĩ, Đông Tâm Ngũ đau đớn che lỗ tai rồi ngã xuống, hẳn che tai rửa: “Chết tiệt! Diêu Quang.....”

Sau một lúc lâu, âm thanh ma quỷ này mới ngừng lại, Đông Tâm Ngũ đầu chóng váng não trướng lên, xụi lơ trên bãi cỏ, thở hổn hển không ngớt, không nghĩ ra thanh âm tần số cao đáng sợ này phát ra từ đâu.

Diêm Quýnh chống mình đứng thẳng, trừng mắt nhìn nam hài trẻ tuổi (anh ý đã 17 tuổi mà anh vẫn gọi là nam hài sao?) từ bóng đêm bước ra, hung ác nham hiểm nói: “Quả nhiên người cũng đến, Diêu Quang.”

Nam hài đúng là “Diêu Quang” Vọng Nguyệt Tinh Dã của Bắc Đẩu Thất Tinh, ước chừng mười bảy, mười tám tuổi, thân hình không cao lớn như Diêm Quýnh hay Đoàn Duẫn Phi, trông hơi gầy gò, nhưng “Thanh âm” của hắn lại uy lực mười phần.

“Thiên Xu muốn ta đến.” Hắn l tiếng Anh trả lời.

“Ha ha a, ta đã nói người chạy không thoát.” Đoàn Duẫn Phi vui sướng khi người gặp họa.

“Trừ bọn người, còn ai?” Diêm Quýnh trừng mắt nhìn bọn họ.

“Không còn, có hai người chúng ta là đủ rồi.” Đoàn Duẫn Phi nhìn Đông Tâm Ngũ, cười nói: “Theo bọn ta, nàng sẽ chịu không nổi nếu lại nghe Diêu Quang hát nữa đâu.”

Diêm Quýnh nâng Đông Tâm Ngũ dậy, tay phải âm thầm chuyển, hẳn cũng không muốn cùng người một nhà tàn sát lẫn nhau, nhưng trước mắt chỉ có giết bọn họ mới có thể đào thoát, bất đắc dĩ, đành phải biến hình công kích.....

Đông Tâm Ngũ nhìn cánh tay hắn có hiện tượng lạ, trong lòng kinh hãi, vội vàng ôm cánh tay phải của hắn, hô: “Đừng như vậy.....” Diêm Quýnh, dừng vì em mà trở mặt với bằng hữu..... Em đi, em đi đảo Bắc Cực Tinh!”

“Tâm Ngũ!” Hắn gầm lên.

“Van cầu các anh đừng đánh nữa, tôi đi với các anh!” Nàng che trước người hắn, nhìn Đoàn Duẫn Phi.

Diêm Quýnh lo lắng nhíu mày, chỉ cần về đảo Bắc Cực Tinh, vận mệnh Đông Tâm Ngũ sẽ ở trong tay “Thiên Xu”.

“Chỉ cần cùng một chỗ với anh, em không sợ gì cả.” Đông Tâm Ngũ dựa đầu vào Diêm Quýnh.

Đoàn Duẫn Phi không thể không hâm mộ Diêm Quýnh tìm được cô gái tốt như vậy, hẳn thật sâu nhìn Diêm Quýnh liếc mắt một cái, nói: “Người thực may mắn, Thiên Toàn.”

Diêm Quýnh yên lặng ôm vai nàng, không phản kháng. “Được rồi, về đảo Bắc Cực Tinh, ta sẽ nói chuyện với Thiên Xu.”

Sau, bọn họ lên xe Đoàn Duẩn Phi, bốn người đi nhanh tới sân bay, lên máy bay tư nhân rời Đài Loan.

8. Chương 8

Đảo Bắc Cực Tinh cách quần đảo Fox trong Bắc Thái Bình Dương không xa, thuộc lãnh hải Mỹ, nhiều năm qua vẫn là sở hữu tư nhân, mà vì đảo gần mạch nước ngầm rất mạnh, nên ít thuyền tiếp cận, cũng không ai biết trên đảo có người ở.

Một đảo độc lập như vậy cũng là nơi trọng yếu của “Bắc Đẩu Thất Tinh”, ở một mảnh núi rừng trùng điệp, cả tòa kiến trúc tiên tiến đều ẩn sâu trong sơn động, bề ngoài hoàn toàn không thấy phòng ốc, giống như một căn cứ ẩn hình, chỉ có người đã quen thuộc hoàn cảnh mới biết cửa ra vào ở nơi nào.

Đông Tâm Ngữ phát hiện đảo Bắc Cực Tinh xa hơn so với dự tính của nàng, thời gian bay chừng hơn mười hai giờ, bất quá nàng cũng không thấy mệt, dọc theo đường đi nàng biết được nhiều về tài lực và thể lực của tổ chức Bắc Đẩu Thất Tinh, chẳng những xuất nhập cảnh có thể lấy thân phận khách quý ra vào, ngay cả máy bay xa hoa đều là sở hữu của họ, các phục vụ viên trên máy bay đều đa lễ ít lời, chiêu đãi thân thiết, tùy thời cung ứng mỹ thực nóng hổi, thoạt nhìn một chút cũng không kém với chuyên cơ của tổng thống.

Nàng xem không nghỉ mắt, Đoàn Duẩn Phi giới thiệu càng hăng say, cách nói năng của hắn hài hước khôi hài, động tác tay nhiều mà xinh đẹp, cùng hắn nói chuyện phiếm phi thường khoái trá, chẳng qua Diêm Quýnh đem nàng kéo tại bên người, không cho Đoàn Duẩn Phi tới gần nàng, chọc Đoàn Duẩn Phi trợn trừng mắt.

Ở quần đảo Fox chuyển sang đi trực thăng do Đoàn Duẩn Phi điều khiển, lại bay bốn mươi phút, rốt cục đến đảo Bắc Cực Tinh, sau khi chậm rãi hạ cánh, hình ảnh xinh đẹp của đảo Bắc Cực Tinh nhảy vào mắt, nàng không khỏi quay đầu nói nhỏ với Diêm Quýnh: “Anh ở một nơi sao đẹp đến vậy!”

Diêm Quýnh nhún nhún vai, đảo Bắc Cực Tinh với hắn mà nói một chút cũng không đẹp, từ nhỏ ngay tại đây nhận các loại huấn luyện ma quỷ, với hắn mà nói, nơi này quả thực tựa địa ngục.

Không lâu sau khi trực thăng dừng hẳn ở sân bay, toàn bộ binh đài đột nhiên hạ xuống, thẳng đến trước mặt nàng, sau đó, trước mắt nàng xuất hiện một căn cứ rộng kinh người, bên trong còn đỗ mấy trực thăng trang bị vũ trang, thủy phi cơ, hơn nữa bên trong còn có rất nhiều nhân viên bảo dưỡng đồng phục trắng bệch rộn công tác, quả thực khiến nàng trợn mắt há mồm.

Đây..... Chính là sào huyệt của Bắc Đẩu Thất Tinh? Nơi này đến tột cùng là ai làm chủ?

“Đi thôi! Thiên Xu đang chờ!” Đoàn Duẩn Phi đi đầu tới một cái cửa tự động.

Nàng nơm nớp lo sợ theo bên Diêm Quýnh ra khỏi máy bay, đi dọc theo thông đạo màu trắng như mê cung, vào một gian phòng có rất nhiều dụng cụ đại hình kì lạ.

Ngoài dự kiến của nàng, chờ nàng không chỉ có “Thiên Xu”, còn có ba nam nhân khác sớm ngồi chờ trên ghế sofa.

“Các người rốt cục đến.” Một người trong đó đứng lên, đi về phía họ.

Hắn mặc áo sơ mi bằng vải điều, thắt caravat cẩn thận tỉ mỉ, Đông Tâm Ngữ phát giác người này bên ngoài tuấn nhã thanh dật, khí chất trầm ổn cơ trí, mắt đeo kính, xem ra tuy sạch sẽ nhã nhặn, lại rất có uy nghiêm, có một cỗ khí chất quý tộc khó nén.

“Đông Tâm Ngữ tiểu thư, xin chào, tôi là Thiên Quyền.” Gia Cát Tung Hoành gật gật đầu với nàng, ánh mắt sắc bén có ý tứ hàm xúc.

“Xin chào.....” Nàng bắt an nuốt nước miếng.

“Thiên Toàn, người thiếu chút nữa chọc giận Thiên Xu” Gia Cát Tung Hoành nhìn Diêm Quýnh, hơi chỉ trích.

Diêm Quýnh lạnh lùng không nói một câu.

“Nàng chính là nữ nhân đem người đùa giỡn quay quay?” Trên sô pha truyền đến một thanh âm dày đầy sức hút.

Đông Tâm Ngữ quay đầu vừa thấy, lập tức mắt mở to, bị dung nhan tuyệt mỹ của hắc làm chấn động một chút.

Trên đời này lại có nam nhân tuấn mỹ như vậy! Nàng trong lòng sợ hãi than.

Ngũ quan tinh điêu tể mại, hình dáng thâm thúy mê người, khung xương thon dài cân xứng hơn nữa mái tóc dài thẳng mà xinh đẹp, nếu không nghe thấy thanh âm hắc từ trước, nàng nhất định sẽ tưởng đó là một mỹ nữ ngoại quốc cao gầy!

“Thiên Ki” Dịch Kiếm Hoài đồng thời đánh giá nàng, soi mói hừ hừ. Bộ dạng không được tốt lắm thôi!

“Thật không nghĩ tới người cũng sẽ động tình.” Nam nhân cường tráng ngồi cạnh Dịch Kiếm Hoài thần nhiên cười.

Hắc là “Ngọc Hành” Thạch Dật, người Mỹ gốc Hàn, bộ dạng cao lớn dũng mãnh, gương mặt dương cương nam tính khí phách, một đôi mày rậm phía trên đôi mắt hẹp dài một mí, đúng là tiêu chuẩn hình tượng nam tử Hàn Quốc.

“Các người thật sự nên xem thử nàng là cô gái bảo bối tới mức nào với hắc, chắc, rất không giống hắc.” Đoàn Duẫn Phi châm biếm nói.

Khẩu khí hắc chọc Diêm Quýnh không thoải mái, tiến lên đẩy vai hắc, lạnh lùng thốt: “Thế nào mới giống ta, khi lòng vàng người biết sao?”

“Người động thủ động cước làm gì? Muốn đánh nhau à?” Đoàn Duẫn Phi sắc mặt trầm xuống, lòng đầy bão táp trừng mắt nhìn Diêm Quýnh.

“Đủ rồi! Các người sao lại thế này? Ấm ỹ mười năm còn chưa chán sao?” Thiên Quyền Gia Cát Tung Hoành ngăn bọn họ lại, trách cứ.

Vọng Nguyệt Tinh Dã lúc ngồi trên má bay cực kì trầm mặc, vừa vào cửa vẫn là không mở miệng nói nửa câu, ngồi xuống góc sô pha, thần sắc đờ đẫn.

So với những người khác, hắc có vẻ im lặng hơn, tóc ngắn hỗn độn, gương mặt tái nhợt tuấn tú, cự nhân ngàn dặm biểu tình, cùng áo trắng đơn giản và quần bò, hỗn hợp thành một cỗ mang chút tang thương suy sút, hắc nguyên quán Nhật Bản nhưng không có phần vị ý vị như các thanh thiếu niên Nhật, ngược lại, hắc xem ra trưởng thành sớm âm trầm, khó có thể thân cận.

Thiên Toàn, Thiên Ki, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Diêu Quang.....

Đông Tâm Ngữ giống người ngoài cuộc nhìn tất cả sáu người một lần, vẫn không thể đem tất cả hòa hợp một chỗ, nhưng bọn họ lại cho nàng một loại cảm giác vi diệu.

Nhìn như không hợp, gây gổ với nhau lại có loại lực ngưng tụ mà người ngoài khó có thể tham gia, người người khí chất tính tình khác thường, cùng một chỗ nhưng lại có sự hài hòa ngoài ý muốn không nói được bằng lời, tựa như sáu mảnh ghép khác nhau, nhưng khi ghép cùng một chỗ lại ra một bức đồ hình hoàn hảo.....

Không, còn thiếu một mảnh!

Nàng không thấy lão đại “Thiên Xu” của họ.

“Này, Tâm Ngữ, đừng đứng ở cửa, lại đây ngồi xuống đi!” Đoàn Duẫn Phi kêu nàng, vỗ vỗ sô pha.

Diêm Quýnh nghe hắc gọi Đông Tâm Ngữ thân thiết như vậy, mày nhíu lại, xoay mình đem nàng kéo đến bên người hắc.

“Khai Dương, người đừng cân não người ta, muốn nữ nhân tự mình tìm đi.” Dịch Kiếm Hoài tuần mi hơi nhướn, lời nói lạnh nhạt chế nhạo.

“Hừ, người chẳng những khuôn mặt giống đàn bà, ngay cả đầu cũng bị nữ tính hóa? Sẽ miên man suy nghĩ.....” Đoàn Duẫn Phi lập tức nói lại.

“Giống đàn bà” là tử huyết của Dịch Kiếm Hoài, Đoàn Duẫn Phi không muốn sống lại chọc vào tử huyết của người ta, lập tức chọc giận Dịch Kiếm Hoài, chỉ thấy khuôn mặt tuần tú của hắn trầm xuống, một vật kì lạ phút chốc theo tay hắn bay ra, bắn thẳng đến Đoàn Duẫn Phi.

“A!” Đông Tâm Ngữ cả kinh kêu một tiếng.

Đoàn Duẫn Phi lại không chút để ý, lắc mình một cái nhanh như gió, động tác mau lẹ ngay cả Đông Tâm Ngữ cũng chưa thấy rõ hắn dời đi như thế nào.

Mà vật kì lạ kia găm vào tường phía sau Đông Tâm Ngữ, nàng quay đầu nhìn kỹ, vũ khí kia là một cái lông chim!

Hơn nữa là một cái lông chim không biết từ kim loại nào chế thành!

“Các người làm gì vậy? Nếu làm bị thương nàng thì sao? Đừng quên, trong cơ thể nàng có vật mà Trung tâm sinh kĩ Khoa Lợi muốn.” Gia Cát Tung Hoàn đi đến cạnh tường, đem nhỏ cái lông chim găm sâu vào tường ra, quăng trả cho Dịch Kiếm Hoài.

Đông Tâm Ngữ biến sắc, ngẩng đầu nhìn Diêm Quýnh, vẻ mặt của hắn cũng cực tối tăm.

Trên đường quá mức thanh thoi cùng kinh hãi, nàng cơ hồ đã quên mục đích tới đảo Bắc Cực Tinh, trong khoảng thời gian ngắn, nỗi sợ hãi cùng bất an như thủy triều hướng nàng cuộn cuộn mà đến, làm cho nàng tâm loạn như ma.

Nàng là tới gặp “Thiên Xu”, nhưng vì sao chậm như vậy còn chưa thấy?

“Lão đại tính làm sao? Chẳng lẽ muốn đem trái tim của cô gái mềm mại này đào ra?” Đoàn Duẫn Phi cau mày nói.

“Ta không biết, cho tới bây giờ hắn vẫn chưa liên lạc cùng Khoa Lợi sinh kĩ.” Gia Cát Tung Hoàn cũng không nắm được tâm tư “Thiên Xu”.

“Ta sẽ không cho bất luận kẻ nào chạm vào nàng, trừ bỏ bên ta, nàng không thể rời đi.” Diêm Quýnh nghiêm nghị tuyên bố.

“Trở lại đây, hết thảy phải để Thiên Xu làm chủ.” Gia Cát Tung Hoàn nhắc nhở hắn, ở đảo Bắc Cực Tinh, quyền quyết định toàn bộ trong tay “Thiên Xu”.

“Shit! Mạng Tâm Ngữ là của chính nàng, vì sao sự sống chết của nàng phải do người khác quyết định?” Diêm Quýnh tức giận ngứa đầu rổng to. Hắn biết “Thiên Xu” không nơi nào không vào được nhất định đang nhìn trộm mỗi người họ.

Lời nói của hắn làm Đông Tâm Ngữ buồn bực không thôi, Lâm Kiệt Sinh tự chủ trương để trái tim nhân tạo trong người nàng, trên danh nghĩa là cứu sống nàng, nhưng trên thực tế lại hại nàng, nay nàng ngay cả quyền quyết định sống chết của chính mình cũng không có, cái máy đang chạy trong người nàng làm thân thể của nàng tiếp tục duy trì, nhưng đồng thời lại hạ thấp nhân cách nàng.....

“Thiên Toàn, từ lúc nào người bắt đầu giảng về tình người vậy? Từ trước tới giờ, chỉ cần “Thiên Xu” ra lệnh chúng ta cũng không hỏi vì sao, không phải sao?” Thiên Ki Dịch Kiếm Hoài nhướn đôi mày xinh đẹp.

“Ta là người, không phải máy, vì sao không thể hỏi “Vì sao”? Ta càng muốn hỏi “Thiên Xu” Chết tiệt vì sao còn chưa xuất hiện?” Diêm Quýnh lửa giận ngàn ngút gầm nhẹ.

“Thiên Toàn, người bình tĩnh một chút.....” Gia Cát Tung Hoàn khuyên.

Lúc này, thanh âm “Thiên Xu” phút chốc xuất hiện, âm điệu chậm rãi lạnh như băng nói: “Thiên Toàn”, lập tức mang Đông tiểu thư đến phòng chữa bệnh.”

Nàng bị âm thanh bất thành linh làm cho hoảng sợ, trái tim đập mạnh, không khỏi bắt lấy ống tay áo Diêm Quýnh.

“Vì sao muốn dẫn nàng tới phòng chữa bệnh?” Diêm Quýnh cảnh giác đem nàng kéo ra sau lưng.

“Bởi vì sau khoảng 3 phút nữa, nàng sẽ phát bệnh.” Thiên Xu nghiêm túc báo trước.

“Có ý tứ gì? Bệnh gì phát?” Diêm Quýnh khó hiểu liếc nhìn Đông Tâm Ngữ một cái.

“Lòng của nàng bắt đầu hỗn loạn, nhiệt độ cơ thể không bình thường chọt cao chọt thấp, nếu ta không đoán sai, trái tim của nàng sắp suy kiệt.....”

“Thiên Xu” như một pháp sư, lời nói của hắn như rửa người ta, vừa nói dứt, tim Đông Tâm Ngữ liền chấn động rất lớn, tiếp theo, một loại chuyển động kỳ dị như vụn mã chạy chồm lên ngực nàng, nàng đau đến kêu thảm thiết một tiếng, quỳ rạp xuống đất.

“A.....” Không thể thở! Nàng hít thở không thông.....

“Tâm Ngữ!” Diêm Quýnh khiếp sợ nâng nàng dậy, nhưng nàng đau đến căn bản đứng không nổi, hơn nữa sắc mặt dần dần tím tái.

“Đây là chuyện gì?” Những người khác đều cảm thấy sâu sắc khó hiểu, một phút trước nàng rõ ràng còn tốt, một phút sau nàng đã đau ốm tới vậy?

“Mau! Mau dẫn nàng đến phòng chữa bệnh, nàng bị sốc!” Gia Cát Tung Hoành vội la lên.

Diêm Quýnh không hề trì hoãn, ôm lấy nàng mang về phía phòng chữa bệnh, bộ dáng lo lắng hoàn toàn trái ngược sự lạnh lùng lúc bình thường.

“Thực kinh người! “Thiên Toàn” bắt đầu luyện ái cư nhiên so với ta còn điên cuồng hơn!” Đoàn Duẫn Phi chặc chặc lấy làm kỳ.

“Hừ! Người từng luyện ái sao? Ta xem người nhiều nhất chỉ cùng nữ nhân liếc mắt đưa tình mà thôi, ngay cả yêu là cái gì cũng không biết.” Dịch Kiếm Hoài nói móc hắn.

“Ít nhất ta còn biết nữ nhân, người thì sao?” Đoàn Duẫn Phi khiêu khích nháy mắt phải.

Dịch Kiếm Hoài trừng mắt với hắn một cái, không thèm quan tâm rời đi.

“Tình yêu quả thực không thể hình dung nổi, Thiên Toàn lại bị hãm sâu như vậy.” Thạch Dật thở dài.

Sau khi để mọi người lục tục rời đi, Gia Cát Tung Hoành hãy còn đứng trong phòng, điều hắn nghĩ tới không phải là ma lực tình yêu, mà là mục đích của “Thiên Xu”.

Đem Đông Tâm Ngữ mang về đảo Bắc Cực Tinh, mà không trực tiếp giao cho Trung tâm sinh kỹ Khoa Lợi, “Thiên Xu” đến tốt cùng là có chủ ý gì? Thật sự là ý vị sâu xa.

Người này luôn lấy bộ mặt máy tính xuất hiện thần bí, chẳng những thân phận không rõ, hơn nữa hành vi thường khiến người khác không ngờ, theo hắn mười năm, Gia Cát Tung Hoành luôn luôn yên lặng điều tra tư liệu về “Thiên Xu”, tuy các thành viên đều cho rằng “Thiên Xu” thực sự là một người, nhưng hắn cũng không chấp nhận, hắn từng đột phát ý nghĩ trên đời này căn bản không có người là “Thiên Xu” tồn tại, thân phận chân chính của “nó” có lẽ chỉ là một máy tính tinh vi mang trí tuệ nhân tạo mà thôi!

Chỉ là, một máy tính có thể chu toàn sáu người họ mười năm sao? Giả thiết này bởi không đủ chứng cứ nên khó có thể thành lập.

Quên đi, hắn không vội biết đáp án, dù sao, một ngày nào đó hắn nhất định sẽ tra ra manh mối về “Thiên Xu”.

Một ngày nào đó.

*** Phòng chữa bệnh ở đảo Bắc Cực Tinh là vì Diêm Quýnh bọn họ mà thiết lập, sáu người biến chứng tuy thân cường thể tráng, nhưng bao nhiêu nhiệm vụ vào sinh ra tử sẽ làm bọn họ xảy ra thải loại, để trị liệu những thân thể khác thường này, “Thiên Xu” đã tìm rất nhiều phương pháp và người chữa bệnh trên mọi phương diện, trường kỳ đóng tại trên đảo trong bất cứ tình huống nào, đặc biệt có sinh vật khoa học

gia Hoa kiều Canh Trọng Thần 50 tuổi là xuất sắc nhất, hắn ở Trung Quốc sớm rất có tiếng nói về phương diện đột biến gen, mười năm trước khi bị người bắt cóc hắn được “Thiên Xu” phái người cứu ra, mang về đảo Bắc Cực Tinh, từ đó hắn liền ở đây đi theo và cống hiến cho “Thiên Xu”.

Khi Diêm Quýnh đem Đông Tâm Ngũ đưa vào phòng chữa bệnh, Canh Trọng Thần sớm suất lĩnh rất nhiều nhân viên chuyên nghiệp chờ lệnh, bọn họ gọn gàng đem nạng đang đau tới mức hôn mê vào môi trường vô trùng, đặt trên giường, vạch áo nạng ra, vì nạng trừu huyết, cắm nhiều ống dẫn vào ngực nạng, sau đó gắn dụng cụ điện đồ, rất nhanh, trên màn hình liền biểu hiện ra nhịp tim đập kì lạ quỷ dị của nạng.

“Huyết áp chợt cao chợt thấp, tim đập chợt nhanh chợt chậm, hiện tượng này rất kỳ quái.....” Canh Trọng Thần nhìn chằm chằm số hiển thị, khó có thể tin nhủ hai hàng lông mày trắng xám.

“Là trái tim nhân tạo tác quái trong cơ thể nạng?” Thiên Xu lấy máy tính theo dõi toàn bộ cảnh tượng, đưa ra nghi vấn.

“Hắn là vậy, hoạt động của trái tim nhân tạo xảy ra vấn đề, nó đập mất đi quy tắc nhất định, còn tiếp tục như vậy, thân thể nạng rất nhanh sẽ không chịu được mà chết bất đắc kỳ tử.”

Bị ngăn cách bởi lớp thủy tinh dày ngoài phòng vô trùng, Diêm Quýnh lo lắng nhìn chằm chằm Đông Tâm Ngũ, lòng sớm đại loạn, nay lại nghe thấy lời Canh Trọng Thần, kinh hãi gấp gấp đến độ quả thực muốn điên mất!

“Chết bất đắc kỳ tử? Lão gia hỏa người nói bậy bạ gì vậy? Nạng không thể chết được, mau cứu nạng a!” Hắn đập tay vào kính thủy tinh, tức giận rống to.

Canh Trọng Thần ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, không hờn giận nói: “Thiên Toàn”, người im lặng chút cho ta, bằng không thì rút đi.”

“Người.....” Hắn chán nản không nói tiếp, lão gia hỏa này nói được thì làm được, để tiếp tục ở lại, hắn đành phải nén giận.

“Chẳng lẽ đây là vấn đề lớn nhất Trung tâm sinh kĩ Khoa Lợi gặp phải trước kia? Những cơ thể người thí nghiệm tất cả đều không rõ nguyên nhân chết đi.....” Thiên Xu trầm ngâm.

“Không, theo ta quan sát, bệnh biến này tựa hồ vì người tác động vào.” Canh Trọng Thần xem xét điện tâm đồ, lại nhìn báo cáo kiểm nghiệm tế bào máu mà nhân viên công tác giao cho hắn, vẻ mặt nghiêm nghị.

“Người tác động?”

“Người nhìn kỹ số liệu này, máu cùng tế bào của nạng đều hiện ra hiện tượng kỳ dị phân liệt, có vẻ có người đưa loại gen khác vào cơ thể nạng.....”

“Cái gì? Nạng cũng là người bị đột biến gen?” Thiên Xu” hơi kinh ngạc.

“Đúng vậy, chỉ có từng bị cải tạo, thân thể của nạng mới có thể hoàn toàn nhận “Trái tim nhân tạo” này, chẳng qua loại cải tạo này tựa hồ tương đối cũng có phiêu lưu, vì thân thể nạng thích ứng trái tim nhân tạo, tất nhiên phải nhận loại bệnh biến không ổn định này.” Canh Trọng Thần suy tư.

“Ý của người là.....”

“Nếu ta không đoán sai, người cải tạo nạng kỳ thật vẫn lấy phương pháp đặc biệt để khống chế thân thể nạng, Đông tiểu thư trong một năm phải định kì tiếp nhận được vật, mới có thể bình yên sống tới ngày nay.” Canh Trọng Thần phân tích nói.

“Được vật? Sẽ là được vật gì?” Thiên Xu lại hỏi.

“Cái này phải mất rất nhiều thời gian mới có thể nghiên cứu ra, đến lúc đó, chỉ sợ nạng đã sớm chết.”

“Cho nên, muốn biết đáp án, chỉ có thể hỏi Lâm Kiệt Sinh.” Thiên Xu nói.

Bên ngoài Diêm Quýnh bỗng nhiên biến sắc, nhớ tới Lâm Kiệt Sinh từng nói qua, hắn nói Đông Tâm Ngũ rời không được hắn, chỉ có hắn mới hiểu phải chiều cổ nạng thế nào.....

Nguyên lai đây là nguyên nhân hấn không sợ hãi! Hấn hàng tháng lợi dụng kiểm tra sức khỏe giúp Đông Tâm Ngũ tiêm vào được vật gì đó kéo dài sinh mệnh nàng, hấn lấy loại phương pháp chết tiệt này làm cho trái tim nhân tạo ngoan ngoãn đập trong cơ thể Đông Tâm Ngũ.....

Tên đồn mạt! Hấn không chế Đông Tâm Ngũ như vậy rồi cuộc là vì cái gì? Người như vậy căn bản không thể xem như nghiên cứu trái tim nhân tạo thành công, sao hấn còn có thể hợp tác cùng Minh Nhật Vô Tàng?

Đột nhiên, một ý nghĩ lóe lên trong đầu Diêm Quýnh, hấn rung mình, một quỷ kế ác độc sinh động hiện lên..... Lâm Kiệt Sinh không phải là giấu giếm dã tâm, muốn lấy điều này không chế Minh Nhật Vô Tàng chứ?

Hàng tháng tiêm được vật vào, tựa như độc gây nghiện, Minh Nhật Vô Tàng nếu thực dùng trái tim nhân tạo, không phải hết thấy đều phải nghe lệnh Lâm Kiệt Sinh?

Toàn bộ sự tình tiền căn hậu quả bỗng nhiên sáng lên, Diêm Quýnh nhíu mày cắn răng, phần hận không thôi đối với thủ đoạn Lâm Kiệt Sinh vì dã tâm của mình mà lợi dụng Đông Tâm Ngũ.

“A.....” Bị tiêm thuốc giảm đau Đông Tâm Ngũ hơi giật giật người, xoay mình phát ra tiếng kêu thống khổ.

Diêm Quýnh kinh hãi, dán mắt vào kính thủy tinh: “Tâm Ngũ làm sao vậy?”

Canh Trọng Thần lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Đáng sợ! Ngay cả thuốc giảm đau cũng không thể làm chậm lại tình trạng bất quy tắc của trái tim nhân tạo.....”

“Nói như vậy, trái tim nhân tạo này kỳ thật là một tác phẩm thất bại.” Khẩu khí Thiên Xu khó nén thất vọng.

“Đúng vậy.” Canh Trọng Thần phụ họa nói.

“Như vậy, thay nàng giải trừ thống khổ đi! Đem trái tim lấy ra, giao cho chủ cũ.” Thiên Xu thản nhiên nói.

“Không! Không thể!” Diêm Quýnh bên ngoài nghe được vừa sợ vừa giận.

“Người xác định sao?” Canh Trọng Thần nhìn “Thiên Xu” trên màn hình (đỉnh chính là anh vẫn ở màn hình suốt, thế mà chính mình cũng tưởng anh đang đứng ở đây chứ), lại trộm ngắm Diêm Quýnh sắc mặt xanh mét ngoài cửa sổ.

“Vốn nghĩ nàng đáng giá, không nghĩ tới một chút tác dụng cũng không có, thế thì không cần lãng phí thời gian, trực tiếp đem trái tim nhân tạo báo cáo kết quả công tác cho xong.”

“Thật muốn làm như vậy sao?” Canh Trọng Thần thở dài.

“Làm như vậy là vì tốt cho nàng, lập tức vì nàng mổ trái tim đó ra.” Giọng Thiên Xu” không chút độ ấm.

“Vâng.” Canh Trọng Thần cùng các nhân viên chuẩn bị tiến hành khai đao giải phẫu.

“Dừng tay ” Diêm Quýnh rống to, lửa giận sớm đạt tới điểm sôi trào, hấn nổi đầy gân xanh, phần nộ rung các đốt ngón tay phải kêu lách cách, kế tiếp biến hình.

Luận lãnh huyết, hấn thật không bằng “Thiên Xu”, uống phí hấn vì Thiên Xu bán mạng, tên đó lại một chút cũng không quan tâm cảm thụ của hấn.....

Đáng giận! Hấn tuyệt không để họ thương tổn Đông Tâm Ngũ! Tuyệt đối không!

Choang!

Một tiếng nổ, thủy tinh chịu lực cũng bị cánh tay sắt của hấn sau khi biến hình phá hủy, hấn nhảy vào trong, nhân viên công tác che chở Canh Trọng Thần kinh hoảng chạy trốn, hấn một phen ôm lấy Đông Tâm Ngũ đang đau tới hấp hối, xoay người lao ra.

“Thiên Toàn! Vô ích thôi, mau buông nàng ra!” Qua máy tính, Thiên Xu lớn tiếng ngăn lại, cũng khởi động hệ thống phòng vệ cả tòa nhà chặn hấn lại.

Diêm Quýnh ngoảnh mặt làm ngơ với mệnh lệnh của hắn, hắn chạy nhanh về phía buồng lái, không ngừng chân.

“Thiên Toàn!” Thanh âm Thiên Xu như bóng với hình tức giận kêu sau lưng hắn.

Diêm Quýnh biết nếu lùi lại, tất cả lối thoát sẽ đều bị đóng, đến lúc đó muốn đi ra ngoài rất khó khăn.

Hắn nhanh chóng vượt qua cửa lớn, tiến vào buồng lái, dễ dàng không chế các nhân viên công tác, mở mái nhà, nhanh chóng đáp trực thăng, chuẩn bị bay khỏi.

Lúc này, cước trình nhanh nhất là “Khai Dương” Đoàn Duẫn Phi tới đầu tiên, hắn hướng tới bộ trực thăng, ý đồ ngăn cản Diêm Quýnh rời đi. Diêm Quýnh liền lấy tay đập vào mặt hắn, vì né tránh hắn phải buông tay nhảy xuống.

Theo sau là “Thiên Quyền” Gia Cát Tung Hoành ra lệnh cho nhân viên đóng mái nhà lại, nhưng lúc này mái nhà đã mở ra một nửa, Diêm Quýnh lách qua khe hở này, chờ Đông Tâm Ngữ bay ra.

“Thiên Toàn!” Ngọc Hành Thạch Dật ngửa mặt lên trời la lên, nhưng gọi không được Diêm Quýnh kiên trì quyết tâm rời đi.

“Thiên Ki, người bay đi đuổi hắn trở về!” Đoàn Duẫn Phi nói với Địch Kiếm Hoài, trong sáu người chỉ hắn mới có khả năng phi tường.

Địch Kiếm Hoài khoe miệng nhếch lên, hừ lạnh nói: “Đuổi cũng vô dụng, cần gì phải làm vậy? Cuồng tính của Thiên Toàn, ai cũng khuyên không đổi ý đâu.”

“Nhưng hắn lỗ mãng như vậy đã chọc giận “Thiên Xu”.....” Đoàn Duẫn Phi cau mày, khuôn mặt tuần tú hơi trầm xuống.

“Người đang lo lắng “Thiên Toàn” Sao?” Địch Kiếm Hoài đùa cợt hắn.

“Nực cười! Ai lo lắng cho hắn? Ta sợ hắn ra ngoài như vậy sẽ gặp rắc rối, phiền hà chúng ta.” Đoàn Duẫn Phi lập tức phủ nhận.

“Phải không?” Địch Kiếm Hoài duyên dáng cong khoe miệng. Thiếu “Thiên Toàn”, “Khai Dương” nhất định cảm thấy thực nhàm chán đi!

“Thiên Toàn muốn dẫn Đông Tâm Ngữ đi đâu?” Thạch Dật nhìn chằm chằm màn trời hỏi.

“Nhất định là đi gặp Lâm Kiệt Sinh, người này luôn thiếu kiên nhẫn như vậy.” Gia Cát Tung Hoành đẩy kính mắt, lắc đầu than thở.

“Không phải là chui đầu vào rọ sao?” Đoàn Duẫn Phi không cho là đúng.

“Để cứu Đông Tâm Ngữ, ta nghĩ cho dù địa ngục hắn cũng không ngại nhảy vào.” Gia Cát Tung Hoành nói.

“Kế tiếp phải làm sao bây giờ?” Thạch Dật hỏi.

“Đó là do Thiên Xu quyết định.” Gia Cát Tung Hoành biết, Thiên Xu nhất định sẽ có hành động, bọn họ chỉ cần chờ hắn hạ lệnh là được rồi.

Tại Mỹ Lâm Kiệt Sinh ngồi trong một gian phòng tràn ngập mùi thuốc, trong phòng có một chiếc giường lớn, trên giường có một lão nhân gầy trơ cả xương đang nằm, hắn lắng lắng nghe lão nhân quát tháo, trên mặt thủy chung lộ vẻ mỉm cười.

Mấy ngày trước hắn bị Minh Nhật Võ Tàng triệu đến nước Mỹ, gặp mặt giải thích về nguyên nhân chưa tìm được Đông Tâm Ngữ, hắn biết đối mặt Minh Nhật Võ Tàng khẳng định không thể không nhận một chút chỉ trích, nhưng trước mắt cũng chỉ có nhẫn nại tính tình lão già này, vì kế hoạch của hắn, ai mắng hắn một chút cũng không để ý.

“Vì sao chưa tìm được? Bên ta xác nhận họ đã nhập cảnh Mỹ, người nên nắm chắc hành tung của họ mới đúng, sao đến bây giờ vẫn không có nửa điểm tin tức? Ngay cả một đứa con gái cũng không bắt được, người rốt cuộc là làm gì?” Minh Nhật Võ Tàng tức sôi lên, chỉ vì Đông Tâm Ngữ mất tích đã tám ngày, đến bây giờ vẫn chưa tìm ra.

“Ngài (cô ta gọi là Thân ái, để chỉ Minh Nhật Võ Tàng là chồng yêu, nhưng trong trường hợp này để là chồng yêu thì kì quá, nên để tạm là ngài) chúng ta đã đặt cơ sở ngầm ở tầng sân bay, chỉ cần cô ta vừa xuất hiện, chúng ta lập tức sẽ biết.” Cạnh giường lớn, một nữ tử mặc kimono xinh đẹp không nóng không lạnh trấn an Minh Nhật Võ Tàng.

Nàng đúng là người vợ bé thứ năm mà Minh Nhật Võ Tàng sủng ái nhất Nhật Liên Quỳnh Tử.

“Đúng vậy, xin đừng nóng vội, Minh Nhật tiên sinh, tôi nói rồi, cho dù chúng ta không chủ động tìm Tâm Ngữ, Tâm Ngữ cũng sẽ tự động trở về tìm tôi.” Lâm Kiệt Sinh một chút cũng không nóng vội, ngược lại, tâm tình của hắn còn phi thường tốt. (Đoạn này tiếp tục mấy ngôi tôi – ta – ngươi – ngài khác nhau tùy vào người nói nhé)

Lúc trước, theo tin từ Đài Loan, Diêm Quýnh cùng Đông Tâm Ngữ và hai người đàn ông lạ cùng lên máy bay tư nhân, lúc ấy, thủ hạ của hắn còn phát hiện Diêm Quýnh và Đông Tâm Ngữ hai người rất thân mật, quan hệ tựa hồ không tầm thường.....

Khó trách Trung tâm sinh kĩ Khoa Lợi vẫn không biết tung tích trái tim nhân tạo, thì ra Diêm Quýnh yêu Đông Tâm Ngữ, cho nên luyện tiếu không giao nàng ra!

Tin tức này khiến toàn bộ lo âu của hắn tiêu trừ hầu như không còn, bởi vì hắn chỉ lo lắng Diêm Quýnh cuồng bạo sẽ gây bất lợi cho Đông Tâm Ngữ, trực tiếp giết người moi tim, nay biết được hắn động tâm với Đông Tâm Ngữ, bởi vậy, Đông Tâm Ngữ chẳng những an toàn vô lo, còn có một vệ sĩ đáng tin cậy!

Thật tốt quá, mọi chuyện đều ở trong lòng bàn tay hắn, một khi trái tim Đông Tâm Ngữ phát bệnh, hắn dám cam đoan Diêm Quýnh tuyệt đối không thể chịu được khi thấy bộ dáng phát bệnh của nàng, đến lúc đó, ngoài ngoan ngoãn đem nàng về, hắn không còn lựa chọn nào khác.

“Vì sao? Ngươi dựa vào cái gì mà chắc chắn như vậy? Diêm Quýnh muốn là trái tim nhân tạo, nói không chừng hắn đã sớm đem người đưa đến Trung tâm sinh kĩ Khoa Lợi rồi!” Minh Nhật Võ Tàng tức giận vung mạnh tay.

“Ngài đừng tức giận, trái tim của ngài sẽ chịu không nổi.” Nhật Liên Quỳnh Tử ôn nhu khuyên nhủ.

“Ta có thể không tức sao? Ta chờ trái tim đó gần một năm! Kết quả có thể là trắng tay.....” Minh Nhật Võ Tàng không cam lòng.

“Phu nhân, xin tin tưởng tôi, trái tim nhân tạo tuyệt đối chạy không thoát.....” Lâm Kiệt Sinh si mê nhìn chăm chăm dung nhan tuyệt mỹ của Nhật Liên Quỳnh Tử, mỗi lần thấy nàng, hắn vẫn như cũ rung động rất sâu.

“Tiến sĩ Kiệt Sinh nhất định sẽ có biện pháp tìm lại trái tim, ngài cứ yên tâm!” Nhật Liên Quỳnh Tử nhìn hắn một cái, vỗ vỗ cánh tay Minh Nhật Võ Tàng.

Nhìn thấy vậy, xương cốt Lâm Kiệt Sinh thiếu chút nữa vỡ vụn!

Người đàn bà mị hoặc này..... Hắn thế nào cũng phải chiếm lấy nàng!

“Bằng cách nào? Hắn hiện tại ngay cả Đông Tâm Ngữ ở nơi nào cũng không biết.” Minh Nhật Võ Tàng thâm oán nói.

“Tôi biết, Đông Tâm Ngữ bị “Bắc Đẩu Thất Tinh” mang đi, tuy rằng “Bắc Đẩu Thất Tinh” ở đâu tôi cũng không rõ, bất quá không quan trọng, căn cứ suy đoán của tôi, Diêm Quýnh tựa hồ thích Tâm Ngữ, chỉ cần vậy hắn nhất định sẽ mang Tâm Ngữ tới tìm tôi, hơn nữa cũng sắp rồi.....” Lâm Kiệt Sinh tính thời gian, Đông Tâm Ngữ cũng nên đến thời điểm phát bệnh rồi.

“Đông Tâm Ngữ có nhược điểm gì trong tay ngươi sao?” Đôi đồng mâu lợi hại của Nhật Liên Quỳnh Tử nhìn chăm chăm hắn.

Hắn cả kinh, vội vàng nói: “Không có, chỉ là tôi là người hiểu nhất trạng huống của nàng ta, trừ tôi, không ai có thể chiếu cố nàng.....”

“Phải không? Thì ra ngươi tốt với em họ như vậy.....” Nhật Liên Quỳnh Tử châm chọc nhếch khóe miệng.

“Phu nhân đừng hiểu lầm, nàng chỉ là bệnh nhân của tôi!” Hấn vội vã làm sáng tỏ.

“Ta không hiểu lầm cái gì, Kiệt Sinh tiến sĩ, ta chỉ là tò mò vị biểu muội của người có ý lại người như người tưởng không.” Nhật Liên Quỳnh Tử thản nhiên nói.

“Tâm Ngữ nàng.....”

“Có anh họ như người, nếu là ta, đại khái trốn càng xa càng tốt!” Nhật Liên Quỳnh Tử trong lời có ý.

Lâm Kiệt Sinh bị nàng nói móc có cảm tức, hấn biết Nhật Liên Quỳnh Tử không có hảo cảm với hấn, nhưng điều này ngược lại càng thêm kích thích dã tâm của hấn.

“Chỉ hy vọng phu nhân thấy tôi đừng trốn là tốt rồi.” Hấn cười góp, nói.

“Kiệt Sinh tiến sĩ thực thích nói đùa.” Nhật Liên Quỳnh Tử hé miệng cười, thoáng chốc phong tình diễm liễm làm hấn tâm đang thần trí.

“Quỳnh Tử, ta muốn người tra về chuyện “Bắc Đẩu Thất Tinh”, người tiến hành đến đâu rồi? Đông Tâm Ngữ có trong tay? họ không?” Minh Nhật Vô Tàng bỗng nói.

“Bắc Đẩu Thất Tinh hành tung thần bí, trước mắt chỉ biết bọn họ do bảy người tạo thành, cùng lính đánh thuê, chỉ cần có tiền, muốn bọn họ làm gì cũng được, trừ vậy, không có tin tình báo khác.” Nhật Liên Quỳnh Tử trả lời đơn giản.

“Tôi tin Diêm Quỳnh chính là một trong số Bắc Đẩu Thất Tinh, hơn nữa ta hoài nghi, bọn họ bảy người có lẽ tất cả đều là người đột biến.....” Lâm Kiệt Sinh xen mồm nói.

“Người đột biến..... Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Minh Nhật Vô Tàng nghi hoặc nhăn mày.

“Cái gọi là “đột biến” chỉ thân thể bị gen động vật khác xâm nhập mà hình thành đột biến, trước đây ở Tây An Trung Quốc xuất hiện con chuột huỳnh quang, thậm chí trên lưng chuột dài ra thành hình lỗ tai người chính là thí nghiệm loại này, nhưng hơn phân nửa chỉ dừng lại ở giai đoạn lấy động vật làm thí nghiệm, theo ta biết, chưa có thí nghiệm nào trên cơ thể người thành công.” Lâm Kiệt Sinh giải thích.

“Nếu chưa có tiền lệ thành công, vì sao lại có người đột biến kia tồn tại?” Minh Nhật Vô Tàng ngạc nhiên nói.

“Đây là điều tôi không biết, thấy Diêm Quỳnh khi biến thể, tôi thật sự hoảng sợ, hấn biến hình hoàn mỹ tựa như tác phẩm nghệ thuật, phi thường đáng giá nghiên cứu.....” Lâm Kiệt Sinh nóng lòng đứng lên.

“Nghe người nói vậy tựa hồ rất thú vị, hãy nghĩ cách bắt người đến nghiên cứu xem, chúng ta cũng có thể thành lập một quân đoàn người đột biến.” Minh Nhật Vô Tàng bỗng nhiên quật khởi hứng thú rất lớn với người đột biến này.

“Nhưng thưa ngài, “Bắc Đẩu Thất Tinh” cũng không dễ chọc.....” Nhật Liên Quỳnh Tử tức khởi tể mi.

“Ta không tin có người mà Tập đoàn tài chính Minh Nhật không thể trêu vào.” Minh Nhật Vô Tàng cuồng ngôn.

“Đúng vậy, Tập đoàn tài chính Minh Nhật thế lực hùng hậu, sao lại sợ một người đột biến?”

“Ta sợ nhất là bị thương toàn bộ, đừng quên, Bắc Đẩu Thất Tinh từng trong một ngày tiêu diệt một căn cứ phản tử khủng bố, thực lực của họ có bao nhiêu chúng ta còn không rõ.” Nhật Liên Quỳnh Tử làm việc đặc biệt cẩn thận.

“Yên tâm, nếu tôi đoán đúng, Diêm Quỳnh vì Tâm Ngữ chỉ sợ sẽ cùng tổ chức của hấn trở mặt thành thù, mà hấn mang theo Tâm Ngữ tới tìm tôi, tương đương phản bội Bắc Đẩu Thất Tinh, chúng ta bắt hấn cũng chỉ là giúp họ thanh lý môn hộ, bọn họ nên cảm tạ chúng ta, không phải sao?” Lâm Kiệt Sinh cười lạnh.

“Quỳnh Tử, hấn nói có lý.” Minh Nhật Vô Tàng vừa lòng gật đầu.

“Người tính đối phó hấn thế nào?” Nhật Liên Quỳnh Tử lại hỏi.

“Đương nhiên phải chuẩn bị thật vẹn toàn.” Lâm Kiệt Sinh nói.

“Chuẩn bị ven toàn?”

“Đúng, tựa như muốn đi săn một dã thú quá mức khôn khéo khó bắt, dù sao cũng phải dựng cạm bẫy thật tốt chờ nó mắc câu.” Lâm Kiệt Sinh khoe miệng âm hiểm cười.

“Ta thích cách nói này, tốt, Quỳnh Tử, kêu Hạt Tử binh đoàn đến bảo hộ tiến sĩ Kiệt Sinh, lần trước chưa chạm mặt hẳn, bây giờ phải để hẳn chân chính lĩnh giáo một chút lợi hại của binh đoàn ta.” Minh Nhật Vô Tàng không tin có ai có thể đánh thắng binh đoàn này!

“Vâng.” Nhật Liên Quỳnh Tử dịu dàng gật đầu.

“Lần này, người hẳn là sẽ không sai lầm nữa chứ? Tiến sĩ Kiệt Sinh.” Minh Nhật Vô Tàng dõi mắt nhìn hẳn.

“Tuyệt đối không thành vấn đề.....” Lâm Kiệt Sinh cười.

Hắn đương nhiên nắm chắc, bởi vì Đông Tâm Ngũ sẽ là vũ khí tốt nhất khiến Diêm Quýnh phục tùng!

9. Chương 9

Đông Tâm Ngũ liệu mình nhện đau, nhưng cơn đau ngực tựa hồ không buông tha nàng, toàn thân nàng không ngừng run run, xanh cả mặt, môi dưới cơ hồ bị chính mình cắn bật máu.....

Vì sao lại đau như vậy?

Lòng của nàng r giống muốn làm phản, tàn sát bừa bãi trong cơ thể nàng, trái tim không chịu sự khống chế của nàng tựa hồ đang phủ định tể bào vốn có của nàng, tiến thêm một bước xưng vương trong cơ thể nàng, thay thế linh hồn của nàng.....

Diêm Quýnh dùng một lượng lớn thuốc giảm đau mới làm nàng sống được trong sáu giờ bay, nhưng một chút lại phát tác, nhãn nại của nàng từng bước một đạt tới cực hạn, mắt thấy ý chí sinh tồn sẽ hồng mất!

“Nhịn thêm chút nữa, sắp tìm được Lâm Kiệt Sinh rồi!” Diêm Quýnh xao động vội vàng mở cửa cái xe vừa thuê, chạy xe như cuồng trên đường cái.

“Dem.....Lấy nó ra.....” Nàng nằm ở ghế sau, miễn cưỡng phát ra từ cổ họng những lời này.

“Cái gì?” Hẳn kinh ngạc dừng xe rồi quay đầu nhìn nàng.

“Giết..... em.....” Nàng lại nói.

“Không!” Hẳn thở dốc vì kinh ngạc, không nghĩ tới nàng lại yêu cầu việc này.

“Xin..... Xin anh..... Mau..... Mau..... Giết..... Em.....” Nàng nhéo ngực, trên mặt đều là mồ hôi lạnh.

“Anh sẽ không! Anh muốn em sống!” Hẳn nghiêm khắc trách mắng.

“Em..... Không cần sống.....như vậy.....” Nàng đau đến chảy nước mắt, sống thế này thật đáng buồn!

“Anh sẽ kêu Lâm Kiệt Sinh chữa khỏi cho em, em hãy cố chịu, hẳn đang trốn ở trung tâm nghiên cứu tư nhân của Tập đoàn tài chính Minh Nhật, sắp đến rồi!” Diêm Quýnh đau lòng nhủ chặt mày rậm, lại khởi động xe, phi nhanh về phía trước.

Ở quần đảo Fox, hẳn từng gọi điện thoại về Bệnh viện đa khoa Nhất Sinh tại Đài Loan, người trong bệnh viện nói Lâm Kiệt Sinh đã bay đến Mỹ, hơn nữa còn nhấn lại nói sẽ ở Tập đoàn tài chính Minh Nhật chờ hẳn.....

Hắn giật mình, Lâm Kiệt Sinh sớm đang chờ hẳn, tên này tin hẳn nhất định sẽ mang Đông Tâm Ngũ về tìm mình!

Hắn đã sớm biết Đông Tâm Ngũ sẽ phát bệnh.....

Chết tiệt! Hẳn rút cuộc động tay chân thể nào trong cơ thể Tâm Ngũ?

Diêm Quýnh rửa thắm một tiếng, ánh mắt phẫn nộ ánh lửa lóng lánh.

Lâm Kiệt Sinh quả nhiên có bản lĩnh, khó trách “Thiên Xu” muốn hấn cắn thận, thiên tài dù sao cấu tạo não cũng khác với người thường, cũng phá lệ âm ngoan.

Nhưng Lâm Kiệt Sinh đừng tưởng rằng như vậy có thể uy hiếp hấn, hấn lần này đến không phải để đầu hàng, mà là khiêu chiến, cho dù Lâm Kiệt Sinh có Tập đoàn tài chính Minh Nhật làm chỗ dựa, hấn cũng muốn buộc tên này chữa bệnh cho Đông Tâm Ngữ.

Rốt cục, bọn họ đến trung tâm nghiên cứu tư nhân của Tập đoàn tài chính Minh Nhật, là một cái nhà trệt màu trắng ở phía tây ngoại thành, bên trong cất giấu rất nhiều cơ mật không thể cho ai biết của Tập đoàn tài chính Minh Nhật.

Thủ vệ tựa hồ sớm biết bọn họ sẽ đến, không ngăn trở, ngầm đồng ý bọn họ tiến vào.

Hấn ôm lấy Đông Tâm Ngữ, bước về phía cửa lớn của trung tâm, Đông Tâm Ngữ ở trong lòng hấn run giọng nói: “Đừng cầu xin hấn.....”

“Anh sẽ không cầu xin, anh chỉ là muốn hấn trị liệu cho em.” Hấn cúi đầu nhìn nàng chăm chăm.

“Hấn..... Sẽ không trị liệu cho em..... Sao anh không hiểu..... Rất có thể hấn..... Cũng thúc thủ..... Vô sách.....” Nàng bi ai nói.

“Anh mặc kệ nhiều như vậy, anh chỉ muốn hấn giúp em ngừng thống khổ.” Hấn chân không ngừng, tiến vào đại sảnh.

“Hấn..... Không được.....” Hàng tháng đều phải dùng thủ thuật mới có thể trừ hàng, Lâm Kiệt Sinh ở phương diện thay đổi trái tim nhân tạo hấn là xem như thất bại.

“Đừng nói nữa, em đâu còn thể lực.” Hấn thấp giọng nói, dừng lại cước bộ ở chính giữa sảnh, chậm rãi ngừng đầu.

Trận thế hoan nghênh hấn của Tập đoàn tài chính Minh Nhật thật đúng là đồ sộ!

Hơn mười đại hấn cơ bắp cao lớn mạnh mẽ sớm xếp thành hàng, mỗi người trong tay đều cầm súng nhắm vào hấn, mà Lâm Kiệt Sinh cũng đứng giữa nhóm người này, trên người vẫn mặc áo bác sĩ, xem ra vừa châm chọc vừa buồn cười.

“Ta đã sớm nói cho người, Diêm Quýnh, Tâm Ngữ không thể rời ta.” Lâm Kiệt Sinh dào dạt ý cười.

“Giảm đau cho nàng!” Diêm Quýnh lười nói chuyện vô nghĩa với hấn, lạnh lùng thốt.

“Giảm đau? Nga! Người là nói dịch tể bào này.....” Lâm Kiệt Sinh lấy ra từ trong túi một cái bình nhỏ bằng ngón cái, tà ác nhướn mày, “Cái này nhỏ nhưng giá trị rất lớn nha! Người lấy gì để trả giá đây?”

“Người muốn cái gì?” Hấn nhìn chăm chăm cái chai nho nhỏ kia.

“Người!” Lâm Kiệt Sinh lấy ngón trỏ chỉ vào hấn.

“Người muốn nghiên cứu ta?” Hấn nhướn mày, lạnh lạnh hỏi.

“Đúng vậy, ta muốn hảo hảo mà nghiên cứu cánh tay kinh người của người, người đột biến.” Lâm Kiệt Sinh hưng phấn nói.

Vẫn còn ý thức, Đông Tâm Ngữ nghe thấy lời hấn, đã quên đau, kích động hô: “Không.....”

Diêm Quýnh gắt gao ôm nàng, cười lạnh nói: “Không sao, Tâm Ngữ, Lâm tiến sĩ muốn nghiên cứu anh, là vinh hạnh của anh.”

“Không.... thể.....” Nàng có thể nào lại trở mắt nhìn hấn trở thành chuột thí nghiệm? Hấn chịu khổ đã đủ rồi.....

“Nàng rốt cuộc duy trì không được bao lâu, người đại khái chưa thấy bộ dáng chân chính đau của Tâm Ngữ sao? Khi ở trạng thái bán hôn mê lúc mới đưa trái tim nhân tạo vào người nàng, nàng đau đến lăn lộn trên giường, ta còn phải dùng dây thừng trói chặt nàng mới được! Ta nghĩ, người nhất định chịu không nổi xem bộ dáng đáng thương của nàng.....” Lâm Kiệt Sinh thảnh thơi cười.

Lửa giận ầm ầm cháy ở ngực Diêm Quỳnh, Tâm Ngữ rơi vào kết cục hôm nay, người khởi xướng chính là Lâm Kiệt Sinh!

“Câm mồm! Dem dịch tể bào ra!” Hấn giận quát một tiếng, buông Đông Tâm Ngữ xuống, phút chốc phóng tới chỗ Lâm Kiệt Sinh.

Lâm Kiệt Sinh chấn động, vội vàng lui về phía sau kêu to: “Cẩn hẩn lại! Mau cẩn hẩn lại!”

Đám Hạt Tử binh đoàn lập tức triển khai phản kích, trong đó một người bảo hộ trước mặt Lâm Kiệt Sinh, ra sức huy động nắm đấm về phía Diêm Quỳnh, Diêm Quỳnh thoải mái, trong chớp mắt tay phải đã vươn từ dưới lên kháp trụ cổ đối phương.

“Lâm Kiệt Sinh, nghe qua thanh âm cổ bị bẻ gãy bao giờ chưa?” Đôi mắt lạnh lùng của hấn quét về phía Lâm Kiệt Sinh đang lui về một bên, rầu rĩ cười, tay chợt dùng sức, nhất thời, “Cách” một cái, thanh âm làm người ta sởn gai ốc truyền đến, đại hấn hữu lực như vậy ngay tại đương trường bị vặn cổ mà chết.

Tất cả những người có mặt, bao gồm Lâm Kiệt Sinh, Hạt Tử binh đoàn, cùng với Minh Nhật Vô Tàng ầm thân theo dõi bên trong đều kinh hãi ngây ngốc hút không khí, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Không để họ có thời gian hoàn hồn, Diêm Quỳnh đi nhanh về phía Lâm Kiệt Sinh, vươn tay, quát lạnh một tiếng: “Đưa đây!”

Bắc Đẩu Thất Tinh không nhận uy hiếp, cũng tuyệt đối không thỏa hiệp!

“Mau..... Mau bắt lấy đứa con gái kia!” Lâm Kiệt Sinh xoay người né ra, lớn tiếng ra lệnh.

Hạt Tử binh đoàn liền quay sang tấn công Đông Tâm Ngữ ngã ngồi trên mặt đất.

Diêm Quỳnh sao lại để bọn họ thừa cơ làm loạn, hấn quay người về bên Đông Tâm Ngữ, đồng thời vung nắm đấm trái phải, làm hai người ngất tại đương trường.

Nhiều người trong Hạt Tử binh đoàn cũng bị sự tàn nhẫn của hấn là chấn động, hơn nữa Lâm Kiệt Sinh không cho phép họ nổ súng, bởi vậy có vẻ có điểm chống đỡ không được.

Diêm Quỳnh trầm nghĩ phải lấy được thuốc giảm đau nhanh chút, không kiên nhẫn gầm lên: “Lâm Kiệt Sinh, dem dịch tể bào giao ra đây!”

Lâm Kiệt Sinh thở phì phò: “Vậy trước tiên ngươi hãy thúc thủ chịu trói, không chống cự nữa!”

“Nằm mơ!” Hấn cười lạnh, một quyền thật mạnh lại giải quyết một người khác.

Đúng lúc này, Đông Tâm Ngữ bỗng nhiên run lên, cả người bắt đầu run rẩy rồi ngã xuống, tiếp theo ngực đau đến quay cuồng trên mặt đất.

“A.....” Tiếng kêu thê lương đình tai nhức óc vang vọng trong đại sảnh.

“Tâm Ngữ!” Diêm Quỳnh ngẩn ngơ, muốn đỡ nàng dậy, nhưng nàng không ngừng giãy dụa điên cuồng gào thét, bộ dáng nàng khiến hấn hết hồn.

“Đừng kéo dài nữa, Diêm Quỳnh, nếu nàng không được tiêm dịch tể bào, trái tim sẽ suy kiệt mà chết.” Lâm Kiệt Sinh lớn tiếng cảnh cáo.

Diêm Quỳnh đột nhiên ngừng động tác, kinh ngạc nhìn chăm chăm nàng đang kêu khóc thảm thiết, trong phút chốc giống như vạn tiễn xuyên tâm, đau đến cơ hồ không thể hô hấp.

Chỉ là, nỗi đau đớn này có thể chỉ là một phần trong hàng trăm ngàn phần mà nàng đang phải chịu đựng? Hấn là so với chết còn thống khổ hơn, cho nên nàng mới xin hấn giết mình.....

Vì gặp hấn, nàng mới gặp phải vận mệnh đáng buồn như vậy, nếu nàng không gặp hấn, có lẽ nàng sẽ không hề biết rằng mình bị lợi dụng, khi chết đi cũng không có thống khổ, không có chua xót.

Cái gì là vận mệnh mới của nàng kia chứ?

Nàng..... Có hối hận khi gặp hấn không?

Lâm Kiệt Sinh thấy hấn ngăn người, liền chỉ thị vài đại hấn giữ chặt hấn từ phía sau.

Diêm Quýnh một chút cũng không phản kháng, hần chỉ đứng thẳng bất động, lẩm bẩm: “Mau..... Giúp nàng giảm đau.....”

Tình thế bị lật ngược, Lâm Kiệt Sinh thở phào nhẹ nhõm một hơi, hần lấy kim tiêm và dịch tế bào ra, đi đến bên Đông Tâm Ngữ, ngồi xổm xuống, tiêm vào cánh tay Đông Tâm Ngữ.

“Chỉ cần năm phút, tất cả thống khổ hiện tại sẽ hoàn toàn biến mất!” Lâm Kiệt Sinh ngẩng đầu nhìn Diêm Quýnh, mỉm cười thắng lợi. “Đừng quên, mũi giảm đau này là do người dùng bản thân để đổi, người giờ thuộc về ta.”

Diêm Quýnh không để ý hần nói gì, chỉ yên lặng nhìn Đông Tâm Ngữ dần giảm bớt đau đớn, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vạm vỡ của nàng dần biến về thoải mái, hần bỗng nhiên phát hiện, chỉ cần nàng được bình yên vô sự, muốn hần làm gì cũng được! Ở trong lòng hần, nàng quan trọng hơn tất cả.....

Đông Tâm Ngữ như trút được gánh nặng mở to mắt, nàng chậm rãi ngồi dậy, suy yếu gọi: “Diêm Quýnh....”

“Tâm Ngữ, em cảm thấy thế nào? Còn đau không?” Hần muốn tới gần nàng, nhưng hai tay bị khống chế, không thể động dậy.

Đầu óc nàng thoát khỏi hỗn độn, dần thanh tỉnh, vừa ngẩng đầu, kinh ngạc phát hiện hần bị bắt, lập tức run rẩy đứng lên la to: “Sao lại thế này? Anh sao lại bị.....”

“Hần dùng bản thân đổi lấy một liều thuốc giảm đau cho em, Tâm Ngữ, xem ra hần thực yêu em đó.....” Lâm Kiệt Sinh thông thả đi tới trước mặt nàng, cười châm chọc.

“Cái gì?” Nàng trừng to mắt, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, khẽ nói với Diêm Quýnh: “Sao anh ngốc như vậy? Em đã nói rồi, đừng cầu xin hần, chỉ một liều thuốc có thể giúp em cầm cự bao lâu? Chỉ một tháng mà thôi!”

“Chỉ cần tạm ngừng được nỗi đau của em, cho dù một giây anh cũng tình nguyện.” Diêm Quýnh vui vẻ nói, nàng có hơi sức nói to như vậy, chứng tỏ thân thể đã không còn đau.

“Anh.....” Nàng giật mình kinh ngạc vài giây, hốc mắt đột nhiên đỏ.

“Tốt lắm, hai người cũng nên nói xong rồi.” Lâm Kiệt Sinh chắn giữa họ, quay đầu hạ lệnh: “Đưa Diêm Quýnh đến phòng thí nghiệm thứ ba.”

“Không!” Đông Tâm Ngữ hét lớn, muốn chạy về phía Diêm Quýnh, lại bị Lâm Kiệt Sinh một tay ngăn lại.

“Đừng nóng vội, em theo anh đi gặp Minh Nhật tiên sinh, hần chờ trái tim này của em đã một năm.....” Hần âm hiểm cười.

“Đợi chút, người muốn làm gì?” Diêm Quýnh kinh hãi hỏi.

“Hôm nay là ngày hoàng đạo, Minh Nhật tiên sinh muốn làm phẫu thuật thay tim.” Lâm Kiệt Sinh nói xong chỉ về hướng Minh Nhật Võ Tàng đang được Nhật Liên Quỳnh Tử đẩy ra từ phòng theo dõi.

Diêm Quýnh giật dựng ngược đôi mày, nhìn Minh Nhật Võ Tàng ngồi trên xe lăn, hận ý nháy mắt dâng cao.

“Thực sự can đảm, Minh Nhật Võ Tàng, chẳng lẽ người không phát hiện bộ dáng thống khổ vừa rồi của Tâm Ngữ sao? Trái tim nàng có vấn đề, người cũng muốn ư?” Diêm Quýnh lạnh lùng thốt.

“Kiệt Sinh từng giải thích cho ta, trước mắt trái tim nhân tạo vẫn chưa hoàn thiện, vẫn còn một điểm đáng ngờ, chỉ có thể tạm thời lấy được vật khống chế, Đông Tâm Ngữ trong một năm này được cố định bằng dịch tế bào, cũng không có gì không khỏe, hơn nữa còn sống rất tốt. Để có được trái tim khỏe mạnh, mỗi tháng một lần tiêm ta có thể chịu được.” Minh Nhật Võ Tàng từ hôm qua đã bị Lâm Kiệt Sinh tẩy não, nhận định rằng dịch tế bào chỉ là thứ để bổ sung cho việc trái tim nhân tạo hoạt động bình thường mà thôi.

“Chẳng lẽ người không sợ Lâm Kiệt Sinh lấy dịch tế bào khống chế người?” Diêm Quýnh không nghĩ Minh Nhật Võ Tàng lại dễ bị lừa như vậy.

“Hần không dám, bởi vì ta sẽ làm thế này.....” Minh Nhật Võ Tàng vung tay lên, một gã hạt tử xoay mình chia súng bắn Lâm Kiệt Sinh.

“A!” Tay Lâm Kiệt Sinh trúng đạn, kêu lên một tiếng sợ hãi, vẻ mặt kinh ngạc trộn lẫn khó hiểu. “Minh Nhật tiên sinh...”

“Đây là đạn có độc mà trung tâm nghiên cứu của ta chế ra, Kiệt Sinh, chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, mỗi nửa năm ta sẽ cho người thuốc chống độc, chỉ cần có thuốc này, đầu đạn sẽ không hoành hành trong cơ thể người, đạo lý đơn giản tựa như dịch tế bào của người vậy.” Minh Nhật Võ Tàng âm hiểm cười lạnh.

“Người.....” Lâm Kiệt Sinh nghẹn họng trân trối, hần vạn vạn lần không nghĩ tới lão hồ li này đã sớm đề phòng hẳn.

Kế hoạch chu toàn của hắn, kết quả chẳng qua giống như trò khôi hài.....

“Quỳnh Tử, đưa tiến sĩ Kiệt Sinh cùng Đông tiểu thư vào phòng thí nghiệm số một.” Minh Nhật Võ Tàng cười phân phó thô thiển.

Hết thấy đều trong lòng bàn tay hắn, loại kết quả này thật quá vẹn toàn!

“Vâng.” Nhật Liên Quỳnh Tử đi về chỗ Đông Tâm Ngữ.

“Không! Trái tim của nàng, bất cứ ai cũng đừng vọng tưởng!” Diêm Quỳnh gầm lên, ra sức muốn thoát khỏi kiềm chế.

“Tiểu tử, người tốt nhất nên an phận chút, ta thấy người còn có giá trị nghiên cứu nên mới tha chết cho người, nếu không ta đã sớm dùng đạn độc tiễn người về Tây thiên.” Minh Nhật Võ Tàng âm ngoan ngăn Diêm Quỳnh lại, hắn nói hết câu, hống sủng liền nhắm ngay mi tâm Diêm Quỳnh.

“Đừng như vậy..... Diêm Quỳnh, quên đi.....Trái tim này cũng chỉ là em mượn được! Em sớm nên theo ba mẹ chết đi từ một năm trước, một năm này chính là ông trời cho thêm.....” Đông Tâm Ngữ thương cảm hô.

Diêm Quỳnh nghiêm mặt, trong lòng nặng trĩu tựa ngàn cân.

“Thật sự là cảm động quá! Chỉ tiếc ta không thể không chia rẽ các người, trái tim nàng ta không thể không lấy, chỉ cần ta khôi phục tinh lực, như vậy bọn tử tôn của ta ai cũng đừng vọng tưởng chia cắt Tập đoàn tài chính Minh Nhật, ta lại cầm quyền hai mươi năm..... Ha ha ha.....” Minh Nhật Võ Tàng đắc ý nói.

Nhưng mà, khi hắn cười đến vui vẻ, Nhật Liên Quỳnh Tử bỗng nhiên nói: “Nếu ngài cầm quyền, ta làm sao bây giờ?”

Minh Nhật Võ Tàng sửng sốt một chút, còn chưa kịp phản ứng lại ý tứ trong lời nàng, chỉ thấy nàng chậm rãi lấy từ tay áo kimono ra một khẩu súng, nhắm ngay hậu tâm Đông Tâm Ngữ.

“Dừng tay!” Lâm Kiệt Sinh cùng Minh Nhật Võ Tàng đồng thời sợ hãi rống.

“Quỳnh Tử, người.....” Minh Nhật Võ Tàng nét cười vụt tắt.

“Ngài sao có thể hồi phục hả? Thưa ngài, nếu ngài quay lại thu tóm quyền hành, thế lực ta thật vất vả thành lập không phải sẽ bị hủy sao? Ngài cứ nằm ở xe lăn hoặc trên giường, để ta trông coi tất cả đi!” Gương mặt xinh đẹp của Nhật Liên Quỳnh Tử bao phủ nét cười lạnh làm người ta phát run.

Biến hóa này làm ọi người đều choáng váng!

“Quỳnh Tử! Người đang nói cái gì?” Minh Nhật Võ Tàng bị đả kích lớn nhất, vợ bé thứ năm mà hắn sủng ái nhất lại là người dụng tâm kín đáo?

“Trái tim này là của ta, không phải của ngài, chồng yêu à, là ta lấy nhiều tiền mời người tìm cho ta.” Nhật Liên Quỳnh Tử ôn nhu nói.

“Có ý gì?” Minh Nhật Võ Tàng trừng mắt nhìn nàng.

“Ha ha..... Còn chưa biết? Ta mới là người nhờ “Bắc Đẩu Thất Tinh” tìm trái tim nhân tạo về, mà hiện tại, bọn họ quả nhiên giúp ta tìm được, còn tự mình đưa đến trước mặt ta.....“Bắc Đẩu Thất Tinh” quả nhiên lợi hại, ta giấu diếm thân phận thuê bọn họ, bọn họ vẫn biết ta chính là người ủy thác, ngày hôm qua ta nhận được tin “Thiên Xu” truyền đến, hắn nói cho ta biết “Hàng đã được đưa tới”, thực rất giỏi!” Nhật Liên Quỳnh Tử đột nhiên cười to.

Minh Nhật Võ Tàng nghe được thiếu chút nữa trái tim phát bệnh, cô vợ nhỏ của hắn đã trở nên tâm cơ sâu xa từ bao giờ? Nàng lại ngằm ngẩn cản kế hoạch của hắn?

Diêm Quýnh còn khiếp sợ hơn, giật mình hiểu được vì sao “Thiên Xu” không cho hắn đưa Đông Tâm Ngữ cho Trung tâm sinh kỹ Khoa Lợi, mà là mang về đảo Bắc Cực Tinh.....

“Thiên Xu” đã sớm hiểu rõ tất cả, mà hắn lại bất tri bất giác hoàn thành nhiệm vụ, đem Đông Tâm Ngữ ủy thác người trước mặt!

Chết tiệt! Cái tên quái nhân máy tính tim đen kia!

“Đủ rồi! Nếu người không cần trái tim kia, hãy giao Tâm Ngữ lại cho ta!” Hắn cắn răng quát.

“Trả lại cho người? Không, ta không hy vọng trái tim này còn tồn tại trên đời, như vậy chồng ta sẽ luôn nghĩ tới nó, cho nên.....” Nhật Liên Quỳnh Tử dừng một chút, lộ ra ánh mắt ngoan liệt. “Không bằng để ta hủy nó!”

Nói xong, nàng không ọi người có thời gian phản ứng, xoay mình nhắm ngay ngực Đông Tâm Ngữ nã một phát súng!

“Pang!”

Âm thanh bạo liệt kinh người quán nhập tai Đông Tâm Ngữ, toàn thân nàng chấn động một chút, vẫn chưa cảm thấy đau đớn, người cũng đã chậm rãi ngã xuống.

“Không ” Diêm Quýnh sợ hãi rống một tiếng, chạy về phía Đông Tâm Ngữ, ôm lấy thân hình mềm mại mà vô lực của nàng, trái tim tựa hồ cũng theo âm thanh này mà vỡ ra.

“Diêm..... Quýnh.....” Nàng muốn vươn tay, nhưng mặt Diêm Quýnh lại trở nên càng lúc càng xa, làm sao cũng cầu với không được.

Thế giới, thành một mảnh tối đen.....

“Tâm Ngữ..... Tâm Ngữ!” Diêm Quýnh gất gao ôm nàng, thì thào gọi.

Lâm Kiệt Sinh ngậy ra như phồng, mặt Minh Nhật Võ Tàng một trận xanh một trận trắng, sau tất cả mọi chuyện người thắng không phải ai trong số hai người, mà là Nhật Liên Quỳnh Tử!

Nhưng hết thảy còn chưa chấm dứt, tình cảnh kế tiếp mới là sự kiện kinh hoàng nhất, bọn họ rốt cục phát hiện, hậu quả khi khiến Đông Tâm Ngữ chết, cho dù bọn họ có được nhiều trái tim cũng không gánh nổi.....

Sát khí lạnh lạnh tràn ngập toàn bộ đại sảnh, một cỗ hương vị của máu theo hô hấp trầm giận của Diêm tỏa ra bốn phía, mỗi người đều không tự giác mà run rẩy, đơn giản là bọn họ nghe thấy tiếng bước chân của tử thần.

Diêm Quýnh một tay ôm Đông Tâm Ngữ, cánh tay phải vì tức giận mà biến hình, “Lách cách” tiếng kim chúc nhọn mà sắc bén, trong nháy mắt, cánh tay phải của hắn đã biến thành một cỗ máy móc ma quỷ rất lớn, nhóm người cầm súng chĩa vào hắn sợ tới mức run run lùi liên tiếp, ngay cả Lâm Kiệt Sinh lần thứ hai thấy toàn bộ quá trình cũng sợ hãi toàn thân tê liệt.

Đương nhiên, sợ hãi nhất hắn là Nhật Liên Quỳnh Tử, nàng giết Đông Tâm Ngữ, người đầu tiên Diêm Quýnh khai đao chính là nàng, hắn xoay mình bước về phía nàng, nàng thét chói tai hướng hắn nổ súng, nhưng tất cả đều bị cánh tay sắt của hắn chặn lại, cuối cùng, nàng chỉ cảm thấy hơi thở bức người tới rất gần, hô hấp cứng lại, cự trảo đảo qua, đem thân thể nàng xé rách, bay về phía sau, ngã ở chân tường, trước khi tắt thở, thậm chí nàng thấy bụng của chính mình bị phá thành một lỗ lớn.....

“Nổ..... Súng! Mau nổ súng!” Minh Nhật Võ Tàng hoảng sợ kêu, lấy đôi tay gầy yếu cố gắng lùi xe lăn lại, nhưng tay hắn sớm run run vô lực, còn chưa kịp né tránh, cả nhân cùng xe lăn liền bị Diêm Quýnh lại gần giơ lên cao.

Lúc này, nhóm hạt tử sợ hãi bắn đạn độc lung tung, vừa vặn bắn trúng thân thể hắn, hắn đau đến há to miệng, nhưng không thể phát ra tiếng âm, trái tim suy kiệt đã làm cho hắn chết trước.

Diêm Quýnh quăng hắn và cái xe lăn đi, thân hình nhỏ gầy của hắn dựa thành một đồng với cái xe lăn.

Tiếp theo, Diêm Quýnh chuyển mục tiêu sang Lâm Kiệt Sinh, Lâm Kiệt Sinh thừa dịp chạy ra đại sảnh, hấn đuổi theo, cự trảo ngoan độc chuẩn xác đánh vào giữa lưng Lâm Kiệt Sinh, Lâm Kiệt Sinh ngay cả kêu cũng không kịp, thân thể đã bị xé thành mấy mảnh.

Cánh tay cứng rắn lạnh lẽo của Diêm Quýnh nhiễm đỏ máu tươi, nhưng ý thức hấn đã lâm vào tàn bạo điên cuồng, cái gì cũng nghe không thấy, cái gì cũng nhìn không thấy.....

Khi năm người kia đuổi tới (năm thành viên Bắc Đẩu Thất Tinh trừ Thiên Xu), chỉ phát hiện hấn ôm thi thể Đông Tâm Ngũ quỷ rập trong vũng máu, giữa đầu kêu tê tái tê lương, thanh âm mờ nhạt xuyên tới bầu trời.

“Run rẩy” không chỉ là một quyển tiểu thuyết, nó viết về sự thật thế giới âm ngoan!

10. Chương 10

“Người đi ra! Người đi ra cho ta! Người tên nhát gan lẩn ra đây cho ta!” Diêm Quýnh điên cuồng lật tung toàn bộ cứ điểm để truy tìm, miệng giậm dữ không ngừng kêu, trên mặt hùng hực lửa giận, một bộ dáng muốn giết người.

“Thiên Toàn! Đủ rồi! Người dù kêu thế nào, Thiên Xu cũng sẽ không ra.” Đoàn Duẫn Phi theo sau hấn, chịu không nổi mất trợn trắng.

Diêm Quýnh từ lúc về đảo Bắc Cực Tinh tựa như chó điên, tìm khắp nơi trong cứ điểm, muốn bắt “Thiên Xu” hiện thân, nhưng vô luận hấn khiêu khích, chửi bậy thế nào, “Thiên Xu” vẫn an ổn ngồi trong máy tính như cũ, tùy ý hấn phát tiết, chẳng quan tâm.

“Thiên Xu, người đi ra cho ta! Là nam tử hán thì hãy đi ra quyết một trận sống mái với ta! Người có nghe hay không? Người nợ ta một mạng, ta muốn thay Tâm Ngũ báo thù, người con người âm hiểm hỗn đản, lẩn ra đây.....” Diêm Quýnh kêu thanh âm như vỡ ra. (sao đọc đoạn này lại chẳng thấy buồn, ngược lại còn thấy buồn cười nhỉ? Chửi bậy mà nhẹ nhàng thế?)

Hấn căn bản không nhớ rõ chính mình bằng cách nào trở lại đảo Bắc Cực Tinh, Đông Tâm Ngũ trúng đạn ngã xuống đất, thần trí hấn cũng giống như bị hút ra hết, chỉ lơ ngơ bị Gia Cát Tung Hoành mang đi, hoàn toàn mất cảm giác với thế giới bên ngoài, thành một cái xác không hồn.

Nhưng sau khi về đây, thấy nơi nơi đều có màn hình máy tính, nỗi đau lòng của hấn lập tức hóa thành một cỗ thâm trầm tức giận, hấn nhớ tới là ai hại hấn thành dạng này, nhớ tới tên kia biến hấn thành tên ngốc để đùa giỡn!

Tâm Ngũ chết đúng là do “Thiên Xu” hại! Ngay từ đầu đã lừa gạt hấn, làm hấn nghĩ người ủy thác là sinh kỹ Khoa Lợi, cuối cùng lại vẫn giống tên ngốc tự mình mang Tâm Ngũ đi chịu chết.....

“Thiên Xu” Tên kia còn có lương tâm sao? Chết tiệt!

Tất cả, hoàn toàn là trách nhiệm của hấn!

Bởi vậy, Diêm Quýnh bắt đầu tích cực khiêu chiến “Thiên Xu”, điên cuồng tìm hấn, hận không thể đào hấn từ trong máy tính ra để xé rách mới cam tâm.

“Này, Thiên Toàn, Thiên Xu sẽ không để ý tới người đâu, người kêu vỡ cổ họng vẫn không có khả năng khiến hấn lộ diện.....” Đoàn Duẫn Phi lại một lần nữa nhắc nhở hấn, chỉ đơn giản như vậy Thiên Xu đã hiện thân, sẽ không trốn tới mười năm.

“Hấn trốn trong máy tính, đúng không? Ta đây phải đập nát máy tính!” Diêm Quýnh hung hăng trừng mắt nhìn màn hình ở khắp nơi, xoay mình nắm tay đánh tới một trong số đó.

“Thiên Toàn!” Đoàn Duẫn Phi hô to một tiếng, đã thấy hấn đột nhiên dừng tay, hơn nữa kinh ngạc nhìn chằm chằm màn hình mà ngăn người.

Hình ảnh yên tĩnh không biết xuất hiện từ khi nào một khuôn mặt thanh lệ, mặt mày, khóe miệng kia.... Chính là Đông Tâm Ngữ! Hơn nữa, nàng đang cười, trên mặt biểu tình sinh động chuyển hoá, giống như đang cùng hắn nói chuyện, chỉ là không có thanh âm.

“Tâm Ngữ.....” Hắn kinh ngạc nhìn màn hình, nghĩ rằng mình hoa mắt.

“Thiên Xu thật lợi hại, hắn đã giúp người đem tư liệu về cô gái của người chuyển vào máy chủ, về sau người có thể theo máy tính của mình kêu nàng ra nói chuyện phiếm cùng người.....” Đoàn Duẫn Phi không thần phục không được, chiêu này của Thiên Xu thật đúng là dùng được, Diêm Quýnh tên này có thể im lặng.

“Trong máy tính.....” Mặt Diêm Quýnh biến đổi, hắn muốn Đông Tâm Ngữ được lập trình bằng máy tính để làm gì? Không cảm giác nhiệt khí, nhiệt độ cơ thể, chỉ có thể cách màn hình xem nàng? Không..... Hắn muốn Đông Tâm Ngữ chân thật, có thể chạm vào, Đông Tâm Ngữ hàng thật giá đúng!

Phút chốc, hắn phần hận rống to: “Người cho ta thứ này có ích lợi gì? Có ích lợi gì? Người mà lợi hại thì hãy đem Tâm Ngữ trả lại cho ta!”

Màn hình chợt đổi thành cái đầu màu trắng của “Thiên Xu”, hắn trầm thấp trả lời: “Có thể, ta có thể đem Đông Tâm Ngữ trả lại cho người.”

“Cái gì?” Diêm Quýnh choáng váng, Thiên Xu đang nói gì? Hắn.... Có thể trả Tâm Ngữ lại? Có thể sao? “Người đừng nói giỡn! Sao có thể? Người hại chết nàng.....” Hắn phần nộ, kích động lên án mạnh mẽ.

Nàng đã chết, Thiên Xu muốn lấy gì ra trả cho hắn? Hắn còn muốn thế nào?

“Ta chính là có thể đem nàng trả lại cho người, nhưng phải chờ một tháng.” Thiên Xu không giống đang nói giỡn.

“Ta không tin người.....” Hắn sao có thể tin tưởng? Chẳng lẽ “Thiên Xu” có năng lực cải tử hồi sinh?

“Tin hay không tùy người, tóm lại, người hiện tại bắt đầu im lặng chút cho ta.” Thiên Xu không giải thích nhiều, lại lần nữa biến mất.

Diêm Quýnh hoang mang trừng mắt nhìn Đoàn Duẫn Phi, lúng ta lúng túng hỏi: “Người có tin hắn không? Hắn có thể cứu sống Tâm Ngữ?”

“Làm ơn, người thanh tỉnh một chút đi, Thiên Xu cũng không phải thần, hắn làm sao có thể làm Đông Tâm Ngữ sống lại?” Đoàn Duẫn Phi cười một tiếng thối tha.

“Có lẽ có thể.....” Gia Cát Tung Hoành không biết khi nào tới sau lưng hắn, chậm rãi nói.

“Sao có thể?” Diêm Quýnh quắc mắt xoay người nhìn hắn.

“Tối hôm qua “Thiên Xu” cùng Canh tiên sinh đều làm ra vẻ thần bí, không biết đang làm gì, ta đoán rằng bọn họ có thể đang trị liệu cho Đông Tâm Ngữ.....” Gia Cát Tung Hoành trầm ngâm nói.

“Cái gì? Tâm Ngữ không phải đã chết sao?” Diêm Quýnh cả kinh hỏi.

“Không, tối hôm qua khi đem nàng về đây, ta phát hiện nàng còn hô hấp, chỉ là rất mỏng manh.” Gia Cát Tung Hoành thành thật nói.

“Trời ơi! Như vậy..... Nàng còn chưa chết? Nàng hiện tại ở nơi nào? Nàng bị đưa đi đâu?” Diêm Quýnh vừa sợ vừa vội, cánh tay vươn thẳng ra.

“Rất có khả năng.....” “Thiên Xu” chuẩn bị giúp nàng thay trái tim!” Gia Cát Tung Hoành mắt lóe tinh quang.

“Thật không?” Diêm Quýnh ngây ngẩn cả người.

“Đây cũng chỉ là phỏng đoán của ta thôi.....” Gia Cát Tung Hoành lời còn chưa dứt, Diêm Quýnh đã phóng tới phòng chữa bệnh.

“Thiên Quyền, người như vậy chỉ làm mọi việc càng náo loạn, Thiên Toàn khẳng định sẽ làm loạn nữa!” Đoàn Duẫn Phi nhìn bộ dáng vội vàng của Diêm Quýnh, cảm thấy thật không ổn.

“Tốt nhất là thế! Như vậy, người kia mới có thể hiện nguyên hình.....” Gia Cát Tung Hoành cười, trong nụ cười có ý vị thâm sâu.

Đoàn Duẫn Phi ngạc nhiên nhìn hần, “Thiên Quyền” Gia Cát Tung Hoành thật muốn đầu trí cùng lão đại, không hiểu ai thua ai thắng?

Ai? Là ai?

Đông Tâm Ngữ biết có người ở cạnh nàng, nhưng nàng không thể thấy hần. Bốn phía đen kịt, không có giới hạn, cái gì cũng không có, chỉ có nàng cùng người kia.

Là ta. Người nọ trả lời, thanh âm nghe thực quen tai.

Người là ai?

Người không nhớ rõ sao? Chúng ta đã gặp mặt, cũng từng nói chuyện. Người nọ cười cười, là điệu cười trong trẻo mà lạnh lùng.

Người là..... Thiên Xu? Nàng có chút giật mình. Hần là lão đại của Diêm Quỷnh! Hần làm sao có thể ở trong này?

Đúng, ta là Thiên Xu.

Người ở trong này..... Làm cái gì?

Cứu người.

Cứu ta? Ta làm sao vậy?

Trái tim người hỏng rồi, bị đánh hỏng rồi.

Vậy..... Ta đã chết?

Không, người không chết, người chỉ là sắp chết mà thôi.

Ta sắp chết? Thật vậy chăng? Nàng đột nhiên cảm thấy bất an, cảm giác hư không mờ mịt chính là điềm báo tử vong sao?

Bất quá người yên tâm, ta sẽ cứu người, chỉ cần đổi trái tim lần nữa.....

Thật không? Trái tim nhân tạo? Không! Ta không cần.....

Lúc này trái tim nhân tạo không có tác dụng phụ, yên tâm đi!

Vì sao sẽ không? Bảo nàng yên tâm? Một cái trái tim nhân tạo đã khiến nàng đủ thảm.

Vì đây là sản phẩm phục chế!

Phục chế?

Đúng, ta dùng tế bào của người phục chế, nó sẽ giống trái tim cũ của người như đúc, hơn nữa có thể rất nhanh trở thành một bộ phận cơ thể của người.

Người..... Vì sao biết được điều đó?

Ta đã nghiên cứu loại này rất nhiều năm, lần trước muốn “Thiên Toàn” đem người về, chỉ là muốn nhìn một chút cái gọi là nghiên cứu thành công trái tim nhân tạo, kết quả, không có gì đặc biệt.....

Không có gì đặc biệt, đối với người vô dụng, cho nên người mới đem ta giao cho người đàn bà kia? Nhớ tới tiếng súng nổ đó, nàng nhận không được rung mình.

Việc này phải trách “Thiên Toàn”, là hần quá xúc động, ta vốn muốn đổi trái tim cho người, sau đó đem trái tim nhân tạo giao cho Nhật Liên Quỷnh Tử, nhưng chưa kịp làm gì, “Thiên Toàn” liền ôm người lao đi.

Nhưng vốn dĩ người có thể ngăn hần lại, không phải sao? Ngữ khí nàng mang chút trách cứ.

Đúng vậy, vốn dĩ có thể, bất quá..... Ta nghĩ thừa cơ hội hủy Tập đoàn tài chính Minh Nhật cũng tốt, cho nên buông tay để hần đi làm.

Người người này..... Đáng sợ! Người cứ như vậy lợi dụng người nhà? Nàng bắt bình thay Diêm Quỳnh, ở trong tay “Thiên Xu”, hẳn chẳng qua chỉ là quân cờ.

Lợi dụng? Không..... Ta là biết dùng người (tự sướng quá đi), sát khí của Diêm Quỳnh cần được phóng thích, đây là số mệnh của Bắc Đẩu Thất Tinh.

Đây gọi là số mệnh gì? Sát khí của hắn rõ ràng do người kích thích! Nàng tức giận hô.

Đừng kích động! Người đang làm phẫu thuật, kích động quá là không được. Hắn liên thanh cảnh cáo.

Phẫu thuật tim? Đang làm? Nàng ngẩn ngơ.

Đúng, hiện tại, còn chút dịch tế bào của Lâm Kiệt Sinh, giúp trái tim nhân tạo chống đỡ thêm vài giờ, khi người bị mang về vẫn còn nhịp tim, có nghĩa là người được dịch tế bào của Lâm Kiệt Sinh cứu, có đáng châm chọc không?

Dịch tế bào ? Vũ khí khổng chế nàng cuối cùng lại trở thành mấu chốt cứu mạng nàng? Xác thực châm chọc.....

Lâm Kiệt Sinh không hổ là thiên tài, chẳng qua dã tâm quá lớn, hẳn cùng Minh Nhật Vô Tàng đều mang ý xấu, cuối cùng lưỡng bại câu thương, ai cũng không giành được phần thắng.

Mà người thắng lợi cuối cùng lại là người.....

Có thể nói như vậy. Hắn đang cười.

Người thật sự là một người kì lạ, tựa hồ chuyện gì cũng không thể gạt được người.....

Phải không?

Nhưng người rõ ràng không đi đâu, vì sao việc gì cũng biết?

Hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển, không ra khỏi cửa cũng biết hết chuyện thiên hạ.

Ta rất tò mò, người rốt cuộc ở nơi nào? Vì sao có thể trò chuyện với ta? Nếu ta đang mơ, hẳn là đã được gây mê mới đúng..... Nàng có điểm hỗn loạn, đây là mơ sao?

Chúng ta đang dùng sóng não để đối thoại.

Sóng não?

Đúng vậy, sóng não của người xuyên thấu qua máy tính, tiến vào thế giới của ta, là người tới tìm ta nói chuyện phiếm. “Thiên Xu” cười nhẹ.

Thế giới của người? Nơi này là thế giới của người? Nơi hắc ám vô biên vô hạn.....

Đúng vậy, nơi này là thể trí nhớ của máy tính, cũng là không gian sinh tồn của ta.

Người..... Ở trong máy tính?

Ừ..... Có thể nói như vậy.

Vậy người là nhân, hay là máy tính?

Nhiều năm rồi, ta chính mình cũng không rõ lắm..... Thanh âm hắn nghe có chút bi thương.

Có ý gì?

Đừng hỏi, giải phẫu hoàn thành, người nên tỉnh, mau trở về đi thôi! Bằng không, rất có thể “Thiên Toàn” sẽ đem đảo Bắc Cực Tinh hủy luôn! Hắn cười khê, dần dần biến mất.

Đợi chút.....

Nàng vốn còn muốn hỏi lại cho rõ, nhưng một lực lượng to lớn bỗng hút nàng về hướng khác, nàng chỉ cảm thấy chính mình đang nhanh chóng rơi xuống..... Rơi xuống.....

Trong khi đang rơi tự do, nàng mơ hồ nghe thấy tiếng rống giận dữ của Diêm Quỳnh, cảm giác ở rất xa, bất quá nàng lại nghe rất rõ ràng.

Nàng nghe thấy hắn đang kêu tên nàng.....

“Nàng ở nơi nào? Tâm Ngữ ở nơi nào?”

Diêm Quỳnh từ miệng Gia Cát Tung Hoành biết được Đông Tâm Ngữ có thể còn sống, người đầu tiên hắn muốn tìm chính là Canh Trọng Thần, hắn chạy vội đến phòng chữa bệnh, không nói hai lời túm áo Canh Trọng Thần rồi lớn tiếng ồn ào.

Canh Trọng Thần mặt bất động ngay cả mày cũng không nhăn một chút, chính là hứng thú nói: “A! Người rốt cục đến đây, là ai đánh thức người? Để ta đoán thử coi, hẳn là “Thiên Quyền”? Hẳn là người thông minh nhất trong số các người.”

“Người rốt cuộc đang nói gì? Ta muốn Tâm Ngữ! Nàng còn sống đúng không? Người giấu nàng ở đâu?” Hẳn nghe không hiểu Canh Trọng Thần đang lăm bắm cái gì, vội vã muốn gặp Đông Tâm Ngữ.

“Ta không có giấu, chỉ là cứu cô ấy, người nên cảm kích trong lòng, xú tiểu tử.” Canh Trọng Thần chậm rãi bỏ cái tay không hề phép của hắn ra.

“Nàng..... Thật sự không chết.....” Hẳn kinh hỉ cơ hồ té xỉu.

“Tên đại sơ ý này, may mắn những người khác đuổi tới, đem hai người mang về, bằng không thêm vài giờ bạn gái người cũng không toàn mạng!” Canh Trọng Thần không thể không mừng tỉnh hẳn.

Tiểu tử này gặp chút nguy nan là ngay cả một chút bình tĩnh cũng không giữ được, nghĩ Đông Tâm Ngữ đã chết thì trở thành giống như người điên, cũng chẳng nhìn xem nàng còn có thể cứu chữa được không, chỉ biết chém người lung tung.

“Trời ơi..... Nàng thật sự..... Còn sống?” Hẳn sợ chính mình nghe lầm, xác nhận lần nữa.

“Đúng! Người muốn hỏi bao nhiêu lần?” Canh Trọng Thần không nhịn được phì cười, trước kia ông thường cảm thấy Diêm Quỳnh quá mức lãnh huyết vô tình, may mắn là khi luyện ái đã khiến hắn trở nên có vẻ có nhân tính..... Nhưng hiển nhiên có điểm uốn cong thành thẳng.

“Ở đâu? Nàng ở nơi nào?” Hẳn vội hỏi.

“Trong phòng vô trùng.” Canh Trọng Thần chỉ chỉ bên trong. “Này, thay quần áo vô trùng đã!” Ông nhắc nhở.

Hắn vội vàng thay quần áo vô trùng, vọt vào phòng vô trùng, ở bên trong tìm được một cái cửa, trợn to mắt mở ra

Trong không gian sạch sẽ vô trùng, Đông Tâm Ngữ nằm trên chiếc giường màu trắng, sắc mặt nàng tái nhợt, một đầu tóc đen dài rối tung trên gối trắng, có vẻ trầm tĩnh mà an tường.....

Trái tim Diêm Quỳnh gắt gao se lại, nín thở đi tới bên giường, nhìn nàng một lúc lâu, nhẹ nhàng ghé tai vào ngực nàng, khi nghe thấy tiếng tim đập “Thình thịch, thình thịch”, trái tim hắn vốn treo giữa không trung mới bình yên rơi xuống đất.

Đây thật sự là thanh âm tốt đẹp nhất thế giới!

Hắn kích động, hốc mắt nóng lên, bắt lấy tay nàng, hôn vào lòng bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng.

Nàng không chết!

Thật tốt quá! Thật là quá tốt rồi, hẳn cuối cùng cũng không mất đi nàng.....

Lẳng lẳng ngồi bên nàng, tất cả tức giận đều biến mất, chỉ còn lại cảm giác thỏa mãn lơ lửng, ba ngày qua không ngủ không ngớt chiến đấu hăng hái, lo lắng, thống khổ, nay đều hóa thành một trận thâm tình, quấn quanh ở đáy lòng hắn.

Hiện tại, hắn rốt cục có thể hảo hảo nghỉ ngơi một chút.

“Chờ em tỉnh lại, anh nhất định sẽ nói cho em..... Anh yêu em, Tâm Ngữ.” Ngồi bên giường, hắn mệt mỏi ghé vào mép giường, nói mê mang theo chân thành tha thiết, lẳng lẳng đi vào giấc ngủ.....

Đông Tâm Ngự tình tường biết hẩn ở ngay bên người, cũng nghe thấy thông báo lay động lòng người của hẩn, nhưng nàng còn chưa có khí lực tỉnh lại, nàng sẽ nhẫn nại một thời gian nữa, tĩnh tâm chờ đợi ngày nàng hoàn toàn khỏe mạnh, đến lúc đó, nàng sẽ nói với người đàn ông từng làm nàng run rẩy này, dù nàng đã thay đổi mấy trái tim, nàng vĩnh viễn chỉ thương mình hẩn.....

Tiểu thuyết gia kinh dị Diêm Quýnh lại ra một quyển sách!

Lần này chuyện xưa ngoại trừ vẫn tràn ngập tình tiết bạo lực huyết tinh, độc giả có con mắt sắc bén tất nhiên sẽ phát hiện trong sách có nhiều hơn mấy phần nhân tính nhu tình, bên người nam nhân vật chính “Toàn” có thêm một cô gái xinh đẹp, cùng hẩn xông qua khảo nghiệm nhân sinh hiểm trở, nàng có cái tên cực kì đặc biệt

“Tâm”!

“Toàn” còn nói một lời hai nghĩa ở cuối truyện, hẩn đã tìm được “Tâm” của hẩn!

Quyển sách này vẫn bán chạy trên toàn thế giới như cũ, hơn nữa cũng sắp phát hành ở Đài Loan, dịch giả vẫn là Đông Tâm Ngự, bản dịch tiếng Trung vẫn từ nhà xuất bản cũ, điểm ấy, đương nhiên là để báo đáp Lưu Hiểu Trân.

“Nếu Hiểu Trân hỏi em dạo gần đây đã đi đâu, em nên trả lời thế nào?”

Đông Tâm Ngự đáp máy bay cùng Diêm Quýnh về Đài Loan tham gia buổi kí tên, nàng quay đầu nhìn hẩn, có chút lo âu.

Bởi vì tình trạng đặt mua sách mới của Diêm Quýnh rất tốt, nhà xuất bản lại mời Diêm Quýnh tổ chức buổi kí tên, Diêm Quýnh biết nàng rất muốn về, mới chịu đáp ứng lời mời.

Nhưng khi quyết định về Đài Loan, nàng lại bắt đầu khẩn trương, đã qua hơn một năm, trong thời gian này trừ việc phiên dịch ra thì nàng vẫn chưa nói gì với Lưu Hiểu Trân, nàng rất sợ Lưu Hiểu Trân truy hỏi kỹ càng sự việc, không thể không nói công đạo, nàng nên giải thích với Lưu Hiểu Trân thế nào về đoạn gặp gỡ giống như trong tiểu thuyết kia? Làm sao giải thích chuyện nàng cùng Diêm Quýnh một chỗ?

“Nói em bị anh bắt cóc không phải là được rồi sao?” Diêm Quýnh một thân áo đen cao cổ cùng quần đen, trong lạnh lùng ẩn chứa một tia ôn nhu.

“Thế sẽ bị cô ấy giễu cợt!” Nàng ngượng ngùng nói.

“Vì sao?” Hẩn hơi nhướn mày, cảm thấy kỳ quái.

“Bởi vì năm trước cô ấy đã nói..... Em là bởi vì yêu anh nên mới có thể sợ anh như vậy.....” Nàng cũng không quên “Tâm lý học tình yêu phái nữ” của Lưu Hiểu Trân.

“Ra vậy? Không nghĩ tới cô ấy lại biết trước, anh đây phải cảm ơn mới được.” Hẩn nở nụ cười.

“Em thật cũng nghĩ không thông, vì sao chính mình biết rõ sợ anh nhưng lại yêu anh?” Nàng không thể lý giải tâm tình lúc ấy của mình.

“Em sợ anh, là vì em lén sửa sách của anh, mà em yêu anh, thì lại là kim lòng không đậu.” Hẩn tự tin cười.

“Ai lại kim lòng không đậu với một con ma máu lạnh có cánh tay quái dị cơ chứ!” Nàng nhắc lại chuyện xưa để chọc hẩn.

“Ma máu lạnh? Cô dám bảo tôi như vậy?” Hẩn giả bộ giận dữ.

“Sao lại không dám? Ma máu lạnh! Ma máu lạnh.....” Nàng cố ý nói.

“Câm mồm, còn nói nữa tôi sẽ bẻ gãy cổ cô!” Hẩn khề quát một tiếng, nhẹ tay tóm lấy cái gáy tuyết trắng của nàng.

“Anh bẻ đi!” Nàng càng kề sát người hẩn.

Tay hẩn chỉ xoa xoa nhẹ gáy nàng, thấp giọng nói: “Hiện tại bắt đầu sửa thành hôn.”

Nói xong, hẩn đem môi dán lên môi nàng, hôn nàng.

Ở chỗ ngồi trong khoang hạng nhất, bọn họ hôn tới quên trời đất, hai trái tim ở mấy ngàn mét trời cao, gắt gao gắn bó.

Máy bay, sắp hạ cánh rồi.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chien-xu-chi-tinh>